

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 60
7 de maig de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 32, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el tancament de la fàbrica de Torraspapel de Sarrià de Ter (Gironès) (tram. 310-00293/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la possible vulneració del dret de vaga dels treballadors de Panrico (tram. 310-00290/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre l'activitat cultural de la diada de Sant Jordi (tram. 310-00295/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la voluntat del Govern de l'Estat de recentralitzar les competències en matèria d'adopció internacional (tram. 310-00296/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el nivell d'internacionalització del sistema català d'universitats i recerca (tram. 310-00297/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos per al 2014 (tram. 310-00288/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el sector turístic (tram. 310-00289/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir l'accés als nous medicaments antivirals per al tractament de l'hepatitis (tram. 310-00291/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a mantenir i promoure el patrimoni cultural (tram. 310-00299/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre l'Enquesta de població activa (tram. 310-00292/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa i el règim lingüístic a l'ensenyament (tram. 310-00294/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 310-00298/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les alternatives al pagament del deute financer (tram. 317-00170/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu compromís amb la llei electoral (tram. 317-00169/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars amb relació al compliment de les resolucions del debat sobre la pobresa (tram. 317-00172/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la resposta a la proposta que el president del Govern de l'Estat ha fet als catalans (tram. 317-00175/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades de les prestacions a les persones amb dependència (tram. 317-00171/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat del Govern de continuar explicant al món el procés polític de Catalunya i de coordinar-se amb els eurodiputats catalans (tram. 317-00173/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les darreres dades i les expectatives de l'economia catalana (tram. 317-00174/10) p. 24

→

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00022/10) p. 26

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00050/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre el desenvolupament rural (tram. 300-00169/10) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les persones en situació de dependència (tram. 302-00154/10) p. 44

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nou model d'ordre públic (tram. 302-00155/10) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre la política tributària i econòmica del Govern de l'Estat (300-00170/10) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris i les polítiques de personal amb relació a l'obertura de nous centres penitenciaris (tram. 300-00168/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre l'estat dels centres penitenciaris (tram. 300-00172/10) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre la justícia i el model penitenciari (tram. 300-00171/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 300-00173/10) p. 78

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 32.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00022/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 312).

3. Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Mixt. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 183, 31).

4. Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament rural (tram. 300-00169/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre la política tributària i econòmica del Govern de l'Estat (tram. 300-00170/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris i les polítiques de personal amb relació a l'obertura de nous centres penitenciaris (tram. 300-00168/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre l'estat dels centres penitenciaris (tram. 300-00172/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la justícia i el model penitenciari (tram. 300-00171/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 300-00173/10). Maria José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les persones en situació de dependència (tram. 302-00154/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nou model d'ordre públic (tram. 302-00155/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions

internacionals (tram. 302-00156/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana (tram. 302-00157/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de barris (tram. 302-00158/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social i solidària (tram. 302-00159/10). Grup Mixt. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00160/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió.

Abans de començar la sessió pròpiament dita, permetin-me dir unes breus paraules. Normalment, des d'aquesta presidència donem la benvinguda als nous diputats i diputades, com, per exemple, els darrers dies, al diputat Cristòfol Gimeno, que va substituir Jaume Collboni, a qui li desitjo sort, i li ho diuen de part meva.

També acomiadem aquells que, per raons personals, professionals o polítiques, han causat baixa. I aquests darrers dies va causar baixa el diputat Jordi Cañas, que havia estat tres anys de diputat, i sé que la vicepresidenta ja li va dir unes paraules d'acomiadament, però jo no voldria deixar de dir-les també.

És i va ser un diputat peculiar, un diputat que semblava que no portava tres anys sinó tretze, que va demostrar una simpatia especial. I haig de dir que amb ell..., tant ell com jo teníem alguna relació especial que ens va fer... (*remor de veus*) –escollin–, que ens va fer ser amics. I jo això li ho vaig dir i ell a mi, també. I vull dir-ho personalment i en aquesta sessió.

També hem donat la benvinguda a diputats i diputades que s'han reincorporat després d'un procés de malaltia llarg o d'una intervenció quirúrgica que els ha tingut apartats de l'activitat parlamentària. Avui sóc jo la que em reincorpo i no pretenc de cap manera ni donar-me la benvinguda ni saludar-me, però sí que vull agrair a tots vostès les mostres de suport, de respecte i de discreció respecte al procés que he passat. I això els ho vull agrair a tots de tot cor. Sé que ho han tingut en compte, que han preguntat per mi. I jo els ho agraeixo. Els haig de dir de veritat que els he enyorat... una mica. (*Rialles.*) I després voldria donar les gràcies als membres de la Mesa, que sempre han estat al meu costat, i molt especialment als dos vicepresidents, que, sense *comerlo ni beberlo*, doncs, es van trobar que una programació feta per mi per a deu dies es va convertir en cinquanta i que d'un dia per l'altre, doncs, van haver d'assumir, a més de les seves pròpies funcions, les meves. Per tant, Anna i Lluís, moltes, moltes gràcies.

I res més. Estic encantada de ser de nou aquí, a la nostra institució, a la primera institució de Catalunya, el Parlament de Catalunya.

(Aplaudiments.)

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier i se substanciarà com a primer punt de l'ordre del dia.

Hi ha una alteració de l'ordre de dia. I, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, s'ha presentat una sol·licitud pel Govern en la qual es demana que en les preguntes orals al Govern les que corresponen al número 2 i al número 10 siguin substanciades al final de les preguntes orals al president de la Generalitat.

Es pot aprovar per assentiment, aquesta alteració?
(Pausa.)

D'acord. Queda modificada en aquest sentit l'ordenació de les preguntes.

Així mateix, els faig avinent que avui a la tarda, a les quatre, seran substanciades en primer lloc les dues mocions previstes a l'ordre del dia, que són els punts 10 i 11, relatius a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les persones en situació de dependència i a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou model d'ordre públic.

Passem, doncs, a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre el tancament de la fàbrica de Torraspapel de Sarrià de Ter (Gironès) (tram. 310-00293/10)

La primera pregunta al Govern és sobre el tancament de la fàbrica de Torraspapel de Sarrià de Ter. La formula l'il·lustre senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. I tot i que vostè no s'ho pot dir, jo sí: ben tornada al Parlament.

Conseller, avui parlo com a diputat, però especialment i sobretot parlo com a alcalde de Sarrià de Ter, un municipi que viu amb angoixa, que viu amb extremada preocupació la possibilitat del tancament de la fàbrica Torraspapel, que és una manera de dir que veu amb extremada preocupació el seu futur.

Durant més de setanta anys la fàbrica, aquesta fàbrica, ha estat motor econòmic del nostre poble; és més, ha estat i és una planta essencial per entendre la indústria de la nostra demarcació. El tancament, per tant, no només seria un cop molt dur a l'economia local sinó que seria un cop molt dur també a l'economia regional. Estem parlant, conseller, de 132 llocs de treball; per tant, de 132 famílies afectades. I no només d'això, sinó que estem parlant sobretot de la nostra sostenibilitat socioeconòmica. Ens hi juguem bona part del que som.

Per això no ens resignem; no estem disposats a veure com la indústria paperera, clau per al municipi però també per al país, abaixa la persiana sense fer-hi res.

Estem convençuts que hi ha alternatives al tancament que permeten assegurar-ne la viabilitat i per tant assegurar els 132 llocs de treball.

I és cert que les causes d'aquesta situació d'avui són múltiples, la situació del sector és complexa, especialment pel que fa al paper estucat, amb un clar descens del mercat, però també és cert que hi han hagut decisions internes del grup que han afectat i que no han ajudat gens: trasllats de part del procés productiu, deslocalitzacions, manca d'inversió, decisions estratègiques que no han ajudat gens.

Però a tot això cal sumar-hi també la reforma elèctrica impulsada pel Govern de l'Estat espanyol, que ha suposat una estocada gairebé definitiva. Conseller, aprofito aquests moments i aquest torn per remarcar un cop més les nefastes repercussions d'aquesta reforma energètica, que han tingut..., sobretot cap a la indústria paperera i la indústria química, dues indústries, dos sectors molt importants al nostre país.

Tanmateix, per això, avui la nostra principal preocupació són els 132 llocs de treball que estan en perill; tota la nostra atenció ha d'anar cap a ells.

Per tant, li pregunto, conseller, quins són els passos que ha fet el seu departament en aquest cas i sobretot li pregunto quines accions farà a partir d'ara.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta, i evidentment, benvinguda. Alcalde, diputat, és evident que la planta de Torraspapel a Sarrià de Ter –que casualment la conec molt bé per la meua pretèrita condició d'enginyer, fa bastants anys– passa per uns moments molt difícils, jo diria que molt fràgils, i amb dificultats pel que fa a la seva continuïtat.

Vostè ho ha identificat, però deixi-m'hi insistir. D'una banda, la caiguda de les vendes derivada de la crisi –i això és un fet conjuntural en aquest sector– està afectant greument tot el sector paperer però d'una manera específica aquesta planta, que, segurament, i vostè ho ha dit també avui, no és dins de tot el grup de Torraspapel, del Grup Lecta, la planta més especialitzada ni la que efectua en aquests moments un producte de major valor afegit en comparació amb altres plantes. I tampoc la seva capacitat i actualització productiva de les seves instal·lacions avui ens permet fer una valoració d'una bona eficiència.

D'altra banda, també, els canals i sistemes de comunicació que s'estan imposant porten el sector del paper en general –aquesta ja és una tendència estructural– a una evolució del mercat de greus dificultats.

Però sobretot el que avui ens presenta una amenaça molt, molt, molt greu és precisament aquesta reforma

elèctrica que vostè ha citat i que des del Govern de Catalunya no només hem intentat moderar i modular sinó que ens hi oposem d'una manera radical. No és la primera ni serà l'última fàbrica que es veurà afectada per segurament una reforma necessària però que no ha plantejat una transició que permetés a algunes unitats productives com aquesta una possibilitat, en definitiva, d'actualitzar les seves instal·lacions i les seves tecnologies.

En aquest sentit, ja des de fa uns mesos estem treballant d'una manera clara i coordinada amb l'empresa, amb els representants dels treballadors ho farem, amb les autoritats locals i vostè també, per tal de, d'alguna manera, en primera instància, veure de quina manera podem garantir el manteniment de l'activitat, si fos possible, per part del mateix grup, però també estem estudiant projectes industrials alternatius o complementaris amb altres grups interessats o recerca d'alternatives industrials. I també, evidentment, farem tota l'atenció al possible expedient de regulació laboral que s'esdevingui.

En definitiva, per tant, doncs, acompanyarem tot aquest procés, hi estarem molt amatents, prendrem totes les iniciatives possibles i sobretot intentarem que la reforma elèctrica no continuï malmetent el nostre sector industrial.

La presidenta

Té la paraula el senyor diputat.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Conseller, en tot cas, un prec. Necessitem que el departament s'hi impliqui, s'impliqui en aquest procés, vostè ho ha dit, amb els treballadors, amb els agents locals, amb l'ajuntament mateix, però en tot cas que el departament ens ajudi en aquest procés a buscar viabilitat a la planta de Sarrià.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és la número 3 –els recordo que la 2 i la 10 seran després, al final de les preguntes al Govern–; és sobre la possible vulneració del dret de vaga dels treballadors de Panrico.

Pregunta

al Govern sobre la possible vulneració del dret de vaga dels treballadors de Panrico (tram. 310-00290/10)

La formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Senyor conseller, avui ha quedat vist per a sentència el judici pel conflicte laboral de Panrico; vostè el deu conèixer perfectament: més de 250 dies en vaga indefinida dels treballadors i treballadores de Panrico, gairebé set mesos.

La història de Panrico no és una història ni de baixada de la producció ni de baixa productivitat. Vostè sap quina és la història de Panrico. La família va trobar una ocasió per vendre's la fàbrica a un fons voltor l'any 2005, recuperant o guanyant així 900 milions d'euros; que va fer, va gestionar aquest fons voltor com va voler aquesta fàbrica fins a provocar-li pèrdues i haver-se-la de revendre a un altre fons voltor que el 2013 contracta un especialista, amb sous astronòmics, especialista justament a tancar fàbriques, a reestructurar-les, que pren com a primera decisió justament suspendre el sou dels treballadors –molt estratègic, molt modern, molt intel·ligent–, i, per tant, no pagar els seus treballadors, fet que provoca l'inici de la vaga.

La nostra pregunta és: la Generalitat a banda de «mediar» amb aquests fons voltors, de lamentar la judicialització del conflicte i d'enviar els Mossos a protegir esquirols al principi de la vaga, què ha fet en aquest conflicte i quina pensa que és la solució?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ja no començem ni tan sols la diagnosi. Però, en tot cas, no és el que a vostè li interessa perquè, si no, ho hauria plantejat d'una manera diferent.

El que és evident és que Panrico, que és una empresa que té cinc plantes productives a tot l'Estat espanyol, avui està mantenint l'activitat productiva a quatre d'aquestes plantes i l'única que està avui parada i bloquejada és la de Santa Perpètua, davant de la qual la Generalitat està «mediant» d'una manera intensa. No només hem, també, respost a les necessitats i requeriments del comitè d'empresa, per exemple, davant del qual, doncs, s'ha obert un expedient per veure si s'ha vulnerat el dret de vaga, reconegut per la Constitució i l'Estatut dels treballadors –i aquest expedient avui és viu, amb alegacions per part de l'empresa, però que conclourem les properes setmanes–, sinó que d'una manera molt clara vam fer una proposta de mediació de deu punts, deu punts concrets i específics, que espero que vostè conegui, que van ser acceptats per l'empresa i, lamentablement, no pel comitè d'empresa; deu punts que representaven un compromís clar per garantir la continuïtat de l'empresa, per minimitzar l'impacte sobre la massa laboral, per desjudicialitzar el procés i, en definitiva, per trobar una solució.

Continuarem en aquest estadi, però, lamentablement, hi ha hagut una part del conflicte que ha preferit mantenir-se a l'expectativa de la resolució judicial, que crec que, com sempre acostuma a passar, és una mala solució.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Miri, sap què ha passat amb aquest conflicte, que és el meu greu de tot, perquè ha deixat de ser un conflicte laboral localitzat en una fàbrica a Santa Perpètua i ha passat a ser un conflicte polític i social que ens preocupa a tots i a totes nosaltres perquè ens hi va el nostre dret a vaga, perquè és un dret, encara que no ho sembli o que sembli mentida? És que aquesta vaga ha estat vulnerada des del principi amb el suport de la Generalitat; l'ha vulnerat l'empresa, ha contractat esquirols, distribueix els productes fabricats en altres plantes a Catalunya, vulnerant el dret de vaga, i ha intentat provocar en nombroses ocasions la plantilla, per què?, per provocar reaccions violentes, i així, utilitzant la reforma laboral, il·legalitzar el dret de vaga.

I això ha estat fet amb el suport per acció, enviant els Mossos, i per omissió de la Generalitat, quan envia inspecció del treball..., un dia certifica inspecció del treball que allà es vulnera el dret de vaga i li posa una sola multa, per un dia, de sis mil euros, i no hi torna més.

Vostè sap què hi diu en els embolcalls dels paquets de Donuts i de Donettes de Panrico? Hi diu «fabricat a Santa Perpètua de Mogoda», i és mentida; es vulnera el dret de vaga, està fabricat fora de Catalunya, es porta i es distribueix aquí, vulnerant el dret dels treballadors i les treballadores, com vostè ha dit, reconegut, encara ara, encara avui, a la Constitució i a tantes altres legislacions, reconegut en aquest país.

Nosaltres li preguntem per què no ha posat una multa diària, que és el que tocaria, a la fàbrica...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...a l'empresa, per vulnerar a diari el dret de vaga... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al diputat i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Miri, senyor diputat, li agrairé que... –vaja, està en el seu dret–, que intenti donar-hi una visió una mica més objectiva i integral, perquè si només mira una part, clar, pot arribar a fer pensar que la Generalitat envia els Mossos d'Esquadra per, d'alguna manera, substituir l'empresa i els treballadors o per... No, no, la Generalitat quan envia –el Departament d'Interior– els Mossos d'Esquadra és perquè hi ha un problema de seguretat pública, de seguretat ciutadana. I totes les reivindicacions laborals i empresarials i socials són legítimes, però el que no és legítim és l'ús de la violència; i aquí vostè no l'ha citat, però també hi ha hagut ús de la violència, amenaça i xantatge, i agressions físiques. És per això que hi apareixen els Mossos d'Esquadra, no per mitjançar en el conflicte.

La mediació de la Generalitat continuarà insistint en deu punts: en primer lloc, que l'empresa retiri els expedients judicials i, al mateix temps, que el comitè d'empresa també retiri les denúncies; que tornem d'alguna manera a replantejar l'ERO des del principi; que l'empresa assumeixi que l'acomiadament afectarà menys treballadors; que hi hagin mesures també per acompanyar tot aquest procés en les persones que fins ara han estat afectades o que puguin estar afectades en el futur, i que, en definitiva, es garanteixi la continuïtat de la unitat productiva, perquè això és el que ens interessa a nosaltres. I la Generalitat està mediant...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...i actuarà d'acord... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'activitat cultural de la diada de Sant Jordi.

Pregunta

al Govern sobre l'activitat cultural de la diada de Sant Jordi (tram. 310-00295/10)

La formula la il·lustre senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta; contents de tornar-la a veure aquí entre nosaltres. Honorable conseller, fa pocs dies celebràvem la festa de Sant Jordi, una de les festes més estimades i més significatives del nostre calendari festiu. Sant Jordi, doncs, és per excel·lència una festa de valors on s'uneixen civisme i cultura. Enguany vam tenir fins i tot visites inesperades; confiem, doncs, que hagin recollit el testimoni de la societat catalana i hagin pres nota d'una diada amb un esperit de cultura, de catalanitat, de festivitat i, sobretot, una mostra de cohesió social, el que podríem anomenar «l'esperit de Sant Jordi», una festa de llarga tradició que, si no la tinguéssim, segurament ens l'hauríem d'inventar.

En aquest context cultural, és també una data assenyalada per al sector editorial, el de les llibreries i, sens dubte, el de la creació literària. No podem oblidar que l'essència de la literatura catalana és la força dels nostres creadors, en un moment especial, de gran reconeixement dels autors més consagrats, tant dins com fora del nostre país.

Però enguany Sant Jordi no es va acabar el dia 23 d'abril. Hem conegut una nova iniciativa de la conselleria que vostè presideix, i és que el passat dia 28 d'abril es va celebrar un acte anomenat «Brindis de Sant Jordi», on es va fer balanç i es van marcar els reptes del

sector. Un balanç que sembla que té dades positives i que voldríem que ens expliqués.

Hem llegit, doncs, que es van arribar a despatxar fins a 1.600.000 llibres, que no són pocs, i diu molt d'un sector i d'una societat que pateix una pujada de l'IVA fins al 21 per cent i que alhora veu com el Ministerio de Cultura discrimina els ajuts a les edicions en llengua catalana, com advertia l'Associació d'Editors. Catalunya mira a Europa i el sector editorial no n'és una excepció. Seguim, però, estant lleugerament per sota de la mitjana pel que fa al percentatge de persones que llegeixen un llibre l'any, i lluny, doncs, d'algun referent.

És en aquest sentit, conseller, que ens agradaria conèixer quin és el balanç que fa el seu departament, quines són les línies estratègiques per seguir fent de Catalunya un país llegit, malgrat els entrebancs que patim.

Gràcies per endavant, conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, gràcies, senyora presidenta; benvinguda. Sí, senyora diputada; bé, certament la valoració que podem fer de Sant Jordi és enormement positiva. No només la fem nosaltres, la fa pràcticament el conjunt del sector editorial: els editors, els llibreters, els autors i em penso que en general, doncs, els lectors i el conjunt de la ciutadania. Sant Jordi sempre és un dia que reforça la nostra confiança, la confiança en la cultura, la confiança en el nostre model de convivència, en la nostra vida cívica, en la nostra voluntat de fer possible, doncs, que la cultura i les maneres de viure s'expressin amb plena llibertat en l'espai de les nostres ciutats, dels nostres pobles, de les nostres viles. És una jornada que va més enllà de nosaltres mateixos i que és reconeguda per tothom, doncs, com un exemple a nivell de cultura cívica.

Bé, realment, les coses han anat força bé, així ho diuen els editors i els llibreters. S'han venut 1,6 milions de llibres al llarg de la jornada. S'ha incrementat un 5 per cent respecte al Sant Jordi de l'any anterior. Un 55 per cent dels llibres venuts ho ha estat en català, que també és una xifra interessant, molt interessant. Han circulat 22.571 títols; vol dir, doncs, que un ampli ventall d'aquella gent que fa l'esforç de crear ha tingut repercussió en la jornada. I, francament, doncs, aquest 8 per cent de la facturació anual té molta importància en el conjunt del sector editorial.

Això no vol dir que les coses s'acabin. Hem dit, vàrem dir el dia d'aquest Brindis que vostè mencionava, que Sant Jordi era un dia, que ara ens quedaven els 360 dies següents, perquè era aquí on s'expressaven, doncs, la vitalitat i la força del nostre sector editorial. Recordin que aquest és un país que té en el sector editorial un dels sectors exportadors més importants, són 500 milions d'euros anuals els que factura el sector, i a

l'entorn d'aquest sector editorial hi treballa moltíssima –moltíssima– gent i, a més a més, dona oportunitats a molts i molts editors.

Per tant, els nostres objectius són relativament senzills: un país més lector, passar del 65 per cent al 68 per cent, que és la mitjana europea; un sector editorial més fort; un sector llibreter més modernitzat, i estem fent amb ells tot el possible i necessari perquè així sigui; un sector bibliotecari implicat; més suport a l'activitat creativa; internacionalitzar la nostra literatura i el nostre sector editorial, i més lectura en llengua catalana; defensar els editors davant de la pirateria, i fer possible que l'Estat posi polítiques correctes, com per exemple la de l'IVA.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la voluntat del Govern de l'Estat de recentralitzar les competències en matèria d'adopció internacional.

Pregunta

al Govern sobre la voluntat del Govern de l'Estat de recentralitzar les competències en matèria d'adopció internacional (tram. 310-00296/10)

La formula la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta; benvinguda. Honorable consellera, avui ens podíem trobar que jo li formulés una no-pregunta, ja que el president Rajoy diu que no hi ha problema amb Catalunya, que no se'ns espolia fiscalment, que no s'ataca la llengua i que no s'intenta recentralitzar totes les competències, amb una invasió claríssima. Avui ja ha dit, o ahir, que era de gran envergadura, el problema; esperem que el solucioni també. Doncs, la pregunta serà de gran envergadura, perquè ens trobem –i ho diu l'Institut d'Estudis Autonòmics ja el 2012– que estan envaint les competències, tant per la via legislativa com per la via de l'execució. També en el seu àmbit ho hem patit i ho patim, en l'àmbit de la dependència, per exemple; en l'àmbit, ara, de les adopcions internacionals. Però ho han fet en tots els àmbits: turisme, local... En tots els àmbits.

Doncs, d'acord amb l'intent, amb l'esborrany que està tirant cap endavant el Govern de l'Estat, amb un avantprojecte que es diu «de protecció de la infància», el que fa és que intenta modificar –i modificarà, de fet, si no s'esmena– tota una sèrie d'articles que ens entren en la línia de flotació de les competències en l'adopció internacional, en un àmbit en què, juntament amb uns altres però en aquest en concret, hem excel·lit des de fa molt temps, en què estem molt acreditats i que s'està fent molt bé.

D'acord amb aquesta legislació, no solament se'ns vol dir a quins països podem adoptar, sinó que es volen regular els expedients, es vol dir quines són les entitats acreditades, el nombre... Tot; en definitiva, tot. Si

ja tenim l'experiència d'uns altres àmbits que no funcionen quan els ha agafat l'Estat, en aquest, que funciona, ens posa els cabells de punta que ho vulguin ara regular ells.

És per tot això i perquè el Tribunal Constitucional en aquest cas ha dit que no és possible que, en ús de les atribucions en política exterior que té l'Estat, es puguin laminar les competències de les comunitats fins a deixar-les a zero, que volem saber des del seu departament quin és el capteniment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, lògicament, el nostre posicionament és de rebuig davant d'aquesta nova iniciativa recentralitzadora –ja en van unes quantes–, de defensa de les nostres competències i de voluntat de mantenir el model actual, que, com vostè deia, ha funcionat molt bé.

I efectivament que el Consell de Ministres de fa dos divendres va aprovar l'avantprojecte sobre la reforma de la Llei 54/2007, d'adopció internacional, que contempla determinades modificacions que afecten les nostres competències en aquesta matèria. Es tracta d'un nou marc jurídic de protecció de la infància, com vostè deia, però amb clara voluntat –i així ho ha manifestat la mateixa ministra Ana Mato– d'aclarir –en diuen «aclarir»– l'àmbit competencial per a aquests tràmits.

Els principals canvis i l'afectació que tindria aquesta modificació, vostè ja els apuntava: d'una banda, l'autorització per a les adopcions internacionals passaria a dependre de l'Estat, com també l'acreditació de les entitats col·laboradores d'adopció internacional, les conegudes com ECAI. Actualment, cada comunitat autònoma acredita el nombre d'entitats que considera necessàries per tramitar en aquests països. Tot plegat, efectivament, entra en una clara contradicció amb les competències que tenim, però que sobretot volem continuar exercint.

L'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, l'ICAA, és l'autoritat central competent segons resolució del mateix Ministeri d'Assumptes Exteriors del 24 de maig del 99. I, de fet, aquest concepte d'autoritat central competent està recollit en el Conveni de l'Haia de l'any 93. I el nostre Estatut d'autonomia recull la matèria de l'adopció per via del dret civil, com vostè coneix perfectament, i estableix en els seus articles 166.3 i 166.4 la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de protecció de menors i la promoció de les famílies i de la infància.

Catalunya va ser capdavantera en l'exercici d'aquestes competències en l'Estat espanyol ja fa una pila d'anys, i estem convençuts que aquest model ha funcionat i

funciona de manera excel·lent, efectivament, al llarg de molts anys. De fet, el mateix ministeri, el mateix Govern ho ha reconegut en diferents ocasions.

És per tot això, i responent concretament a la pregunta que vostè deia de què farem, a banda d'estar molt preocupats, lògicament, perquè aquesta onada recentralitzadora afecta aspectes molt sensibles per als ciutadans –estem patint també aquella que representa i representarà encara més l'LRSA sobre els socials bàsics, per exemple–, que el que farem serà continuar plantejant al Govern central que reconsideri aquesta pretensió, des del diàleg, lògicament. També treballarem en el tràmit parlamentari en el Congrés i en el Senat, quan aquesta iniciativa hi arribi. Però per descomptat que, si s'acaba confirmant aquesta invasió competencial, defensarem amb tots els mitjans al nostre abast les nostres competències i el nostre model...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre el nivell d'internacionalització del sistema català d'universitats i recerca.

Pregunta

al Govern sobre el nivell d'internacionalització del sistema català d'universitats i recerca (tram. 310-00297/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Victòria Forns, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Victòria Forns i Fernández

Gràcies, i benvinguda, presidenta. President, honorable conseller, Catalunya s'ha dotat d'unes universitats públiques que han generat un model d'universitat nacional implantada territorialment i orientada a la recerca, un model amb un valor afegit extraordinari: la nostra presència i la nostra visibilitat internacionals, fent-les també compatibles amb l'impacte en el territori.

En l'avaluació de les nostres universitats, la internacionalització és un dels elements o dels indicadors més destacats, entre d'altres, com la docència, la recerca, la transferència i la innovació. El grau d'internacionalització de les nostres universitats, de les universitats en general, es mesura a través no només de la captació del talent del professorat, sinó també dels estudiants amb talent. El 35 per cent de les tesis lligides a Catalunya provenen d'estudiants d'arreu dels cinc continents, i en especial de la Unió Europea, i també de l'Amèrica Llatina.

Les nostres universitats ocupen posicions destacades tant en producció científica com en impacte en el context europeu, i també mundial. El sistema de recerca

de Catalunya té un impacte mitjà un 54 per cent superior a la mitjana mundial i se situa en la sisena posició en l'Europa dels Quinze. Quatre són les universitats públiques catalanes que per primer cop a la història se situen en el rànquing que elabora el *Times Higher Education*, on es determinen les cent universitats del món de menys de cinquanta anys. Aquestes són les anomenades «universitats joves» i que, per tant, tenen majors dificultats, per tant, un repte superior per competir amb universitats d'una llarga tradició. Entre aquestes universitats trobem la Pompeu Fabra, l'Autònoma, la Rovira i Virgili i la Politècnica, i això demostra, per tant, l'alta qualitat del nostre sistema universitari.

Les universitats públiques catalanes han impulsat significativament l'activitat científica i docent els darrers anys, tot aconseguint entrar de ple en el mapa científic internacional. El compromís amb la recerca i la innovació a través de la internacionalització, la generació i la transferència del coneixement..., continuen sent dos dels pilars fonamentals en la construcció de la societat del benestar del nostre país.

Senyor conseller, un dels elements cabdals per a una economia forta, basada en el coneixement, és la internacionalització del nostre sistema, és a dir, principalment, la capacitat d'atraure talent i també la capacitat d'exportar coneixement.

La presidenta

Senyora diputada...

M. Victòria Fornés i Fernández

Vostè ja ha parlat d'aquest compromís... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta, benvinguda. Pel que fa a estudiants –permeti'm començar per aquí–, tenim en el sistema uns disset mil estudiants internacionals, és a dir, no espanyols. Això sobre uns dos-cents mil estudiants universitaris. Això és més o menys el que ens toca per població i, atesa la població mundial d'estudiants que es mouen de país, aquest nombre de disset mil augmentarà. Augmentarà per dues raons. Una, diguem-ne, vegetativa, perquè la mobilitat internacional està augmentant molt; d'aquí al 2020 s'hauria de multiplicar per dos i, per tant, d'una manera natural, però treballant-hi, hauríem d'arribar als trenta-quatre mil. Però hi ha una segona raó per la qual hem d'anar més enllà, i és que pensem que el sistema universitari català té la potència per fer de la internacionalització i de l'atracció d'estudiants una de les seves característiques distintives.

Vostè ja ha esmentat el fet molt positiu que quatre de les nostres universitats apareguin, i no a baix de tot, entre les cent millors del món de menys de cinquanta anys. Però vull assenyalar un fet particular aquí, i és que fins fa poc en teníem tres, i és des de fa dues setmanes, i al rànquing d'aquest any, que en tenim quatre, i la que ha entrat és la Universitat Rovira i Virgili. I, per tant, des d'aquí voldria felicitar la Universitat Rovira i Virgili, perquè ha sigut capaç d'anar augmentant, millorant i consolidant la seva qualitat d'una manera reconeguda internacionalment, en moments difícils, i això és testimoni dels esforços positius que s'estan fent a les universitats. I, a més a més, és la primera que entra de fora de Barcelona i, per tant, també penso que és molt bon senyal.

I ja en temes d'internacionalització també em permeto felicitar la Real Academia de Ciencias Físicas y Matemáticas de Barcelona i l'Institut d'Estudis Catalans...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...que acaben de ser admesos a l'Aliança... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre els pressupostos per al 2014.

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos
per al 2014 (tram. 310-00288/10)

La formula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta; el nostre grup està molt content que vostè torni a ser amb nosaltres. Bon dia, conseller Mas-Colell. En només quatre anys, de 2011 a 2014, el Govern de Convergència i Unió haurà generat més de 25.000 milions d'euros de deute públic nou de trinca, més que els governs d'entesa durant els set anys de govern. És a dir, el Govern del president Mas ha esdevingut una formidable màquina de producció de deute públic. Mai ningú a Catalunya havia generat tant deute públic en tan poc temps, i és impossible no atribuir almenys una part d'aquesta generació de nou estoc de deute públic a una gestió pública de baixa eficiència.

I precisament sobre gestió li vull preguntar. Quin grau de compliment està assolint el Govern en l'obtenció dels 2.318 milions d'euros d'ingressos atípics pressupostats enguany en forma de privatitzacions i concessions d'actius públics?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. No puc concebre que si el Govern de la Generalitat fos socialista el nivell de deute de la Generalitat en aquest moment fos més reduït, perquè això voldria dir, i no podria voler dir altra cosa, que vostès haurien seguit una política d'austeritat més severa de la que hem seguit nosaltres.

Com sap, el nostre principi fonamental és que les necessitats dels serveis públics als catalans demanen el manteniment de la despesa, i per aconseguir el manteniment de la despesa, efectivament, hem d'aconseguir diners per ingressos extraordinaris. En aquest tema s'hi està treballant, ja s'han fet coses i s'han anunciat coses pel que fa a vendes d'edificis, i a mesura que es vagin concretant les diferents mesures ho anirà sabent.

Estem molt condicionats pel fet que l'objectiu de dèficit per a l'any 2014 és l'1 per cent. En aquest respecte voldria dir que la vida seria més fàcil si, en comptes de l'1 per cent, fos per exemple l'1,3 per cent. Estic segur que comptaria amb el seu suport per reclamar que l'objectiu de dèficit de l'1 per cent passés, per exemple, a l'1,3 per cent. I per què dic l'1,3 per cent? Perquè aquest 3 per cent la setmana passada el Govern de l'Estat es va permetre, en el que podríem dir un *gesto torero*, retornar-lo a Brussel·les en comptes d'assignar-lo a les autonomies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Conseller, a vostè això d'«hem fet coses» li sembla una resposta seriosa al que li preguntava? Podria explicar, amablement, a aquesta cambra quines coses han fet per obtenir aquests 2.300 milions d'euros d'ingressos, que és precisament el que li preguntava.

Però vostè, a més, ha fet una afirmació que com a mínim és qüestionable. Diu que els socialistes hauríem fet el mateix. Què se n'ha fet del famós esperit reformista del president Mas, de la gestió eficient de la qual presumien? Doncs, miri, li ho diré: u, vostès són uns gestors bastant ineficients, lamento dir-ho així de cru; i en segon lloc, l'esperit reformista, si mai va existir, ha quedat devorat pel frenesí independentista. I, és clar, així estem, que vostè, *ceteris paribus*, diu: «No es pot fer res més.» És clar que es pot fer, perquè, si no, en lloc d'un govern tindríem una gestoria, dic jo, no?

Què els està passant? Té 2.300 milions d'euros que no sap d'on traurà. Ara n'ha de sumar 700 milions del desbordament del dèficit de l'any passat. I, aleshores, jo li pregunto: com els obtindrà? Perquè, si no és capaç d'explicar-ho, només hi ha tres alternatives. La

primera alternativa: seguir inflant la muntanya de deute públic, superant-se i batent el seu propi rècord, i és allucinant que un govern de Convergència i Unió estigui en aquesta alternativa. En segon lloc, també poden traslladar tota la pressió als proveïdors de la Generalitat de Catalunya –i vull recordar el numeret que va muntar el president Mas a la cimera de l'any 2010 respecte a aquest tema–; i en tercer lloc, també poden incomplir la seva promesa i aplicar noves retallades a serveis públics.

A mi, particularment, cap d'aquestes alternatives em sembla tranquil·litzadora.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

No li causarem la satisfacció de noves retallades. Compto que disposem del seu suport en el tema de l'ampliació del nivell del dèficit permès de l'1 per cent, com a mínim fins a l'1,3 per cent. Faig constar que estem totalment en línia amb el Govern d'Andalusia en aquesta reclamació.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el sector turístic.

Pregunta

al Govern sobre el sector turístic
(tram. 310-00289/10)

La formula l'il·lustre senyor Juli Fernandez, del Grup Parlamentari Socialista.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. També benvinguda. Conseller, estem a les portes d'una nova temporada turística i, malgrat les bones perspectives que hi han de previsions, no podem abaixar la guàrdia, atesa la importància d'aquest sector per a la nostra economia. És per això que el nostre grup parlamentari fa la següent pregunta: quin és el capteniment del Govern amb relació al sector turístic?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Hauria agraït una mica més de concreció, senyor diputat, però, en qualsevol dels casos, li haig de dir que en el sector turístic el Govern hi veu una solidesa i una ambició i un compromís amb el país molt important, no només des d'un punt de vista econòmic sinó també des d'una perspectiva d'actualització i de renovació de la nostra oferta turística, que

avui està donant uns resultats, a nivell de turisme estranger, magnífics.

Crec que també des del Govern hem fet els deures en els darrers anys: hem establert instruments necessaris per, conjuntament, pilotar aquest projecte i aquest procés d'èxit; hem establert instruments de planificació –el Pla estratègic–; hem establert instruments de comercialització de màrqueting –el Pla de màrqueting–; hem establert instruments de concertació –les taules de diàleg amb el sector–; hem establert instruments tecnològics –una nova plataforma electrònica d'informació i de venda de productes–; hem establert instruments fiscals –l'impost sobre les estades turístiques, la taxa turística. Tot això crec que fa que avui tinguem un sector relativament ben ordenat, amb algunes tensions, perquè és un sector molt dinàmic, però que està donant molt bons resultats, en aquest sentit, des d'una perspectiva econòmica i de projecció internacional del país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Bé, gràcies. En qualsevol cas, no li he concretat perquè volia saber la seva resposta primer, perquè, si no, li podia passar la pregunta per escrit.

Bé, senyor conseller, vostè sap que aquest sector per a la nostra economia és molt important. representa més d'un 12 per cent del PIB i un 13 per cent de llocs de treball. Un sector que requereix de la màxima atenció i alhora, sobretot, estar preparats per diferents conflictes internacionals que poden venir i, per tant, intentar minimitzar les seves repercussions. Conseller, vostè sap que les nostres destinacions turístiques són destinacions madures, i que, per tant, requereixen d'una modernització permanent i garantir la seva competitivitat. Conseller, en aquestes destinacions madures cal garantir nous visitants però, sobretot, cal garantir la seva fidelitat. I per això cal mantenir inversions i, sobretot, mantenir aquest fet diferencial de la resta de destinacions turístiques.

Un creixement econòmic requereix sobretot de la suma, de la coordinació de dos factors: el factor institucional i el factor recursos humans. És en aquest aspecte, en el factor institucional, en el qual vull basar la meua pregunta. Vostè sap que li pertoca a l'Administració pública, en aquest cas a la Generalitat, garantir la millora de les inversions, l'accés al crèdit i el suport als projectes de modernització. El nostre grup ja va presentar el 25 de juny de l'any passat una moció que en el seu apartat 2.b ja plantejava la necessitat de mecanismes de suport en l'àmbit financer i, sobretot, en la reducció de càrregues administratives. I és per això que el nostre grup fa les següents preguntes –ara sí que li concretaré–: quins són els projectes i les propostes del Govern per tal de modernitzar les destinacions turístiques? Quines són les línies de finançament per a les empreses turístiques per poder accedir a un crèdit

molt més tou? Quines són les actuacions amb relació a la reducció de càrregues administratives? També li vull demanar, amb relació als habitatges d'ús turístic, què té el Govern previst amb relació a donar suport als ajuntaments per poder facilitar la seva legalització?

Conseller, el nostre grup li demana, sobretot, un compromís, un esforç per seguir millorant aquesta economia, aquest sector turístic per a la seva comoditat, que és molt important per al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat, és evident que l'aposta per la innovació, la renovació i l'actualització de la nostra oferta turística també forma part dels compromisos del Govern i del compromís del sector. En aquest sentit, hi estem treballant i sortirà en breu una convocatòria d'ajuts per bonificar interessos de crèdits per la inversió, en definitiva, per la modernització i rehabilitació d'establiments turístics. Hem signat ja un primer conveni amb l'Ajuntament de Lloret que impulsa, en definitiva, una proposta consensuada entre el sector, l'Ajuntament i el Govern, per impulsar estratègies i projectes d'inversió per actualitzar i per renovar plantes hoteleres i ofertes turístiques.

En breu tindrem més iniciatives també a nivell local en aquest sentit, i gràcies a la taxa turística estem en condicions d'impulsar mesures en aquest sentit, no només com fem amb els ajuntaments, també, de suport i de subvenció a projectes turístics, sinó també d'impulsar aquesta renovació en el camp privat. Això està en aquests moments ja establert. Com li he dit, un primer conveni i una ordre de convocatòria de subvencions, que facilitarà aquesta nova aposta, en aquest sentit, del sector privat.

I d'altra banda, pel que fa a la regulació dels habitatges d'ús turístic, recordar que som els únics en aquest entorn del sud d'Europa que ho tenim ordenat, regulat amb un decret, que estem actuant molt intensament i que garantirem que aquest sector, que pot tenir una tendència a l'economia submergida, aflori i sigui, en definitiva, un nou element d'oferta turística de qualitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per a garantir l'accés als nous medicaments antivirals per al tractament de l'hepatitis.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir l'accés als nous medicaments antivirals per al tractament de l'hepatitis (tram. 310-00291/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta; ben tornada. Conseller, parlem d'hepatitis, hepatitis C, en concret; prop de 200.000 persones a Catalunya poden tenir aquest virus, la majoria ni ho saben; la majoria no ho patiran, seran casos asimptomàtics, però n'hi ha que evolucionen cap a conseqüències greus, com cirrosi, com càncer de fetge, que poden produir la mort.

És un tema, per tant, que cal abordar d'una vegada per totes com a problema de salut pública, que cal abordar des de la prevenció, des de la detecció, des de l'accés als tractaments i que, evidentment, no es pot tractar amb una pregunta de dos minuts i mig en una sessió de control del Govern. En aquest sentit, amb la resta de grups parlamentaris, estem intentant fer una resolució de consens per parlar d'aquests aspectes més estratègics.

Però hi ha un element que sí que requereix una resposta urgent; un element que és l'accés als fàrmacs de nova generació per les persones que no poden esperar que siguin comercialitzats formalment a Espanya. Hi ha nous fàrmacs, actualment, un nou fàrmac, aprovat per l'Agència Europea del Medicament, que encara a Espanya no està comercialitzat, però que hi podrien accedir aquelles persones que estan realment greus a conseqüència de l'hepatitis i no poden esperar aquesta comercialització via ús compassiu. Els laboratoris no ho estan facilitant. I és un tractament que té un preu molt alt, per no dir «insultant» o «abusiu». A França, que ja s'hi comercialitza, és de cent mil euros el cost d'aquest tractament.

Quines mesures pensa prendre el Govern per garantir l'accés a aquests nous medicaments antivirals de tractament i de curació de l'hepatitis a aquests centenars de pacients que, a parer dels hepatòlegs dels hospitals catalans, no poden esperar a la comercialització d'aquest fàrmac?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta; benvinguda. Il·lustre diputada, jo crec que vostè fa un tractament que compareixo plenament respecte a l'hepatitis, no entraré a més valoració. Sàpiga que estem pendants de la decisió del Ministeri de Sanitat d'incloure aquest medicament a la cartera comuna de serveis.

Però, mentre això no es produeixi, nosaltres farem i estem fent una via d'ús –que a mi no m'agrada la ter-

minologia administrativa d'«ús compassiu»; el medicament no és d'ús compassiu, és d'ús, eh? I, per tant, buscarem i estem buscant aquesta via perquè tothom que tingui necessitat, perquè no hi ha tractament alternatiu i per la seva gravetat, d'aquests nous medicaments d'innovació hi tingui accés amb els mateixos termes que han tingut accés als altres medicaments d'innovació que han anat apareixent al llarg del temps per a l'hepatitis.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, evidentment, per donar aquesta resposta d'ús compassiu, el quid de la qüestió és pressupost –és pressupost. Per tant, crec que aquests centenars de persones que esperen una resposta del Govern per tenir o no accés a un medicament que els doni una esperança de vida –de vida– requereixen una resposta concreta –pressupost.

Com reclamarem a aquests laboratoris que ens facilitin aquests fàrmacs o gratis o al menys preu possible? Com hi haurà un pressupost específic que no depengui dels hospitals des del departament per poder garantir aquests fàrmacs? Com donem resposta a aquesta ciutadania perquè no hagi de pagar-s'ho, si és que tenen diners a la butxaca..., i, si no, no accedir a aquest medicament?

Com no depèn dels hospitals, li deia, perquè –fa un mes li ho preguntava– els hospitals tenen uns pressupostos iguals que els de l'any passat amb els quals han d'assumir el dèficit de l'any passat, en bona part causat precisament per la farmàcia hospitalària de l'any passat. A Bellvitge...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...ja hi ha conseqüències: 33 per cent... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Sí. Gràcies, presidenta. Miri, la primera cosa que demanarem, òbviament, és que l'Estat compleixi amb el principi de lleialtat institucional, que és, quan introdueixi aquesta prestació, que faci la transferència oportuna a les comunitats autònomes per cobrir la despesa d'aquest medicament.

En segon lloc, i tranquil·litant a tothom, tothom que tingui necessitat d'aquest medicament tindrà accés a aquest medicament. I en aquest sentit estem treballant: estem treballant amb la indústria farmacèutica, estem treballant conjuntament amb l'associació competent, científica, al respecte. Per tant, respecte a l'accés a aquest medicament, tothom pot estar tranquil.

I farem, segurament, exactament igual que vam fer l'any 2012, quan va aparèixer un tercer medicament, que el 2011 no existia. L'hepatitis C, com vostè molt bé sap, es tracta amb dos medicaments fins al 2011, que curaven el 50 per cent de la població; el 2012-2013, es tracta amb tres medicaments, que aconseguen curar el 75 per cent de la població. I creiem que aquest nou medicament que apareix ara podria curar el 100 per cent de la població.

Amb un exercici, segurament, de gestió incompetent per alguns, l'any 2011 vam gastar 11 milions i mig amb l'hepatitis i l'any 2012, mitjançant decisions de cost-opportunitat, vam gastar 24 milions i mig en hepatitis.

Per tant, farem les mesures de gestió oportunes perquè, amb el pressupost actual i amb el pressupost vigent, garantim a tothom que tingui accés a aquest medicament. I, en això, podem traslladar un missatge d'absoluta tranquil·litat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per mantenir i promoure el patrimoni cultural.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a mantenir i promoure el patrimoni cultural (tram. 310-00299/10)

La formula la il·lustre senyora Alicia Alegret, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Mascarell, un dels objectius de l'Agència del Patrimoni és incrementar el nombre de visitants als museus i al patrimoni, establint aliances amb Turisme, per aconseguir que el turista de perfil cultural, que ja visita Catalunya, s'interessi i trobi una oferta atractiva, innovadora i experiencial.

La pregunta és clara. Quines línies estratègiques de col·laboració estan treballant des del Departament de Cultura amb Turisme de la Generalitat, diputacions i patronats locals per tal d'atreure aquests turistes consumidors culturals?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Sí. Senyora diputada, moltes gràcies. Bé, és relativament senzill; ho coneix vostè bé. En principi, hem creat

l'Agència del Patrimoni de Catalunya, que, entre altres representants, en el seu òrgan de direcció, doncs, hi té un representant de cadascuna de les associacions municipals i hi té també una persona representant de la Direcció General de Turisme; per tant, en la línia de vincular patrimoni amb territori, amb el conjunt dels pobles i ciutats de Catalunya i també, doncs, amb Turisme.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. El que no es pot fer, conseller, és confondre els públics. Vostès volen atreure turista cultural, però, en canvi, nosaltres entenem que només focalitzen els seus esforços i diners en una oferta al voltant del tricentenari i del 1714. Aquesta sembla la seva única prioritat.

De veritat creu que al turista amb perfil de consumidor cultural realment li interessa la Ruta 1714 o les tres-centes diades, que, per cert, ha costat més de 192.000 euros?

Creu que el turista cultural, que fonamentalment prové de la resta d'Espanya, de França, de Nord-amèrica, de Rússia o el japonès, entén que, amb la situació que estem vivint, Presidència es gasti 930.000 euros en l'oficina tècnica del tricentenari, 300.000 euros en difusió i companya de publicitat del tricentenari o adjudiqui per més de 3.600.000 euros una campanya de publicitat que bàsicament serà propaganda per als convençuts del procés, més de 5 milions d'euros per justificar el full de ruta del Govern?

Per què vénen els turistes a Catalunya, perquè vostès els convencin de la necessitat de la independència o per l'oferta i el potencial de les destinacions i marques pròpies, com Barcelona, Costa Daurada, Costa Brava o Terres de l'Ebre, que tant han costat als privats de Catalunya construir?

Li demanem que no utilitzi la cultura, el patrimoni o la nova agència per justificar la separació de la resta d'Espanya i, per tant, arrossegai-nos fora d'Europa. Al revés, ara, toca sumar, conseller; Catalunya rep molts milions de turistes l'any, molts d'ells interessats en la cultura i en el patrimoni cultural. Tenim una oferta patrimonial envejable, que complementa l'oci, la gastronomia i les compres. Si no és capaç de trobar sinergies amb Turisme per vendre el producte cultural de Catalunya, la seva gestió està destinada al fracàs.

Faci de la cultura catalana i de la gestió dels museus i del patrimoni una marca d'excel·lència i de qualitat en atenció turística. No cal que inventi res; copii aquells que en saben. El patrimoni català demostra que tenim una forta història comuna amb la resta d'Espanya i amb Europa que ens ha d'unir i ens ha d'enfortir. No ens obliguin a renunciar-hi.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Sí. Gràcies, senyora diputada. Bé, inicialment, la veritat és que pensava que la pregunta era positiva i el que finalment m'ha preguntat és un garbuix, que suposo que pensa que els 22,5 milions de persones que visiten el nostre patrimoni són gent que estava induïda per l'esperit del 1714 abans que comencéssim les celebracions, perquè, si no, no s'entén; 22,5 milions de persones visiten el nostre patrimoni i tinc l'absoluta certesa que són persones bastant intel·ligents que saben el que veuen, és a dir, un patrimoni riquíssim, i, a més a més, doncs, la voluntat que aquest patrimoni segueixi tenint un paper preeminent en la vida cultural del nostre país. Penso que és aquesta la qüestió principal i és aquesta amb la que seguirem, eh?

Enguany, justament, desplegarem, a través de l'agència, tot un conjunt de mesures, entre altres, una ruta, una ruta 1714, que tampoc em sembla tan anormal, eh?, que el poble de Catalunya tingui dret a saber i els ciutadans coneguïn amb una mica de precisió quins són els fets que, des del punt de vista del patrimoni, doncs, van deixar, van quedar en la pell del nostre país. Em sembla absolutament normal. I el que sembla anormal i fins i tot un pèl malaltís és tanta obsessió amb aquesta història.

El nostre és un patrimoni extraordinàriament ric. Al meu entendre, requereix rutes, requereix millor senyalització, requereix millor ús de les noves tecnologies, necessita millors serveis complementaris, i és amb tot això amb el que estem treballant per fer-ho possible. Reconeix o necessita un millor ús, fins i tot, de les llengües per al públic foraster; estem intentant treballar, a més a més del català i el castellà, no cal dir-ho, l'anglès i el francès. És a dir, necessitem fer del nostre patrimoni un dels grans atractius del nostre país, no només per al públic de casa nostra, sinó per a tota la gent que ens visita.

Amb això estem. Vostè ho sap. Vàrem fer una comparença el 20 de març, vàrem dedicar pràcticament tres hores a tot el que estem fent. I em penso que, certament, amb aquesta tensió que ens produeix els recursos de què disposem, que no són gaires, i el molt patrimoni que hem heretat i la convicció que el potencial de difusió del nostre patrimoni és immens..., és amb el que estem treballant, i espero que amb el suport de tots, fins i tot amb el del seu grup.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'Enquesta de població activa.

Pregunta

al Govern sobre l'Enquesta de població activa (tram. 310-00292/10)

La formula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta; bienvenida de nuevo. Señor *conseller*, la semana pasada conocimos los datos de la última Encuesta de población activa, la EPA, del primer trimestre de 2014.

Como usted sabe, la EPA refleja un dato muy importante, puesto que no se ciñe únicamente al paro registrado, sino que tiene también en cuenta a las personas que no están dadas de alta en los servicios públicos de empleo.

Dado que el paro sigue siendo el principal problema de los catalanes y que afecta directamente a más de 800.000 personas, desde Ciutadans, nos gustaría saber cuál es su valoración de los datos de la última EPA para Cataluña.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Des de la convicció i obsessió per la lluita contra l'atur i el nostre compromís constant, permanent, per tal de generar ocupació i ocupació de qualitat per oferir treball al país a tota la gent que ho necessita, la valoració dels resultats de l'Enquesta de la població activa de la setmana passada i de l'atur registrat d'aquesta mateixa setmana, ens permeten fer una valoració de molta prudència, però expectant i esperançadora de cara a una recuperació, que comença, d'alguna manera, ja, des de fa uns mesos, a disminuir l'atur i a generar nous llocs de treball.

La presidenta

Per repreguntar, té paraula la il·lustre senyora diputada.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor *conseller*. Ya veo que, valorando los datos de la EPA, usted está mucho más comedido de lo que estaba ayer, que parecía que se sumaba al discurso triunfalista del Gobierno del Partido Popular.

Aunque usted no lo haya comentado, los datos de la última EPA no son positivos, señor Puig. El paro, en Cataluña, ha subido respecto al último trimestre, y estamos ya en un nivel del 22,1 por ciento de paro; Cataluña es la segunda comunidad autónoma donde más empleos se han destruido, y ha bajado significativamente la población activa, es un dato muy relevante que ustedes no comentan. Aumenta la precarización laboral, puesto que se han incrementado las contrataciones temporales y a tiempo parcial. Y, señor Puig,

en estos momentos, hay 270.000 hogares en Cataluña con todos sus miembros en el paro.

En definitiva, seguimos en una situación dramática que se traduce en el sufrimiento diario de muchas familias. Y además tenemos una tasa de paro insostenible, que no tiene parangón con los países de nuestro entorno, y esto no se debe únicamente a una situación coyuntural de crisis, sino también a problemas estructurales que hay que afrontar.

Ante esta situación, desde Ciudadans, no apostamos ni por la resignación ni por falsos discursos triunfalistas; nosotros apostamos por reformar y mejorar nuestro país, empezando por Cataluña, desde las amplias competencias que tiene la Generalitat.

Hay que acometer reformas profundas, que reconocemos que no son sencillas, señor Puig, pero que son imprescindibles y urgentes. Reformen de una vez el Servei d'Ocupació de Catalunya, el sistema de formación profesional; rebajen la presión fiscal a las pymes y a los autónomos; simplifiquen las trabas administrativas, e impulsen la política industrial, entre otros.

Desde Ciudadans, le proponemos que se pongan a trabajar por todos los catalanes y que lleven a cabo, buscando los consensos parlamentarios y sociales que sean necesarios, las reformas estructurales que son precisas para solucionar el principal problema de los catalanes, que sigue siendo el paro.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, tenim tres maneres diferents de veure les coses. Vostès, evidentment, des de la seva perspectiva, valoren només el curt termini, per intentar d'alguna manera posicionar-se políticament, amb una visió permanentment pessimista –els interessa fer d'oposició– i amb una perspectiva espanyola. Nosaltres mirem l'horitzó, ho veiem amb un punt d'optimisme molt prudent i des de la perspectiva del país.

Li haig de dir que els primers trimestres l'EPA sempre ha donat resultats negatius, sempre. I, en canvi, aquesta Enquesta de població activa ens permet valorar que, malgrat tot, els indicadors continuen tenint un punt d'esperança i, sobretot, amb perspectiva anual. Resulta que aquesta Enquesta de població activa ens permet valorar que a Catalunya –no a Espanya, a Catalunya– s'han generat l'últim any, per primera vegada, nous llocs de treball –ocupació neta, prop de 28.000 nous llocs de treball–, l'increment més important dels darrers cinc anys. I d'altra banda, des d'una perspectiva de disminució de l'atur, amb una perspectiva anual, aquesta Enquesta de població activa ens diu que hem disminuït en 108.000 aturats menys; és el descens més important dels darrers vint anys. Per tant, en aquest sentit, ho repeteixo, crec que val la pena que veiem..., i al mateix temps una disminució de l'atur del doble, a Catalunya, que no pas el que passa a la resta d'Espanya.

Però les notes també de l'atur registrat que hem conegut aquesta setmana ens permeten continuar valorant que fa deu mesos que l'atur està, d'alguna manera, disminuint, i això no havia passat mai des que havíem començat la crisi, i que hem aconseguit d'una manera molt clara també entrar a la senda de la recuperació, i esperem que això sigui més ràpid del que en aquests moments és, perquè continua havent-hi molta gent que pateix i davant de la qual manifestem avui de nou el nostre compromís.

Però aquestes dades ens permeten valorar també que hem incrementat en nombre de contractes laborals i, el que és més important, també en nombre d'afiliats a la seguretat social.

Catalunya està iniciant una recuperació, que intentarem comprometre'ns que sigui més generalitzada i més ràpida, al més aviat possible.

La presidenta

Passem ara a la pregunta número 2, que és sobre la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa i el règim lingüístic a l'ensenyament.

Pregunta

al Govern sobre la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa i el règim lingüístic a l'ensenyament (tram. 310-00294/10)

La formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, la LOMCE, ja en vigor i aquest setembre en aplicació progressiva, envaïx entre d'altres la competència de la Generalitat de regulació del règim lingüístic als centres educatius. És dinamita, és un torpede a la línia de flotació del projecte lingüístic de la LEC, que persegueix la inclusió, l'equitat i l'excel·lència i parteix del que és un patrimoni pedagògic que hem fet entre tots, que és la immersió lingüística, que és un patrimoni que es basa en el respecte a la llengua materna dels alumnes, en la complicitat i la col·laboració de les famílies, en la programació d'activitats buscant l'equilibri entre els continguts, les competències bàsiques i les dinàmiques comunicatives específiques, i que té com a objectiu aconseguir al final de l'etapa la plena competència lingüística en català i castellà, i que és fruit d'un consens amplíssim.

Per altra banda, tenim en paral·lel les sentències judicials recents referents al sistema lingüístic de l'educació a Catalunya, que Esquerra reiterem que s'extralimiten de les seves funcions, perquè volen modificar una llei aprovada pel Parlament, volen modificar la competència del departament.

I considerem que és inaudit que una interlocutòria judicial demostrï tan poc respecte per la professionalitat docent i gosi, imprudentment, imposar unes mesures percentuals que estan descontextualitzades, injustifi-

cares, al marge de la realitat sociolingüística concreta i dels consensos aconseguits dins la comunitat educativa i amb un canvi imposat i forçat en la dinàmica d'una classe, sense cap consideració per a tota la resta dels companys de l'aula, sense cap consideració per a la resta de famílies i de l'equip docent i dels titulars dels centres.

Tenen, aquestes interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, algun sentit educatiu? Nosaltres creiem que evidentment que no.

Com resoldrà el departament aquestes qüestions amb vista al curs vinent, consellera?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, aquests són els temes que vostè ha exposat que estem vivint, però que des del departament d'una manera molt clara i decidida procurem que no afectin la plena normalitat dels nostres centres. El que ens interessa és que el curs acabi, i acabi bé. Aquests dies mateix s'estan fent amb tota normalitat les proves d'avaluació de les competències de sisè, que són aquests elements que permeten que tant el centre com l'alumne i la família coneguïn el progrés del seu fill. Això és el que ens interessa: la normalitat del sistema en el marc de la LEC.

Per això sí que li puc dir que, evidentment, necessitem les idees clares; procurem transmetre-les als centres amb seguretat i fermesa, però també amb coherència, i la coherència és donar la continuïtat a tot allò previst a la LEC que hem anat desplegant.

En aquest sentit, a l'ensenyament primari, continuarem desplegant les competències, fixant els estàndards. I, per exemple, elements com la LOMCE fan desaparèixer l'educació musical a primària; nosaltres la mantindrem. Nosaltres utilitzem el marge d'autonomia que hi ha per preservar el currículum que ja teníem, eh?, i l'estructura del currículum també. En aquest sentit, s'estan elaborant ara les instruccions, i, per tant, estic convençuda que donaran aquesta tranquil·litat.

Hi ha un altre punt important en l'aplicació de la LOMCE que afecta el curs vinent, ja que vostè em parla del curs vinent, que és la formació professional bàsica. Aquest sí que és un tema punyent, perquè no només per estructura, sinó per finançament, està creant a tot el conjunt de comunitats un gran neguit. Precisament les diverses comunitats que no estan vinculades al Partit Popular han demanat una nova sessió del Senat de la comissió general, per tal que se'ns expliqui el finançament. Sense finançament, aquesta modalitat es veu impossible d'aplicar. Per això aquí tenim una contenció informativa important, fins que es resolgui el tema econòmic.

I, pel que fa a la disposició addicional trenta-vuitena, que és aquella que preveu la LOMCE, que diu que haurem de preveure els mecanismes perquè un pare

pugui anar a una escola estrictament en castellà i pugui passar la factura al Govern descomptant-ho del seu finançament, és tan complicat el desenvolupament d'aquesta qüestió que ja fa temps que està al Consell d'Estat i, pel que sabem, encara no ha sortit. I, per tant, la seva aplicació per al curs vinent...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...difícilment serà real.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, compartim que cal transmetre idees clares i coherència, però també seguretat i fermesa i, sobretot, tranquil·litat a la comunitat educativa i a la resta de la societat catalana, inclòs aquest Parlament, en la defensa del model educatiu català, i explicar bé els plans del departament per al curs vinent pel que fa a la LOMCE i la LEC.

I, en el cas del Tribunal Superior de Justícia, vam sentir que vostè volia recórrer, el departament volia recórrer al Suprem i, si calgués, a Estrasburg. I el que considerem és que és imprescindible que es pugui preparar amb vista al curs vinent, com prepararan amb vista al curs vinent..., més enllà d'aquests recursos de cassació i de recórrer a Estrasburg, en l'eventualitat que aquests tribunals donessin la raó al mandat judicial.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per garantir el bilingüisme en el sistema educatiu.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 310-00298/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta, y bienvenida en nombre del Grupo Popular. Consejera Rigau, el 29 de abril conocimos el auto por el que el Tribunal Superior de Justicia confirmaba el 25 por ciento del castellano como garantía mínima del derecho individual a la enseñanza bilingüe, rechazando todos sus argumentos y rechazando su recurso.

El tribunal dice que es un auto muy fácil de cumplir y que ejecutarlo no conculca derechos que no existen ni

autonomías de centros que, lógicamente, deben respetar la ley. Le acusa de no cumplir sus obligaciones para ejecutar las cautelares, de falta de rigor en el recurso, de aplicar ilegalmente la atención individualizada y de inventarse conceptos como la atención singularizada. También le dice que recurrir el auto no excusa de su cumplimiento. La verdad es que el auto no tiene desperdicio.

Consejera, ¿garantiza usted la aplicación inmediata de este auto?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, li contestaré amb molt de gust, com no pot ser d'una altra manera, si bé a vegades –permeti'm que li manifesti el meu sentiment, eh?– no sé si és tant una sessió de control al Govern com una sessió de marcatge a Ciutadans. Aquí estem davant d'aquesta situació que fa, doncs, que d'una manera reiterada els temes apareguin. Perquè pensava que potser tindríem sort i em preguntaria per les proves de sisè, o per l'oferta obligatòria que es presenta la setmana que ve, o tot allò que... No, no; vostè pregunta pel que pregunta sempre.

Nosaltres, sap que ens guiem per l'article 10.1 de la LEC, que diu claríssimament que el currículum que impartim ha de garantir el ple domini de les llengües oficials. I aquí el que hi ha és un sentiment divers sobre què és el bilingüisme. «Bilingüisme» és dominar..., que, davant l'existència de dues llengües, amb una n'hi hagi prou per parlar. Tenim molts casos de persones que defensen molt el bilingüisme però no el practiquen mai. Per tant, la nostra defensa és d'un model que parla molt poc del bilingüisme però el garanteix sempre, perquè a l'acabar l'escolaritat obligatòria es dominin. I, per tant, entenem que aquí hi ha un parany, un parany pel qual al darrere de parlar tant del bilingüisme el que estem fent és buscar una excusa, molt sovint, per no aprendre el català a Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Sí; gracias, presidenta. Consejera, yo le preguntaba para que me responda sí o no; y si supiéramos que usted cumple autos y sentencias no tendríamos que preguntar. Mire, la justicia confirma las medidas cautelares ordenadas, y le dice que deben cumplirse ya, porque es previsible el resultado de cualquier recurso que usted interponga, porque hay jurisprudencia, no son casos particulares. No hay cabida en nuestro ordenamiento para la inmersión exclusiva y obligatoria en una sola lengua. Por eso pierde usted en todas las ins-

tancias judiciales y el Tribunal Superior rechaza todos sus argumentos.

La Administración pública está para servir a los ciudadanos, pero usted, con los recursos que interpone, la utiliza para retrasar o impedir a los ciudadanos hacer efectivos los derechos que les reconoce la ley. Sabe que perderá cualquier recurso; se lo ha dicho el Tribunal Superior. Usted utiliza los medios públicos para perjudicar a los ciudadanos, y además lo hace por pura fobia hacia cualquier elemento que nos hermane con el resto de los españoles. No se puede ejercer la administración pública de una manera más triste, en perjuicio de los ciudadanos y por pura fobia hacia lo que somos los catalanes: una sociedad con dos lenguas, ambas oficiales.

Usted comienza a litigar ya temerariamente, y eso no es legítimo. ¿Cómo se califica a un responsable público que sigue negando derechos que avalan todos los tribunales, que no acata las leyes orgánicas, que obstruye la ejecución de autos y sentencias, que litiga contra los ciudadanos teniendo toda la jurisprudencia en contra? El Tribunal Superior insiste que el 25 por ciento mínimo se debe ejecutar este curso y que el retraso con el sistema bilingüe genera ya a los alumnos un perjuicio irreparable.

Consejera, dé marcha atrás en su apuesta temeraria por la obstrucción y por la insumisión. Porque, mire, a los catalanes no nos conviene una consejera ni temeraria ni antisistema.

Gracias.

(Remor de veus.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, la honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, difícilment una diputada com jo, que és mestra i, quan ha ensenyat, ha ensenyat el català i el castellà, i que parla les dues llengües, pot tenir fòbia a una de les dues. Potser al revés pot ser; pot ser que n'hi hagi que no en parlen cap i potser és per això que tenen una gran insistència en la temàtica. No serà aquest el meu cas.

El que sí que jo li puc dir és que el que estem, i vostè n'està sent un gran exemple..., és una fòbia al fet que s'apliqui la LEC. I, judicialitzant aquesta qüestió, vostès el que estan intentant és que no s'apliquin ni les lleis de Catalunya ni el que diu fins ara la llei fins i tot del PP. Vostès busquen una tercera manera d'actuar a través d'unes sentències. I nosaltres li ho hem dit sempre: o les apliquem o hi recorrem. Perquè nosaltres considerem i creiem que com a autoritat educativa ens correspon dir que la presència del castellà al nostre sistema està garantida i que el seu ús com a matèria vehicular en qüestions no lingüístiques no es porta a terme mitjançant percentatges de manera homogènia i lineal. Quan vostès posen la matemàtica per sobre de la llengua, fixant percentatges i dient des de fora del sistema educatiu...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...com s'ha de fer, el que estan fent és... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les alternatives al pagament del deute financer (tram. 317-00170/10)

La primera pregunta és sobre la situació política i social i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta; benvinguda a casa, si és que hi ha cases d'algú. Bon dia, president, avui des de la CUP el podríem interpellar per diverses dinàmiques econòmiques que ens desvetllen quin és el país real, com s'ha fet i sobretot com s'ha desfet. Posem per cas només quatre arbres del bosc, sobre la metàfora global. Que ens assabentéssim ahir a la Borsa de Hong Kong del que passarà realment a Tarragona: 35.000 metres quadrats al primer dels casinos de Barcelona World. Dos, sobre la perversió impune, com ho és la del model Safir Panamà a casa nostra; investigació aquesta setmana dels sobre costos en obra pública a les obres del TGV a l'Hospitalet: 230 per cent de sobre cost. Tres, sobre el frau persistent d'una ciutadana fiscalment andorrana, investigada per frau fiscal, aquesta vegada en format *Los Soprano*, és a dir, els antisistema de veritat, o sobre l'omertà, cop rere cop ha xiulat que el Port Vell de Barcelona, *business friendly, as usual*, es va bastir des de paradisos fiscals. Citem aquests quatre arbres per parlar del bosc. El bosc és l'endeutament, el deute i la «deutecràcia» que ens assetja. Les dades són les de sempre, no canvien: 60.000 milions d'euros en pagaments diferits fins a l'any 2108, 6 milions d'interessos diaris abocats als mercats financers i 7.616 d'euros que cada ciutadà deu per un deute que mai va contraure.

Atenent a aquesta realitat i que estem entre l'espasa i la paret des del punt de vista de les finances públiques, la pregunta és si el Govern treballa, explora, investiga altres instruments financers que no ens facin dependre de la sobreexposició a l'especulació dels mercats financers, a la despatrimonialització pública venuda a fons voltors o a la lògica immisericorde del xantatge que imposa el Govern espanyol a través dels mecanismes de liquiditat. És a dir, estudien alternatives, alternatives basades més en la cooperació publicosocial que no pas en la financerització de la concertació publicoprivada? Hi ha alternatives? Quines?

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta; benvinguda també. Senyor Fernández, els deutes que tenim acumulats s'han de pagar. Ens aniria bé que fossin molts menys, és cert, però hi ha els que hi ha i aquests s'hauran de pagar, entre altres coses perquè, si no es paguen aquests, doncs, els que hàgim de contreure de nous, que poc o molt se n'hauran de contreure, no tindran qui ens els financi. Sé que això, doncs, no és agradable. Jo puc coincidir amb vostè en el sentit que s'ha anat massa lluny en aquesta acumulació de deutes, i sobretot que la càrrega d'haver de pagar aquests deutes en forma d'interessos castiga les polítiques del mateix Govern, que són les polítiques públiques, castiga la sanitat, castiga l'ensenyament, castiga els serveis socials, castiga la seguretat, castiga l'habitatge, castiga tot això. Però és evident que si volem ser algú que en el futur pugui ser objecte de confiança i que se li puguin seguir donant crèdits al país, doncs, necessitem assumir el pagament d'aquests deutes en aquests propers temps.

Què estem fent? Reduir l'increment d'aquests deutes; segueixen incrementant-se però menys que no pas abans. Què més estem fent? Intentant fer concessions, publicoprivades en molts casos, per obtenir ingressos que ens permetin no endeutar-nos més i al mateix temps complir millor els dèficits que ens imposen obligatòriament i, per tant, no haver de retallar tant des del punt de vista dels programes socials. I seguirem insistint en totes aquestes mesures per intentar alleujar la càrrega de les retallades sobre sectors especialment vulnerables i al mateix temps no perdre credibilitat com a actor en l'escena internacional.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. Tres reflexions i una repregunta i una reflexió. El senyor Mas-Colell ha dit en aquesta cambra reiterats cops que el sector públic paga una crisi que no ha provocat, però, en tot cas, sobre el deute, nosaltres des del primer dia hem reclamat auditoria del deute. No es va aprovar. El 25 de maig i ha un multireferèndum que demana precisament no pagar el deute il·legítim. Els bons patriòtics van suposar per a la banca 300 milions només en comissions. Però, sobre alternatives, hi ha alternatives, que és el que ens interessa per sortir de la crisi d'una altra manera, alternatives d'experiències públiques, d'experiències cooperatives, que no ens fa dependre ni de la usura del mercat ni del xantatge de l'Estat i que retornen precisament a la sobirania econòmica. I aquí també entra, òbviament, el mateix potencial de l'estalvi intern i d'allò que pot fer la societat, no només l'Estat i el mercat.

Per tant, la pregunta és si hi ha alternatives a la realitat que ens assetja i nous instruments i vehicles financers.

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Si per alternatives entenem estar menys exposats al deute bancari, cent per cent d'acord. Perquè una de les lliçons que hem de treure d'aquests anys tan complicats que hem viscut i encara estem vivint és que recórrer excessivament al deute bancari és un error des del punt de vista del comportament de les administracions i un error des del punt de vista del funcionament dels teixits productius del país. I som dels països que més exposició té des del punt de vista de risc bancari o de deute bancari. I això, efectivament, és el que s'ha d'anar corregint. I algunes fórmules que diu vostè, tant en el camp privat com en el camp públic, òbviament, doncs, són fórmules que poden servir per anar disminuint aquest risc d'exposició bancària i anar-lo equilibrant amb altres tipus d'acció en l'àmbit creditici, en l'àmbit de la cooperació, que permeti disminuir aquesta exposició tan gran que desgraciadament s'ha anat acumulant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre el seu compromís amb la llei
electoral (tram. 317-00169/10)

La formula l'Il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, vostè l'any 2010, quan es va presentar a les eleccions, senyor Mas, portava un compromís que ha portat a aquesta cambra en el seu discurs d'investidura, que era tenir d'una vegada per totes una llei electoral autonòmica catalana. El 2012 es va tornar a presentar a les eleccions i va tornar a repetir aquest compromís en el seu discurs d'investidura. Senyor Mas, estem al 2014, porta vostè cap a quatre anys, en breu, de govern, trenta-quatre anys sense llei electoral a Catalunya. Vostès volen separar Catalunya de la resta d'Espanya, sortir de la Unió Europea, però sense llei electoral. Aquest suposo que és el nou país que volen, sense llei electoral.

Per tant, jo li pregunto, senyor Mas, quin és el compromís seu amb la llei electoral a Catalunya: una llei electoral justa, llistes obertes, primàries, amb transparència, o si volen seguir paralitzant, com ha fet Convergència i Unió històricament, ara de la mà també d'Esquerra i d'altres partits, aquesta llei electoral més justa, més moderna i al servei dels ciutadans i no dels partits polítics.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè sap, eh?, encara que ara faci aquest discurs aquí, que jo estic compromès que hi hagi una llei electoral, hi estic molt compromès, a més a més. Li puc dir que per mi no quedarà en absolut, que jo, quan arribi el moment, que de moment no ha arribat encara, faré els últims esforços per intentar lligar els acords, si és que jo hi puc tenir algun paper en aquest sentit –i per tant, ho dic també amb tota la modèstia i tota la prudència–, perquè vostè, que és diputat del Parlament de Catalunya i que crec que, a més a més, intervén en els àmbits on s'està discutint aquesta llei, hauria de saber més que ningú, i hauria de tenir l'honestedat d'explicar-ho objectivament, que això depèn de la feina que faci aquest Parlament i no pas del Govern de Catalunya. Per tant, tothom ha d'assumir la seva responsabilitat. En allò que depengui del Govern i de mi, li asseguro que jo hi col·laboraré, en tot i per tot, però ha de ser que vostès em demanin que jo intervingui d'alguna manera, perquè la feina s'està fent en aquest Parlament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'Il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. President, vostè també hauria de ser honest amb els ciutadans i explicar que les majories parlamentàries són les que decideixen. I vostè és el president escollit per una majoria parlamentària. I vostè és el president de Convergència i Unió, no de Ciutadans ni d'Iniciativa, no, de Convergència i Unió, que és qui governa. I vostè es va comprometre aquí a impulsar i a tenir una llei electoral, que va fracassar perquè vostès no la volen.

Miri, sap per què vostès no volen una llei electoral, que és la sensació que tenim fa trenta-quatre anys, que és l'edat que un té, per exemple, que és la mateixa edat i el mateix temps que fa que no hi ha llei electoral a Catalunya? Que vostès no volen una llei electoral amb primàries perquè amb primàries qui perd dotze escons en unes eleccions potser no guanya les primàries al seu partit. Vostès no volen llistes obertes perquè amb llistes obertes imputats en cas, com el cas d'ITV, potser no hi van o els ciutadans els «tatxen» d'una llista oberta. Sap què passa, senyor president? Que altres hem pres mesures internes als partits, amb estatuts que fan que els imputats no puguin estar a les llistes electorals. Vostès els tenen aquí asseguts i, a més a més, no volen llistes obertes perquè no triïn els ciutadans. Senyor Mas, vostè potser no vol que tots els vots dels catalans valguin igual, perquè vostè i el senyor Junqueras sumen el 42 per cent dels vots; avui no tindrien majoria, perquè la llei beneficia els separatistes. Però vostès per això no volen una llei electoral.

Senyor Mas, el que necessitem a Catalunya és una llei electoral amb llistes obertes, amb primàries perquè els ciutadans puguin triar. I jo li dic: volem votar; volem votar en primàries a tots els partits; volem votar; volem votar persones i partits. Per tant, llistes obertes.

I, senyor Mas, volem votar amb una llei justa, una llei on els ciutadans valguin igual al seu vot, i no on uns, per condició política, territorial o geogràfica, el seu vot valgui diferent. Per tant, vostès no s'hi comprometen perquè no volen una llei electoral justa. I nosaltres, des de Ciutadans, ja li ho dic, si volen una llei justa estarem al seu costat, si volen fer un «paripé» per no fer res i que tot segueixi igual no comptin amb nosaltres.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, si vostè de veritat volgués que hi hagués una llei electoral avui no hauria fet aquesta pregunta. I fer la pregunta en els termes que l'ha fet demostra que vostè el que vol és que aquesta llei electoral fracassi. Perquè quan un parlament està treballant –des de fa mesos, per cert– i ho està fent amb tots els grups parlamentaris, també amb el seu –i a mi em consta perquè m'interesso cada setmana pel desenvolupament d'aquesta llei electoral, em consten les aportacions que vostès estan fent i el debat que s'està tenint–, quan això és d'aquesta manera i el treball està en marxa, encara que sigui difícil, complicat i molt complex i sense garantia que arribi a bon èxit i a bon port, això és veritat, quan això passa així, el que fan els grups parlamentaris és treballar en els àmbits que cal treballar i no explotar possibles fracassos que no s'han produït en el Ple del Parlament de Catalunya.

Per tant, senyor Rivera, avui constato que a vostè el que li agradaria és que no n'hi hagués, de llei electoral.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars amb relació al compliment de les resolucions del debat sobre la pobresa (tram. 317-00172/10)

La formula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta; ben tornada. President, li faré una pregunta molt concreta sobre l'informe del Consell Assessor de Política Social, sobre el darrer Ple de la pobresa. Jo crec que pocs informes interpel·len tant el Parlament i pocs informes són tan rotunds amb el Govern. Jo, vol que li digui la veritat?, em sento interpellat. I em sento interpellat perquè en aquest Parlament es demanaven noves mesures que responguessin als greus problemes que s'estan enquistant, perquè diuen que la resposta va ser incerta i banal, perquè expliquen

que no es va produir el gir que demanaven en les polítiques socials. I em sento interpellat perquè em sento còrresponsable en no haver pogut traslladar al Govern la importància d'aquest ple.

Jo li vull preguntar, president, en què se sent vostè interpellat i en què se sent vostè responsable.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, primer deixi'm dir-li que la manera d'exposar la pregunta crec que l'honora, en el sentit que no només «dispara» contra els altres, entre cometes, sinó que d'una forma o d'una altra, doncs, vostè reconeix que algun paper vostès mateixos van tenir en el fet que això no sortís del tot bé o no sortís bé. Crec que aquest sentiment ha de ser compartit gairebé per tothom, sense excepció, vostès, grups parlamentaris i el mateix Govern. Nosaltres no varem promoure aquell Ple; coneixíem que hi havia algun risc que això no acabés com havia d'acabar, sent un tema tan sensible, ho sabíem. Però això tampoc és excusa, perquè, una vegada acceptat el Ple i una vegada fet com es va fer, doncs, tothom havia d'estar a l'alçada de les circumstàncies.

Si això a criteri del consell assessor no va ser així, cosa que jo puc compartir en línies generals, eh?, doncs, posem-nos a fer millor la feina. Ara tenim una oportunitat nova, que el consell assessor també ens recorda: hi ha un pla de lluita contra la pobresa pendent, igual que se n'ha fet algun altre. És quelcom que encara no ha passat, que ha de passar i que des del Departament de Benestar Social i Família s'està intentant ajudar perquè això surti bé. Intentem esmenar els errors que es poguessin produir en aquell moment, collectius, també els del Govern, els que siguin, i intentem posar l'accent i l'atenció i l'eficàcia que vostè reclama precisament en aquest nou pla, que aquest sí que encara està per confegir.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'illustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. El consell assessor interpel·la el Parlament, però és rotund amb el Govern. El que li dic és que ara poden corregir perquè el que li demanen són compromisos concrets: que les resolucions es compleixin en sis mesos; que s'ampliï de forma urgent i extraordinària la renda mínima d'inserció per consolidar un dret subjectiu mentre no es compleix la tramitació de la renda garantida de ciutadania; es demana que el CAREC i el Capsif es reunixin per determinar ingressos extraordinaris per al 2014 i per al 2015; es planteja que es compleixi amb el sou mínim d'inversió social que vostès van plantejar a Madrid, que es compleixi aquí, a Catalunya; es demanen mesures extraordinàries i diferents en la gestió econòmica, me-

sures que no han pres i que han de significar despeses urgents per a realitats urgents, amb un fons específic per a aquest objectiu.

Tot això és el que estan demanant amb unes xifres d'atur que són alarmants, perquè ens n'estem sortint fent que es pugui treballar i es pugui continuar sent pobre. Però no entraré en aquestes xifres, entraré en allò que els plantegen.

President Mas, crec que és hora d'escoltar. La senyora Guiteras, presidenta del tercer sector, li ha dit d'una altra manera: «No acceptarem la lògica de, primer, el debat nacional, i després el debat social.» Li ha dit que no es refia que vulguin instruments fiscals per, després, rebaixar d'impostos a qui més té. Li ha dit que no accepta el mantra neoliberal que no hi ha diners per a polítiques socials, desplaçant a un hipotètic futur les polítiques urgents a fer.

Li hem plantejat una proposta: una comissió de seguiment perquè compleixin. El que li demano és el compromís amb el que li demana el Capsif i el compromís amb allò que li hem plantejat i que avui està damunt de la seva taula perquè ho signi.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, l'informe del Capsif, del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars, s'ha de llegir tot, de tota manera. Vostè n'ha fet un primer resum al començament. Si l'expliquem tot, també diu que una part de les resolucions que es varen aprovar tenien sentit. Diguem-ho clar, també, perquè això també ho diu l'informe: que les resolucions que va aprovar aquest Ple sobre el debat de pobresa tenien sentit i que certament s'han d'aplicar. Perquè, fixi's, si tanta urgència hi ha per aplicar-les, vol dir que serveixen per a alguna cosa; si s'han d'aplicar en sis mesos, vol dir que hi són, aquestes resolucions. I això també és mèrit de tots nosaltres. I aquí hi som nosaltres, no el Capsif, no el consell assessor. No donem tots els mèrits als altres i traquem-nos tots els possibles avenços, nosaltres, que també varem fer en aquest Ple, reconeguem-ho; els errors i els avenços.

I la voluntat del Govern, òbviament, és aplicar tot això. Però també deixi'm dir una cosa, senyor Herrera –cosa que no farà el consell assessor però que nosaltres hem de fer–: comptant els diners que hi ha. Perquè els diners no ens els podem inventar. Ni nosaltres, ni el consell assessor, ni vostès.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la resposta a la proposta que el president del Govern de l'Estat ha fet als catalans (tram. 317-00175/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta; benvinguda –també l'hem trobat a faltar una mica, també, senyora presidenta. Estimat president, honorable president, vull saber quina és la resposta del Govern de Catalunya, la resposta institucional a la proposta que ha fet Mariano Rajoy als catalans.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.
(*Remor de veus.*)

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta...

La presidenta

Un moment... Un moment, president, que es guardi silenci...

El president de la Generalitat

No, dic: gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo no sé si vostè té informació privilegiada, o no sé, fins i tot, si per fer-me arribar propostes a mi, que sóc el president de Catalunya, la faran servir a vostè. Suposo que no. Però a mi, que hi hagi una proposta concreta que es pugui analitzar seriosament, més enllà d'apellacions retòriques al diàleg, sempre posant la condició que el diàleg es pot fer si nosaltres renunciem a tot el que estem fent, que vol dir un diàleg en condicions imposades, més enllà d'això no em consta res més.

Ara, si vostè avui ens vol explicar, encara que només tingui dos minuts, en què consisteix aquesta proposta, doncs, estarem contents de poder-li contestar també nosaltres.

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, senyor president, veig que el senyor Duran no l'informa (*rialles*), i això em preocupa. Perquè, és clar, el procés està afectant no solament la seva formació, sinó també veig que les relacions internes de la seva mateixa federació.

Però, escolti'm, senyor president, el president del Govern d'Espanya ha parlat, i ha dit que està disposat a parlar amb la societat catalana i a parlar amb el Govern de Catalunya, i ha dit que vol parlar dels temes més importants i prioritaris que ocupen i preocupen la majoria dels catalans. I vostè és el president de tots els catalans. Per parlar de recuperació econòmica i per parlar del model de finançament. Avui ho ha dit el president del Govern d'Espanya.

Miri, vostès, que tant parlen del que diuen a nivell internacional i del que es diu al *Financial Times*..., el mateix *Financial Times*, per posar-l'hi d'exemple, li ha dit que Catalunya, si es separés d'Espanya, seria un perill, i que no estaria garantida la continuïtat d'una Catalunya independent.

Senyor Mas, vostès crec que han arribat massa lluny. Fixi's, aquest és el certificat de vot (*l'oradora mostra un full*) de la consulta popular que els presos, els presoners del CIE de Lleida estan utilitzant per a la propera consulta del 9 de novembre. El Govern va mentir, va dir que no s'estava fent res, i aquí ho posa, eh?, aquí ho posa: «per emetre el seu vot en la consulta popular». Jo crec que això, president, s'ha d'aturar; s'ha d'aturar perquè els catalans es mereixen un altre govern.

Ahir coneixíem les dades d'atur de la reforma laboral a què vostès van donar suport, i quan es fan les coses bé i amb seny i no es porta Catalunya a una cruïlla, a un atzucac, veiem com la societat catalana té resultats. Té resultats en ocupació, en increment de contractes indefinits, en més d'un 25 per cent d'increment anual de contractes indefinits i de reducció d'atur.

Senyor president, vagi a parlar amb el president Rajoy, vagi a parlar de les mesures per a la recuperació econòmica i vagi a parlar de la reforma del model de finançament. Ara la pilota està a la seva teulada, i si vostè no ho utilitza serà, per als catalans i per a les catalanes, el pitjor que ens pugui passar. Els catalans es mereixen solucions, i els catalans es mereixen un president que no només vulgui parlar del de sempre, de la consulta, que és il·legal, sinó que parli del que demanda la majoria de la societat catalana. Això és el que ens mereixem els catalans. Faci-ho, senyor president, i estarà a l'alçada de les circumstàncies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ara ja hem aclarit el que... Jo tenia algun dubte, perquè realment pensava que hi havia alguna cosa important sobre la taula, alguna proposta... No hi ha re. Senyora Sánchez-Camacho, no hi ha re: quatre paraules al Congrés dels Diputats, que el senyor Duran li diré que ha replicat a les 11.27 d'avui mateix (*veus de fons*)... –escolti, senyora Sánchez-Camacho–, ha replicat dient que el senyor Rajoy seguia sord i sense imaginació; l'aportació del senyor Duran respecte al senyor Rajoy: sord i sense imagi-

nació. Subscriu exactament aquestes paraules. Vol dir que el senyor Rajoy no ha escoltat el clam de la població catalana.

I, a més a més, li explicaré la meua experiència de les trobades que he tingut, i que són bastantes, amb el president Rajoy. No m'ha resolt mai re. No, mai. Sempre se li plantegen molts temes. Li vaig plantejar al començament d'aquesta legislatura, quan ell va ser president del Govern espanyol, que ens pagués els deutes que ens devia el Govern socialista, que se'n va anar sense pagar els deutes amb Catalunya de les infraestructures, 759 milions d'euros. Em va dir que ho entenia (*rialles*), i han passat tres anys. Només per pagar uns deutes contrets per un anterior govern espanyol que havia marxat sense pagar. Fa tres anys, senyora Sánchez-Camacho. I d'això n'hi podria explicar, si tingués minuts..., tot el que vostè vulgui.

Per tant, jo, disposat a parlar amb el president Rajoy, ja li ho he dit, sempre que calgui. Sense condicions prèvies per cap de les parts, senyora Sánchez-Camacho. I vostès imposen una condició, que no me la imposen a mi: l'estan imposant al 80 per cent del poble de Catalunya, al qual haurien de tenir una mica més de respecte, que vol votar el dia 9 de novembre «sí» o «no».

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades de les prestacions a les persones amb dependència (tram. 317-00171/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta; benvinguda, en nom del Grup Parlamentari Socialista. Senyor president, en el darrer Ple la seva consellera Munté, a pregunta de la nostra companya diputada Eva Granados, va negar que s'estiguessin retallant d'ofici, és a dir, sense consultar els afectats, algunes prestacions a la dependència a algunes persones. Vostè comparteix aquesta afirmació?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Dit això així, genèricament, senyor Navarro, no sé exactament què vol dir. Per tant, si ens ho precisa, jo li intentaré respondre.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies. Veig que no li vol fer gaire costat, a la seva consellera, però, en qualsevol cas, li diré que no va dir la veritat. Aquí hi ha un document que explica clarament que s'estan retallant d'ofici les prestacions a persones que hi tenen dret en funció de l'aplicació de la dependència.

Torno a recordar: al Ple d'aquest Parlament, al Ple de la pobresa del 12 de març... Per cert, vostès, la majoria d'aquest Parlament, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, tenien l'oportunitat de fer un gest que no valia diners, que no costava diners, que era poder fer que les entitats poguessin parlar en aquest Ple. No ho van voler fer. Però algunes d'aquestes entitats, entre altres la plataforma «Nosaltres no callem», ens van convidar, ens van convidar als seus llocs de treball, ens van convidar a les seves oficines, i jo hi vaig ser dilluns, en una oficina de serveis socials a Viladecans, parlant amb els usuaris i parlant amb els treballadors i treballadores socials, que, per cert, li he de dir que fan una excel·lent tasca. I en aquestes reunions em vaig trobar una persona, un treballador, amb un fill discapacitat, a qui li havien retallat aquesta prestació d'ofici, sense consultar, aquesta prestació sobre la dependència.

Vostès estan aixecant tres grans murs –tres grans murs. El mur de la burocràcia, en què les persones afectades tenen molt difícil trobar, entre una «maranya» administrativa i burocràtica, tenen molt difícil buscar i trobar..., defensar els seus drets. El mur de la incomprensió: senyor president, vostès no són sensibles, vostès neguen que retallen, però a l'hora de la veritat retallen, i no són capaços de mirar als ulls de la gent i dir-los que no els volen pagar una prestació de cent vuitanta euros el mes per poder viure amb dignitat. I el mur de la desesperança: no ofereixen res al futur, no els ofereixen una millor vida, en el futur, en què puguin garantir el seu futur.

Estem en una situació d'emergència social. Faci cas, senyor president, del que li diu el Consell Assessor de Polítiques Socials: recuperem les propostes del Ple de la pobresa i apliquem-les. Encara estem a temps, encara està a temps, senyor president, que moltes persones puguin viure amb dignitat avui a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, ara he entès una mica més la seva pregunta i la forma de fer-la. Quan m'ha dit que jo desautoritzava la consellera de Benestar Social i Família, ha quedat lleig, senyor Navarro, això, molt lleig –molt lleig. Perquè abans que jo li respongués res vostè ja havia fet el seu discurset per quedar bé de cara a la galeria, com gairebé sempre, en aquest Ple del Parlament. (*Remor de veus.*)

Però, dit això, deixi'm entrar en matèria, que és l'important. Celebro que m'hagi parlat de la Llei de la dependència, i celebro que anés a contrastar què està passant al carrer: que parlés amb els usuaris, que parlés amb els ciutadans i que parlés amb les entitats. Deixi'm fer-li una pregunta retòrica que vostè no podrà contestar: va aprofitar l'ocasió per explicar a aquestes persones, ciutadans o ciutadanes de Catalunya, que el Govern de Catalunya aquests darrers anys ha assumit el pagament del 80 per cent del cost de la Llei de la dependència? O només pretenia vostè que, a través d'aquesta exposició que ha fet aquí, pogués quedar malament el govern de torn?

Expliqui vostè a la gent d'aquest país que aquest Govern ha assumit el 80 per cent del cost de la dependència, que vol dir casos concrets, particulars, milers de casos, desenes de milers de persones que es beneficien de la sensibilitat del nostre Govern per aplicar una llei de la dependència que vostès varen promoure sense diners, que és la manera que vostès tenen de fer els coses: castells a l'aire, gran Llei de la dependència –per cert, amb el suport del Partit Popular en aquell moment–, grans expectatives, enormes expectatives sobre grans necessitats, però no hi havia el finançament. I quan van preveure el tema dels diners van dir: «Sí, sí, però això ho finançarem entre l'Estat i les comunitats autònomes», com corresponia d'acord amb l'ordre competencial, amb una llei promoguda per les Corts espanyoles. I van dir una altra cosa, van dir: «Posarem un euro l'Estat, un euro cada comunitat autònoma; 50 per cent un, 50 per cent l'altre.» Sap com ha acabat aquesta pel·lícula, senyor Navarro? Vuitanta per cent el Govern de Catalunya, 20 per cent el Govern espanyol, el d'ara i el d'abans.

Això és el que hauria d'explicar a la gent a Catalunya, perquè entenguessin quina és la realitat del seu patiment.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darreres esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat del Govern de continuar explicant al món el procés polític de Catalunya i de coordinar-se amb els eurodiputats catalans (tram. 317-00173/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Ben retrobada, presidenta. Permeti'm que comenci la meva intervenció confessant-li la meva consternació personal per la mort absolutament prematura i inesperada d'un amic, de l'Oriol Papell.

Feta aquesta confessió prèvia, volia adreçar-me al president en els següents termes. Atès que cada vegada

resulta més evident a ulls de tothom allò que la majoria ja sabíem, encara que una minoria petita i amb voluntat permanent d'autominoritzar-se s'hagi entestat i continuï entestat-se a negar, ara que resulta cada vegada més evident a ulls de tothom, deia, que el món ens observa i que ens observa amb interès, tal com reflecteixen les editorials de diaris de referència i les opinions de líders d'opinió, en l'àmbit de la cultura, de l'economia o de la política; ara que resulta evident que aquest interès es concreta en dos arguments fonamentals, un, d'incomprensió davant de la negativa del Govern espanyol a acceptar que les institucions catalanes tenen l'obligació democràtica de respectar la voluntat dels seus ciutadans reiteradament expressada al carrer i a les urnes, i, en segon terme, que aquesta voluntat democràtica ha de ser inevitablement respectada per tothom, volia saber com valora aquestes opinions i també conèixer la voluntat i la disponibilitat del Govern de continuar explicant-se al món, que també és una manera d'explicar-se a la societat catalana.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, bé, és una evidència, no es pot negar, encara que alguns ho vulguin disfressar o minimitzar; és una evidència que el procés polític català està present a Europa i al món. I és evident que això, a més a més, s'ha fet present en els darrers dos anys. Abans hi érem d'una altra manera, amb menys intensitat, i ara hi som d'aquesta manera i amb una gran intensitat, fins al punt que mitjans de comunicació de gran prestigi internacional, que, per cert, mai accepten ni un euro, ni tan sols perquè els convidis a prendre un cafè, eh?... aquests mitjans de comunicació internacionals es fan ressò de la qüestió catalana i se'n fan ressò en uns termes que vostè esmentava, que són en els que jo crec que hem d'insistir, que és el respecte a la voluntat d'un poble expressada a les urnes, que vol votar el seu futur polític. Això ho entenen perfectament.

I entenen una altra cosa, que abans se suscitava d'una altra manera; entenen que, davant d'una situació així, el Govern d'un estat, en aquest cas el Govern espanyol, ha de reaccionar. Diuen, literalment, que no es poden amagar darrere de les lleis ni de la Constitució per tractar d'evitar la solució d'un problema d'aquesta magnitud i d'aquest repte democràtic. I això és el que també creu el Govern de Catalunya. I òbviamment això ho hem d'explicar a casa, a dintre de l'Estat espanyol i a tot el món.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Atès que el camí democràtic que viu la nostra societat, que protagonitza el conjunt dels nostres ciutadans, no

pot ser ni ha de ser de cap manera monopolitzat per ningú, ni per cap persona concreta, com voldrien alguns dirigents polítics dels principals partits espanyols, que intenten permanentment atribuir aquest procés democràtic dels nostres ciutadans a una persona en concret o a algunes persones en concret; atès que no pot ser monopolitzat ni per cap formació política ni tampoc per cap opció ideològica, perquè, de fet, el que està en joc no és la resolució de cap tema en concret sinó de tots els temes en el seu conjunt; atès que el que està en joc, precisament, és disposar de les eines necessàries per resoldre tots els reptes que la nostra societat té plantejats –i, en aquest sentit, deixeu-me desitjar el millor resultat possible a les properes eleccions europees a tots els partits polítics que fan tot el possible per respectar la voluntat dels ciutadans de Catalunya i portar-la a terme el 9 de novembre amb un referèndum–, voldria saber també la disponibilitat del Govern de Catalunya a l'hora de coordinar-se –no de coordinar, sinó de coordinar-se– amb els representants institucionals d'aquests partits polítics en el Parlament Europeu al llarg de la propera legislatura.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Molt bé. Gràcies, senyora presidenta. Bé, esperem el veredict de la ciutadania catalana aquest 25 de maig a les eleccions europees. Esperem i desitgem, també, que hi hagi una gran participació. Jo, com a president de la Generalitat, sobretot, he d'apel·lar, en aquest sentit, que la gent es conscienciï que és útil anar a votar, també a les eleccions europees, encara que a primera vista pugui semblar que no; que si alguna vegada ha sigut útil, aquesta encara ho és més, o ho és especialment molt, d'útil, i que, en aquest sentit, doncs, la ciutadania catalana doni també un missatge clar, aquest cop a les urnes –aquest cop a les urnes–, en el sentit de voler tenir la millor i la més potent veu a nivell europeu, a on, hi insisteixo, ho he dit moltes vegades, ens juguem una gran part de tot això que estem fent com a país.

I, evidentment, el Govern de Catalunya estarà a disposició i en coordinació amb el conjunt dels diputats que surtin elegits pel poble de Catalunya per fer les accions que calgui en la propera legislatura europea.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les darreres dades i les expectatives de l'economia catalana (tram. 317-00174/10)

I la formula l'illustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta, i molt ben tornada. Moltes gràcies, president. Ara fa poc més d'un any, els mitjans de comunicació recollien, amb un titular, unes declaracions del president Mas que deien: «Hem dedicat a Nissan tant esforç i hores com a la declaració de sobirania.» Ho deia en el marc i en el context de la seva implicació, junt amb d'altres persones, perquè, contra molts pronòstics i molts auguris, s'adjudiqués a la planta de Barcelona la fabricació d'un nou model de vehicle, just també les setmanes que aquí estàvem aprovant la declaració de sobirania. Una frase que relliga, i molt, el que són els grans objectius d'aquesta legislatura, i que és on estem i hi estem dedicant tots els esforços: fer possible el mandat del poble de Catalunya per ser consultat sobre el seu futur polític i aixecar econòmicament i socialment el país i que la gent pugui tenir i trobar feina. Malgrat alguns, al pur estil de la cançó enfadada i en aquest intent de fer creure que sols ens ocupem d'un sol tema, el procés cap a la consulta, i no a la recuperació econòmica, el fet, els fets i cada vegada més els resultats són evidents i desmunten aquest argumentari.

No volem ni podem ser de cap manera triomfalistes, però de cap de les maneres volem participar ni del derrotisme ni de la demagògia d'aquells que curiosament no saben parlar d'altra cosa que del procés que ells no volen.

No podem ser triomfalistes, però sí que veiem i en tenim constància, i en volem deixar constància, que hi han clars motius per a l'esperança. Hi ha un degoteig cada cop més constant de dades que conviden a l'esperança, i que, a més a més, si les comparem, aquestes dades, amb les del conjunt de l'Estat, desmenteixen també de dalt a baix aquells que contraposen en negatiu consulta amb recuperació econòmica, barrejant sovint naps amb cols.

Dilluns es feia efectiu l'inici, doncs, de la producció d'aquesta furgoneta a la planta de Nissan de Barcelona, que relliga amb la vocació de reforçar la indústria, l'exportació, la innovació i la creació de llocs de treball.

Abans, el conseller Felip Puig també s'ha referit a les dades, a les noves dades de l'atur, doncs, que van consolidant una tendència a la millora. I en economia l'import és entreveure i conèixer les tendències.

Degoteig també positiu en matèria d'exportacions de Catalunya, en matèria d'inversió estrangera a Catalunya, en matèria de turisme, etcètera. Cap triomfalisme, però sí la certesa que se n'està començant a sortir.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina valoració en fa, de les dades que es van coneixent en el camp de l'economia catalana, i quines són les expectatives que creu que generen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, vostè posa l'exemple de la Nissan. És un exemple jo crec que adient, en el sentit següent. Vostè recordava que, en algun moment del passat, una planta de producció tan important, en aquest cas a la Zona Franca de Barcelona, va estar en entredit. Hi va haver un moment, no fa gaire temps, que no se sabia com acabaria la història de la Nissan, si acabaria bé, no tan bé o fins i tot malament. I la història de la Nissan... I la Nissan és un exemple, però en podríem posar molt altres en el terreny industrial; posem aquest perquè aquesta setmana ha estat notícia, no? L'exemple de la Nissan demostra una cosa: que quan es fa bona feina, per part de *tothom* –i aquest «tothom» vol dir la direcció de Nissan, aquí, a Catalunya, i a Espanya, en general; els treballadors, a través dels seus representants sindicals; les institucions, en aquest cas el Govern de Catalunya, en algun moment en col·laboració també amb el Govern espanyol–; quan tot això passa, es pot anar bé, es poden resoldre problemes que són molt importants. I el de la Nissan ho era, perquè ens jugàvem, hi insisteixo, una planta de producció gran, molt exportadora. Pensi que d'aquest vehicle que ara està en producció se n'exportarà el 97 per cent, un 97 per cent; 97 de cada cent nous vehicles elèctrics que es fabriquin a Barcelona, en aquest cas a Catalunya, sortiran cap a països del món.

I en els propers mesos entrarà en producció un nou vehicle, en aquest cas de passatgers, que és el que vostè comentava que va ser objecte de negociacions ara fa un any. I és cert, el Govern s'hi va dedicar molt i molt intensament. I gràcies a l'ajut de tots i a la bona coordinació entre tots, avui, la Nissan, que vol dir la indústria catalana, perquè és un exemple més, hi insisteixo, pot tenir unes millors perspectives que no pas en altres moments.

Jo crec que això ho hem de celebrar com una notícia positiva del conjunt del país, de la indústria del país, de la indústria exportadora, de la indústria innovadora i de la indústria amb sensibilitat des del punt de vista de la sostenibilitat mediambiental.

I, dit això, una dada que ha passat un pèl desapercebuda: de totes aquestes dades que s'han publicat sobre l'atur, sobre l'ocupació, etcètera, recordin que el mes d'abril a Catalunya es van produir 32.000 afiliats més a la seguretat social, el millor registre des de fa molts anys d'increment d'afiliats a la seguretat social, i això va representar el 24 per cent de tot el que va passar a Espanya quant a afiliació a la seguretat social. No sé si el problema és la consulta.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació

de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00022/10)

Els faig avinent que el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Marina Geli i Fàbrega està publicat en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades.

Prego al secretari primer, l'il·lustre senyor Miquel Içeta, que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. Jo també li dono la benvinguda, què carai!

«La comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 25 d'abril de 2014, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les noves dades declarades per la diputada Marina Geli i Fàbrega relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Marina Geli i Fàbrega.

»Palau del Parlament, 25 d'abril de 2014.»

La presidenta

Passem seguidament a la votació.

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00050/10)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008.

En primer lloc, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, per presentar la proposició de llei, en nom dels cinc grups parlamentaris proposants, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

(Pausa llarga.)

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta... Senyors consellers, senyores i senyors diputats, saludar en primer lloc el públic que ens acompanya. Em sembla que ens acompanyen tant per-

sones del món del circ com persones interessades en la defensa dels drets dels animals, activistes pels drets dels animals, que són variats i que tenen també una feina, doncs, de promoció i de demanda del que en aquesta llei es presenta.

Presento aquesta proposició de llei en nom de cinc grups de la cambra. I, per tant, en primer lloc vull agrair tant a la senyora Hortènsia Grau, com al senyor Josep Rull, com al senyor Jordi Terrades i a en Quim Arrufat, doncs, que hagin delegat en mi la defensa d'aquesta exposició de motius d'aquesta proposició de llei.

Bé, com vostès saben, la normativa catalana sobre protecció dels animals és de les normatives més avançades d'Europa, i, concretament, va fer un pas endavant quan reconeixia que els animals són éssers vius dotats de sensibilitat física i psíquica, i també de moviment voluntari, i que, per tant, han de rebre el tracte, atenent bàsicament a les seves necessitats etològiques, que en procuri el seu benestar. En la legislació catalana, primer a la Llei de protecció als animals, després amb la modificació del Codi civil, els animals varen deixar de ser coses per ésser uns éssers vius als quals se'ls reconeixia sensibilitat física i psíquica i, per tant, subjectes d'algun dret, no en qualsevol cosa estranya, sinó senzillament en el fet que no sigui maltractada aquesta sensibilitat.

Ben al contrari del que aquí es planteja, la vida que porten els animals captius en els cirques es caracteritza moltes vegades per l'aïllament, pel constant desplaçament, per la por, per la captivitat. A més, les exhibicions d'animals en cirques representen una visió de la realitat que distorsiona totalment el que és un animal, el que és la seva conducta natural, el que és la seva conducta etològica, i, per tant, en podríem discutir, o els promotors d'aquesta proposició de llei discutim, el seu caràcter educatiu. De fet, el que s'hi exposa és l'habilitat dels humans a modificar la conducta d'altres espècies; per tant, per aconseguir aquesta modificació de conducta, és evident que cal forçar la conducta natural d'aquests animals i que per tant, cal dur-los a fer activitats o forçar-los a fer activitats que són totalment contràries a la seva etologia i al seu comportament natural, sovint a partir de mètodes d'ensinistrament basats en el càstig, o a vegades la privació d'aliment, d'aigua, o l'aïllament dels seus propis congèneres.

El mateix caràcter transitori, nòmada, de l'activitat circense acaba provocant que les instal·lacions en què són tinguets aquests animals, doncs, siguin sovint petites per poder ser transportades, i no compleixen mai els requisits i les garanties que es fixen legalment per als nuclis zoològics, per garantir el seu benestar animal. També aquest continu nomadisme pot portar a estades llargues d'aquests animals engabiats, encadenats, lligats, tancats durant llargs períodes de temps en els vehicles de trasllat, que moltes vegades acaben sent el seu vehicle de residència habitual.

El legislador català, entenem que, per coherència amb les diferents lleis que ha anat fent, tant la de protecció dels animals com la del Codi civil, no pot restar impassible davant d'aquests fets i cal que actualitzi el

contingut de la Llei de protecció dels animals, en coherència amb l'esperit de la mateixa llei i de les diferents reformes legislatives que ha anat fent. De fet, aquest Parlament ha estat capdavanter moltes vegades a legislar en defensa dels drets animals progressivament, a mesura que ha anat assolint consensos per fer-ho; i de fet ja vam començar als anys noranta, vàrem seguir als anys dos mil, amb successives reformes.

Val a dir també que en el món del circ hi ha hagut una notable evolució i millora en la qualitat, l'originalitat i el nivell dels espectacles, i que a Catalunya tenim nombroses mostres d'espectacles molt divertits, molt originals, molt extraordinaris, que exhibeixen la força, l'agilitat i la destresa d'uns artistes que ens mereixen el màxim de respecte, i que segurament el que podem fer també al tractar aquesta llei és parlar també i acabarem parlant també de com fer costat, de com donar suport a aquesta expressió artística i cultural que no només respectem, sinó que defensem. I fins i tot ens atrevim a dir que, quan li traquem l'estigma de l'ús d'animals, del maltractament animal, la imatge del circ també en resultarà beneficiada.

Catalunya ha estat pionera en aquestes qüestions moltes vegades, i cada vegada que ho ha fet en realitat no ha millorat la Llei de defensa dels animals només, sinó que ha millorat la relació de l'espècie humana amb la resta d'espècies i, per tant, ha millorat la qualitat i la condició moral de l'espècie humana.

Avui plantegem un pas més en aquest sentit. De fet, és una senzilla modificació de l'apartat 1 de l'article 6, aquell article que estableix aquelles activitats que no són tolerades en la nostra legislació, perquè comporten sempre alguna forma de maltractament animal, i avui hi volem afegir aquesta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada, té la paraula el diputat Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. President, consellers, senyores i senyors diputats, avui cinc grups parlamentaris d'aquest Parlament, cinc grups diferents que s'haurien de diferenciar també en la qüestió que ens plantegen, ens han posat damunt la taula el debat del no-debat. Aquest club dels cinc tan homogeni que als efectes d'aquesta proposta conformen CiU, PSC, Esquerra, Iniciativa i la CUP va presentar aquesta proposició de llei l'octubre passat, de forma sobtada, sense encomanar-se a ningú, en certa forma, podríem dir, amb nocturnitat i traïdoria.

Avui hem de debatre sobre una qüestió en què no hi ha debat social, no hi ha debat social més enllà del lobby animalista, però la societat catalana no està gens ni mica mobilitzada en la línia que ens planteja aquesta proposició de llei, aquest mal afegit –un altre de nou– que es vol incloure en el text refós de la Llei de protec-

ció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008. Però els grups proposants ho consideren una prioritat i una qüestió urgent perquè en sis mesos entrem a debatre en aquest Ple una reforma, no només innecessària, sinó que atempta directament contra els interessos d'un sector econòmic que és i hem de defensar com a part integral de la cultura europea i, per tant, encara avui dia, de la cultura catalana, molt més prioritari i urgent que la reactivació econòmica, la creació d'ocupació i el foment de l'activitat empresarial de la petita i mitjana empresa i dels autònoms.

Aquestes qüestions són tan poc prioritàries, tan poc urgents, que la proposta de Ciutadans de fer un debat general sobre la reactivació econòmica, la creació d'ocupació i el foment de l'activitat empresarial de la petita i mitjana empresa i dels autònoms ja fa més d'un any que dorm el son dels justos als calaixos de la Mesa del Parlament, atès que l'interès d'alguns dels grups que ens han capficat en aquest debat és un altre; principalment, seguir la via del que els sembla políticament correcte, encara que no tingui res a veure amb l'interès general ni amb les prioritats que els ciutadans de Catalunya manifesten onada darrere onada de les enquestes del CEO i del CIS. En qualsevol cas, quan arribi el moment, cada cop més improbable, que se celebri aquest debat general sobre economia, ocupació i foment de l'activitat empresarial, també podem incloure-hi els damnificats per aquesta nova reforma de la Llei de protecció dels animals que estem debatent.

Els cinc grups proposants, CiU, PSC, Esquerra, Iniciativa i el Grup Mixt, han decidit que el que avui debatем és una prioritat. Aquesta qüestió, aquesta proposta prioritària, una nova intervenció directa d'un poder públic en els interessos d'un sector econòmic que hauria d'estar especialment protegit, com és el circ, és una nova mostra de l'intervencionisme vocacional d'aquests cinc paladins de la incongruència. Si hi ha una qüestió que podem dir que és essencialment pacífica, llevat, ho repeteixo, dels grups minoritaris organitzats en lobbys, que prioritzen la seva militància animalista en la realitat social i en la realitat del sector del circ, és que hi pugui haver espectacles, també de circ, en què participin animals. Però els cinc grups esmentats, amb el seu intervencionisme i servint interessos que no podem ni entendre ni compartir, han decidit i volen decidir per tots els catalans, en nom de tots els ciutadans de Catalunya, i prohibir una activitat que hauria d'estar no només permesa, sinó especialment protegida.

CiU, el seu soci principal, Esquerra Republicana –els seus companys de viatge en els tripijocs de l'alta política catalana, la *catalan way of life*, la de les retallades a canvi de sortir a la foto–, Iniciativa i la CUP, i el PSC, que, acostumat com està, a equivocar-se, ho vol tornar a fer amb aquesta proposta, ens plantegen avui ni més ni menys que introduir una vegada més un nou punt a l'apartat 1 de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals. Cal recordar-ho, senyors i senyores diputats: el punt 1 de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals diu: «Es prohibeix l'ús d'animals en baralles i en espectacles o altres activitats si els poden ocasionar sofriment o poden ser objecte de burles o tractaments antinaturals, o bé si

poden ferir la sensibilitat de les persones que els contemplen, com ara els següents.» I fa una llista, i comença: «baralles de gossos, baralles de galls, matances públiques d'animals». És en aquest punt on volen ficar ni més ni menys que la prohibició dels animals al circ. Equiparen l'ús d'animals en espectacles de circ precisament a això.

Una activitat artística tradicional, amb tres segles de tradició a Europa, esdevindrà, per decisió arbitrària i desproporcionada d'aquest club dels cinc, amb l'impuls legislatiu de la minoria sorollosa que conforma un lobby animalista, una activitat prohibida si segueix els paràmetres tradicionals. L'ús d'animals al circ és consubstancial al circ, però per a aquests cinc magnífics que conformen aquest club la prohibició de qualsevol activitat que pugui molestar algú, encara que pugui agradar a molts..., decideix en nom de tots que un espectacle amb animals al circ –l'aparició d'un elefant asiàtic, l'exhibició d'una serp en mans d'un contorsionista, la presència d'un lloro a l'escenari fent pedals en un tricicle– són ben bé el mateix, són equivalents a les baralles de gossos, fins que un dels contendents o tots dos resten al terra destrossats, o una baralla de galls, que ja sabem que acaba esquitxant els espectadors. Lamento el símil, però és això el que pretenen.

És això també el que pensen els artistes del circ, els que fan ús civilitzat d'animals en una activitat tan important com és la del circ. Els proposants defensen aquest atac a la cultura, al circ tradicional, amb frases fetes: «Aquest canvi legislatiu ens acosta a Europa. Estem molt contents, perquè complim un compromís electoral»; frases pronunciades per CiU, representants de CiU. Representants d'Iniciativa: «Estem en contra d'una activitat que fa del patiment animal el centre de l'espectacle» –un altre representant d'Iniciativa. Frases fetes. Ho deia ahir aquest senyor en roda de premsa; un periodista li va fer una pregunta molt concreta: «Digui'm un sol cas –un sol cas– de maltractament animal al circ», la resposta va ser contundent: «No em consta. Però aquesta llei permet que hi hagi maltractament; per tant, s'ha de canviar.» Aquest és el plantejament ideològic –deixem-ho aquí– d'aquests grups.

Aleshores, segons veig, amb la llei actual sí que hi pot haver maltractament. Doncs, no sé què vam fer des de 2006 cap aquí amb aquestes reformes legislatives. CiU i Iniciativa sí que tenen als seus programes electorals referències a la Llei de protecció dels animals, ben diferents, lògicament, perquè ideològicament són ben diferents, però en tot cas ambdues formacions el que demanen i el que proposen d'inici és desenvolupar reglamentàriament la llei, que no s'ha fet. La volem tornar a canviar.

Aquesta reforma ens acosta a Europa? Cap país, cap país europeu ha prohibit la presència absoluta d'animals al circ, com volen fer al club dels cinc. Europa mira el circ tradicional com el que és: part integral de la cultura europea.

Mirin, senyores i senyors diputats, set anys abans que ens presentessin aquest atemptat contra la cultura catalana –a dia d'avui, tot i que a alguns grups no els preocupi gens, encara equiparable a cultura europea–,

el dia 28 de setembre de 2006, el *Diari Oficial de la Unió Europea* va publicar una resolució del Parlament Europeu sobre els reptes del circ com a part de la cultura europea. Aquesta resolució constata que generalment no hi ha lleis específiques per regular les qüestions relacionades amb el circ, i parlava d'una sèrie de qüestions relacionades amb el circ que estan recollides en normatives legislatives als diferents països. De fet, a hores d'ara aquest sector està perfectament integrat dins de la normativa legislativa d'Espanya i de Catalunya; no hi ha cap problema. Ara bé, fa una consideració fonamental: aquesta resolució del Parlament Europeu constata la voluntat de reconèixer que el circ clàssic, inclosa la presentació d'animals, forma part de la cultura europea.

La part dispositiva d'aquesta resolució fa una crida al reconeixement del circ com a part de la cultura europea; fa una crida a la Comissió Europea a introduir mesures específiques per assegurar que el circ sigui reconegut com a part de la cultura europea, i urgeix els estats membres que encara no ho hagin fet perquè reconeguin el circ com a part de la cultura europea. I Catalunya, avui, 7 de maig de 2014, és una comunitat autònoma dins d'un estat membre. Aquest Parlament autonòmic, el Parlament de Catalunya, és Estat, forma plenament part de l'estructura de l'Estat espanyol, d'Espanya dins de la Unió Europea.

Avui no hauríem de debatre el que és un atemptat directe contra la naturalesa del circ clàssic, del circ tradicional, del circ amb tres-cents anys d'història arreu d'Europa; un intent de regular una activitat artística, tan digna com moltes altres de ser defensada per aquesta institució, per la via de la prohibició d'un espectacle consubstancial a la seva essència, al seu origen, a la seva tradició històrica i artística. Hi ha espectacles de circ sense animals. Hi ha circs que no programen cap número amb animals, siguin domèstics o exòtics. Però no es pot concebre el circ des de la prohibició, absolutament arbitrària i sense motius de pes, de l'activitat circense amb la presentació d'animals, que forma part de la cultura europea.

La part dispositiva d'aquesta resolució... Potser els grups impulsors d'aquesta iniciativa, d'aquest atemptat contra la cultura, creuen que qualsevol espectacle o esport en què participin animals és denigrant, atempta contra un bé superior, com ara els drets dels animals, i hauria d'estar proscriu arreu del món. Per exemple, els Jocs Olímpics seguirien tenint prou interès, però no hi haurien concursos de doma, no hi haurien concursos de salts.

Estem davant d'un nou debat, però en tot cas és estereotípic. El grup dels cinc no han tingut en cap moment voluntat de debat. Només frases fetes, amb molta càrrega que alguns en diuen «ideològica», però absolutament al marge de la realitat, de la naturalesa de la qüestió.

Si ens la mirem ben bé, la proposició de llei encaixa amb els estereotips, amb les caricatures que sovint representen tant Iniciativa com els seus èmuls en l'àmbit de la demagògia animalista militant. És també una qüestió banal que permet escenificar el lideratge d'Esquerra Republicana, un lideratge que, ho hem de dir,

és d'estar per casa, pioners com són en prohibicions, com la que van fer a l'Ajuntament de Barcelona des de la minoria el 2003, amb la connivència també d'alguns dels avui retratats.

L'exposició de motius causa vergonya aliena. Arguments falsos al marge de la realitat. La vida que porten els animals en el circ es caracteritza per l'aïllament, el càstig, la por i la captivitat. De què parlem? De Dumbo o de Rambo? De la Perrita Marilyn o de Cancerbero? Perquè llegint l'exposició de motius arribem a la conclusió que realment l'infern existeix. L'infern no és el tren de la bruixa ni el tren del diable. L'infern és el circ. Està ben clar. S'afirma que està prohibit gairebé a tot arreu, cada cop a més països i societats arreu del món. És cert que fa molts anys que hi han entitats animalistes que fan propaganda molt activa, i també amb fets que es remunten molts anys enrere, que no tenen res a veure amb la realitat actual dels circs. Es presenta el circ com la causa, l'origen, de tots els mals que puguin patir els animals arreu del món. Es parla de tràfic d'animals salvatges o de caça furtiva. Hem de recordar-ho: gairebé el 90 per cent dels animals que participen en espectacles de circ han nascut en captivitat. Són salvatges? Potser sí. Són exòtics? Potser sí. Entrem en el debat.

Fins i tot, el club dels cinc aspira a ser allò que se'n diu el «sentinella d'Occident». Tenen un model per a la societat del futur: ficar els nens i nenes en una bombolla, que no tinguin cap contacte amb les feres ferotges que viuen martiritzades als circs. Si anem per aquí, acabarem maleint formalment el poca-solta que va tenir els nassos d'enxampar el primer llop, d'ensinistrar-lo i d'omplir-nos els pobles i les ciutats de gossos, gossos que a hores d'ara segurament molts estan en molt pitjors condicions que els animals que viuen i que treballen en els nostres circs.

No vull insistir-hi, però en qualsevol cas sembla que hi ha una voluntat de marcar al món el camí de la veritat. Apellem a la condició liberal de CiU, si és que la seva condició carlina no la té ofegada, perquè retiri el seu suport a aquesta proposició de llei, que, ho repetim, està absolutament fora de lloc. I nosaltres seguim defensant la nostra esmena a la totalitat, que esperem que tingui avui la majoria, perquè el que toca és un desenvolupament reglamentari, no un canvi de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, presidenta.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada, té la paraula el diputat Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, surto a defensar en nom del meu grup parlamentari una esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008.

I vull fer que la nostra intervenció es basi en el que és el respecte, la protecció i, naturalment, l'afecte pels

animals. I ho dic, això, perquè no ens agradaria, al nostre grup parlamentari, que aquest debat es pogués convertir en un debat de proteccionistes i de maltractadors. Aquest és un debat en el qual podem veure de diferents maneres el que nosaltres podem considerar que és sens dubte..., l'actuació d'animals als circs.

Abans ja s'ha dit que el circ no és res nou. El circ fa tres-cents anys que té una història i una arrel a la nostra societat. Jo diria que és un dels espectacles més destacables i rellevants que coneixem. Qui no ha anat a veure el circ quan era una criatura? O qui no ha anat a veure el circ sense ser-ho?

Jo simplement haig de dir que l'any passat el meu pare va complir noranta-un anys, i el regal que li vaig voler fer és tornar tots dos al circ, a veure aquest espectacle artístic i cultural. I quan va acabar, el meu pare em va dir: «Me ha parecido estupendo; me ha recordado muchos tiempos. Pero me ha faltado algo importante, y es que no he visto el espectáculo de animales.»

I és així per una qüestió molt clara i molt concisa. Els circs, per mi, tenen tres eixos importants. Un, el més conegut i proper, són els pallassos; els que contaminen el riure, amb els qui riem i passem una estona bastant bona. Aquesta pedagogia del somriure. Un altre és el trapezi; aquestes obres que es fan al buit, que et tenen en suspens i en silenci. I l'altre és aquesta col·laboració i participació de l'home i l'animal, en el qual no es veu cap classe que pugui haver-hi de maltractament. Perquè els animals el que fan és els mateixos exercicis que fan quan estan en llibertat.

I dic això perquè el circ, realment, representa tot això que jo deia: sentiments, cultura. I no ho diem nosaltres; abans s'ha mencionat. S'ha mencionat que una resolució del Parlament Europeu del 13 d'octubre del 2005 demanava a la Comissió i als estats membres que introduïssin mesures concretes per aconseguir el reconeixement del circ com un element de la cultura europea. A Catalunya no es fa; es fa al revés. El que es fa és prohibir. S'hauria de fer igual que ha fet el Ministeri de Cultura del Govern d'Espanya a través de l'Instituto Nacional de las Artes Escénicas y la Música, que han promogut, coordinat, l'elaboració d'un pla general del circ a instàncies del sector, i com a referència han tingut Europa.

Jo vull continuar dient que, ara com ara, si nosaltres acceptem realment que s'ha de prohibir l'espectacle artístic i cultural dels animals al circ, mutilem el circ, fem avui una data per a la seva desaparició i decadència. Avui, a la xarxa social, em deien: «Un circ sense animals no és circ, com una paella sense arròs no és paella.»

Els animals al circ viuen i conviuen amb aquesta família, no solament en el que són purament les actuacions que comporta. Viuen amb aquesta comunitat que tots coneixem i hem vist, o en pel·lícules, o en llibres, o en narracions, o en documentals. Viuen i s'apropen a la pròpia família d'homes i dones que formen el circ. Jo diria que passen de ser animals domèstics a animals de companyia. Gaudeixen de totes les cures, protecció i de molta i molta estima.

Aquesta esmena a la totalitat, a nosaltres ens sorprèn. I jo els voldria preguntar..., quan abans escoltava el senyor Oriol Amorós, que parlava que als cirks, ha vingut a dir, i ho subscriuen tots els que han presentat aquesta proposta, es maltracta els animals. Ha parlat d'estrès, ha parlat d'un munt de coses. Jo els voldria dir: vostès han pensat per un moment, simplement per un moment, què passa amb els zoos? També els prohibim? Què passa amb els espectacles amb cavalls, que alguns formen part d'olimpíades? Què en fem? Els prohibim? Què fem? Prohibim també els espectacles amb dofins? Què en fem, també, dels concursos o l'ensinistrament de gossos? Què fem? On arribem? Prohibim també la Guàrdia Urbana muntada de Barcelona? O la de Reus? Aquestes preguntes ens les hem de fer, però jo arribaria encara més lluny: què fem amb els animals domèstics que viuen en uns espais reduïts d'habitatge? Perquè se treuen a passejar amb corretges al coll, o amb un morrió, com és el cas concret dels gossos. Què en fem? Els prohibim també? També els prohibim? O què fem? També prohibirem menjar carn? També prohibirem menjar vegetals perquè són éssers vius? Què farem, al final? Viure de l'aire?

La veritat és que jo penso que hi ha unes mesures més importants en aquests moments per a la defensa dels animals. Abans se deia aquí, amb una claredat rotunda. Diu: «Escolti'm, hem sigut, a Catalunya, pioners amb una llei de defensa dels animals.» Evidentment. Vam ser pioners, i també vam ser pioners que a Catalunya no es sacrificuessen els animals.

I què nos passa en aquests moments? En aquests moments ens passa que avui venim a portar això aquí quan tenim una superpoblació de gats i gossos. En tenim una superpoblació, una població de què no ens podem fer càrrec. Avui tenim les protectores d'animals que no poden tirar més endavant perquè la Generalitat no els dona els recursos suficients per poder fer la seua feina. És molt fàcil fer lleis pioneres, és molt fàcil demanar tot el que es demana, però després l'Administració local que sigui la que se'n faci càrrec i que sigui la que tiri endavant. És una pena veure els animals que estan abandonats; és una pena, realment, veure com les protectores dels animals, ficant tot el seu «carinyo», ficant tot el seu afany i estima en aquest servei, no reben les mesures necessàries econòmiques per poder tirar endavant el seu treball.

Què s'ha fet amb el tema de la venda d'animals? S'ha controlat, la venda d'animals? No. Se podria haver dit avui que se podria ficar un impost al que són els grups zoològics amb vendes d'animals per prohibir d'alguna manera el que és aquella compra compulsiva..., que després abandona els animals al carrer.

S'han fet campanyes..., les protectores dels animals, per poder adoptar? S'han fet realment les esterilitzacions que es parlaven perquè els animals no es poguessin reproduir? S'ha controlat, els animals que viuen en un habitatge privat, la seua cria o repoblació? S'ha fet tot el que s'havia de fer perquè els animals tinguessin una identificació?

Podríem parlar hores i hores d'això. Però també són moltes les iniciatives, les propostes o les queixes que

es fan que demanen aquest fet. Això sí que és una urgència. La urgència és que tenim una llei molt pionera, una llei molt avançada, però una llei buida de recursos, buida de gestió i buida, realment, de poder fer un pas endavant per evitar aquest problema real que avui tenim i que tots patim.

Qui no es troba avui animals abandonats? Qui no es troba avui animals en mal estat? Qui no se troba avui una situació de col·lapse? Vagin als ajuntaments i preguntin als alcaldes els problemes que tenen. Jo, fa pocs dies, al Pallars Sobirà, em vaig trobar un gos. No abandonat, perdut. I quan truco als Mossos d'Esquadra me diuen que la competència és de l'ajuntament. I quan truco a l'ajuntament me diu l'ajuntament que no tenen gossos, que no tenen res. I no tenen res perquè no tenen diners, perquè no se'ls dona diners. I insisteixo en aquest tema molt, perquè em poden dir: «Vostè no parla del que ha de parlar.» No, jo parlo del que és una realitat i parlo del que és una urgència..., que ens fiquéssim tots a treballar.

Nosaltres creiem que això que avui fem aquí no és una qüestió que tingui la urgència que ha de tindre. I ho diem des del punt de vista que tornem, des del nostre grup parlamentari, a pensar que els animals als cirks són una peça clau del que és l'espectacle..., i que si això no es fa, avui, un cop més, haurem fet la disfunció, una vegada més, d'aquelles activitats que tenen una constància amb la història, amb la tradició i amb els costums.

Catalunya ha estat, i ho he dit abans, pionera en tot això. Però Catalunya ha sigut incapaç de poder fer un fre per solucionar els problemes reals. Són uns altres..., els diners que van a unes altres qüestions. Però a aquesta qüestió concreta, que és important, no hi va res, no s'hi dona res, no s'hi designa res, no s'hi fa absolutament res. I per això, realment, nosaltres pensem que on hem de tindre el punt de vista concret i precís és en aquestes coses.

Algú em deia: «Escolta'm, avui, què parles, del circ, dels animals i tot això?» Sí, parlem d'això. Però el que parlem avui –el que parlem avui–, el que debatem avui, se basa molt concretament en el que són els sentiments, els sentiments del circ mateix, dels que hem anat al circ, dels que van al circ, de les criatures que portarem al circ, sentiments de gaudir realment d'aquest espectacle. Però també són sentiments dels que ens agrada i estimem els animals. També són sentiments.

I, per tant, avui parlem des d'aquest punt de vista. I jo voldria que quedés clar que aquí no es tracta d'un debat del maltractament o de la protecció. Es tracta d'una visió diferent de veure les coses. Perquè, escoltin, si jo el temps que he dedicat i els minuts que he dedicat a dir els problemes reals que avui tenen els animals..., això no és estimar els animals? Això no és protegir els animals? Escolti'm, això seria un tema que ens hauríem de fer veure.

Per tant, nosaltres diem..., i continuem..., que mentre hi ha estaments com la Unió Europea..., que declara el circ d'interès cultural europeu i que demana a tots els estats membres que facin i impulsin la mateixa actuació, el mateix que el Ministeri de Cultura del Govern

d'Espanya ha fet, a Catalunya no ho fem. A Catalunya el que fem és prohibir. A Catalunya el que fem és fer fugir aquesta activitat dels circs i enviar-los a uns altres llocs. A Catalunya sempre anem contrari, anem en contra del que a uns llocs se protegeix..., i aquí es prohibeix.

Per tant, jo demanaria la serenitat. Abans deia, em penso que el representant de Ciutadans..., que demanava a Convergència i Unió que traguessin aquesta vena o base que tenen de liberals. Jo penso que no els la puc demanar, perquè ja fa molt de temps que s'han convertit en socialdemòcrates i han abandonat l'espai que els corresponia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats..., senyor Luna, senyor Alonso, els diré uns quants països, a veure si els sonen, si els sembla que estan dins d'Europa o no estan dins d'Europa: Àustria, Bèlgica, Bulgària, Croàcia, Dinamarca, Finlàndia, Grècia, Suècia, Anglaterra; països on estan prohibits els animals en circs. Països de la resta del món? En puc afegir uns quants més: el Canadà, Israel, Colòmbia, el Paraguai, el Perú, etcètera.

Mirin, deixin-me que els expliqui primer de tot una història, perquè em sembla que és rellevant. Darwin, Charles Darwin, estudiós de l'evolució, també molt interessat en temes d'antropologia, estava molt sorprès, en l'observació de determinades poblacions indígenes del sud de la Patagònia, de l'enorme solidaritat interna que tenien aquests grups humans, la gran capacitat d'expressió d'afecte que tenien, com d'explícits eren en les seves formes culturals expressant-se l'afecte, i, al mateix temps, de l'enorme crueltat que tenien cap a poblacions que percebien com a rivals o poblacions que havien tingut fins i tot com a enemigues.

I què ens volia explicar, amb això? Doncs ens explicava la història de l'evolució de la consciència moral, en el sentit d'un increment progressiu de la capacitat d'empatia. Què és progressar moralment, per a una societat? Ser capaços de fer arribar la nostra compassió més enllà. Els humans, instintivament, podem, en un principi, ser capaços de compartir aquest sentiment amb el cercle més proper, després amb la família, després amb el país, fins i tot amb la classe obrera a nivell internacional, depèn del col·lectiu humà amb què tu t'identifiquis. I, fins i tot, un nivell de progrés moral superior és fer-ho arribar a tota l'espècie humana. I un cop arribats aquí, feta arribar la compassió a tots els humans, és a dir, la capacitat de sentir amb l'altre, ens aturem aquí o som capaços de fer un altre progrés moral? I és un progrés de la consciència moral, sens dubte, entendre la capacitat de sentir amb l'altre, altrament dita «compassió», a aquells éssers vius que

tenen sensibilitat, capacitat de sentir dolor, i de sentir plaer, també, com sabem que passa amb tots els mamífers superiors, que tenen un sistema nerviós central i complex. Si sabem científicament que són capaços de sentir dolor, és moralment acceptable ignorar-ho, actuar com si això no passés, ignorar fins a determinats nivells..., com aquí s'ha afirmat, que les conductes dels animals en circ són les mateixes que tenen en la vida salvatge? Ja és un nivell d'ignorar coses extraordinari, diguem-ne. Això ja depassa límits. La meua reflexió era més d'ordre moral. És a dir, és lícit ignorar això?

No és un debat que es presenti de sorpresa. No, no. És un compromís electoral. És allò que passa a les campanyes: que la societat civil ens dirigeix propostes, els partits es posicionen i un cop passades les eleccions ens disposem a complir-les. Jo recordo un acte electoral en què érem els cinc grups proposants, més o menys, llavors érem quatre; hi havia la consellera Neus Munté, en aquell moment, fent de candidata a diputada, entre altres persones, i vam agafar un compromís.

Per tant, la qüestió aquí és: fem aquest pas de major progrés de la consciència moral dels homes, de la humanitat, de les persones, o no el fem? L'estenem als éssers vius que tenen capacitat de sentir o no? I aquesta és la qüestió essencial. I per mi aquí ja s'hauria acabat el debat.

I per mi el debat tampoc té molt sentit, perdonin, quan vostès no han posat ni un sol argument ètic damunt de la taula. Ni un de sol, ni un de sol de caràcter ètic. Diuen: «La tradició.» Escolti, les tradicions de fa tres-cents anys... Vaja!, deslliureu-nos de voler recuperar qualsevol tradició de fa tres-cents anys, eh? Si totes les tradicions de fa tres-cents anys les haguéssim de recuperar o mantenir, la nostra societat seria horrorosa. La tradició és una cosa que afortunadament evoluciona en funció dels consensos ètics de cada moment de la societat.

Diu: «És que en queden pocs.» Bé, aquí s'han contradit una mica. «És que en queden pocs», per una banda, han dit, i, per una altra banda, han dit que un circ sense animals no és circ. Home, només cal contrastar-ho amb la realitat. Afortunadament, la majoria de l'activitat de circs al nostre país és sense animals. Afortunadament. I d'una gran qualitat, i mereix tot el suport artístic i tot el reconeixement. Si és que no es va en contra d'això! Al contrari: es va a favor d'això.

Després, fan un ús, vostès, pervers de la idea de llibertat. Escolti, llibertat no és que el fort pugui fer el que vulgui amb el feble. Llibertat és protegir la llibertat del feble. Llibertat no és l'absència de qualsevol prohibició. Vostès diuen: «Prohibir és dolent –prohibir és dolent.» Bé, doncs, què hi fan, en un parlament? Si prohibir és dolent, què hi fan, en un parlament? Els parlaments regulen, i, per tant, és clar, fan lleis, i diuen: «Miri, això està bé, això no està bé.» I diuen: «Aquesta activitat es pot fer, aquesta activitat no es pot fer.» En això es basa la democràcia, en això es basen els parlaments. Els parlaments fan llistes de coses prohibides, que es considera que no s'han de permetre. Per tant, es dediquen a això.

I, després, el gran argument, ja quan no els en queda cap altre, que és aquell argument de: «És que hi han altres coses, és que hi han altres coses que també estan molt malament.» I no ho nego. És veritat. Poden haver-hi situacions d'animals domèstics amb maltractament, certament. L'abandó, per exemple. El maltractament pot donar-se també en moltes altres circumstàncies. Però, és clar, llavors la pregunta és: si els preocupen aquestes circumstàncies, per què no presenten iniciatives legislatives al respecte? Una. Segona: el que ens diuen és que no podem lluitar contra la crueltat, contra cap mena de crueltat, si no l'anullem tota sencera? Ens diuen això? És al revés, senyor Luna! És al revés! És precisament quan som capaços d'eliminar petites formes de crueltat que podem tenir l'esperança que al final, algun dia, eliminarem totes les formes de crueltat. Però no eliminant-ne cap perquè no les elimino totes de cop, perdoni, però l'argument és d'una inconsistència que cau per si sola.

Podem afegir-hi més arguments legals. Vostès parlen de referències europees. Doncs mirin: llegeixin l'article 13 del Tractat de Lisboa. Article 13 del Tractat de Lisboa, tractat europeu, màxim nivell, diguem-ne, de la legislació comunitària. Perquè, definitivament, defineix els elements..., introdueix un canvi essencial en l'estatus jurídic dels animals, ja que no els reconeix com a bé moble, sinó que passa a denominar-los «éssers sensibles», éssers que senten. I és d'això, del que parlem: que no podem restar indiferents quan sabem que existeix, això.

De fet, amb la Llei de protecció que tenim actual ja hi hauria molts elements per qüestionar la vigència, i la legalitat fins i tot, dels animals en circ. De fet, hi ha una cosa que creiem que està pràcticament implícitament prohibida. Fixin-s'hi, vostès: article cinquè, prohibicions. Es prohibeix «mantenir-los en instal·lacions indegudes.» Les instal·lacions que pel nomadisme han de ser les transportables no s'assemblen gens a les que s'estableixen per nucli geològic. Està prohibit «exhibir-los de forma ambulant com a reclam.» No fan de reclam, els animals de circ, potser? Està prohibit «mantenir-los lligats durant la major part del dia o limitar-los de forma duradora el moviment necessari.» Es pot tenir un circ nòmada i no causar aquest tipus de limitació a la mobilitat? Són coses que en el debat de compareixences tindrem. Però són preguntes raonables. I llegeixo articles d'una cosa que és llei. O està prohibit «mantenir-los en locals públics o privats en condicions de qualitat ambiental, lluminositat, soroll, fums i similars que puguin afectar-los tant físicament com psicològicament.» Lletra *m* de l'article 5. Això és llei, senyor Luna, senyor Alonso. Per tant, escolti, hi han elements legislatius suficients.

Hi ha un punt de vista que em sembla que és important, i és que des del punt de vista de la protecció dels drets de la infància és normal que ens fem la pregunta si això és positiu o no és positiu des d'un punt de vista educatiu. Deia el senyor Luna..., i recordava, evidentment amb nostàlgia, moments d'estada en el circ. Ho podem entendre. És una forma d'aproximació als animals que durant una certa època de la nostra història potser ha sigut l'única possible. Però en el moment en

què estem és l'única forma d'apropar-nos als animals? És la forma que ens transmet millor com són els animals? És la forma que ens explica realment com són els animals? O sobre nosaltres mateixos, que em sembla un debat ètic més important: és la forma de relació entre humans i animals que hem d'ensenyar? Sincerament, em sembla que no. Sincerament, un espectacle que es basa fonamentalment en violentar la naturalesa de l'animal per modificar la seva conducta, perquè es basa en això, en exhibir que he estat capaç de modificar la conducta, això és una violència sobre la forma natural. A mi em sembla que d'educatiu no en té res.

Podríem esmentar l'argument de la seguretat de les persones, d'alguns casos en què hi ha hagut animals que s'han escapat, però voldria acabar, sobretot, dient una cosa que em sembla molt important. A Catalunya hem localitzat nosaltres —n'hi deu haver més— tretze centres on s'ensenyava, tretze escoles de circ, i quaranta equipaments públics on s'han fet activitats de promoció del circ. En cap d'ells s'ensenyava a domar animals. L'activitat del circ a Catalunya, afortunadament, és molt més àmplia, de molta més qualitat, mereix tot el nostre reconeixement pel seu valor artístic i cultural, i afortunadament està molt lluny de la xacra del maltracte animal. Per tant, estem parlant d'una modificació puntual que no afecta ni la majoria de la població, perquè la majoria de la població viu en ajuntaments que ja ho han prohibit, però que millora la condició ètica dels humans i millora també la imatge pública dels circs.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, deixi'm dir d'entrada que també trobo a faltar el conseller de Cultura en aquest debat, perquè més enllà del debat de protecció als animals també és un debat sobre la cultura d'aquest país. Ho dic perquè he llegit unes declaracions recents del conseller de Cultura que es posicionava sobre aquest debat.

En abordar aquest debat, el de la modificació de l'article sisè de la Llei de protecció dels animals, jo crec que d'entrada cal deixar clar, almenys des del punt de vista del Grup Parlamentari Socialista, primer, que no es vol prohibir un col·lectiu, ni s'està criminalitzant el circ, ni es vol fer una prohibició pel broc gros, també, com he escoltat en declaracions d'alguns representant del sector del circ, que també aprofito per saludar en aquest moment. De fet, al món, a Catalunya i a Espanya hi ha circs que en el seu conjunt fan tots els seus números, els seus espectacles sense utilitzar cap tipus d'animal, per tant, voldria rebatre aquest argument que s'ha fet servir aquest matí que si prohibim els espectacles o els números amb animals el que estem fent és condemnar el circ i que el circ s'acabarà.

Jo crec que aquest és un argument que no es pot discutir, atès que aquells..., podríem fer un llarg reguitzell de companyies internacionals però també de companyies nacionals, puc dir, en els seus espectacles, en la seva aposta cultural, doncs, ho torno a repetir, no fan servir cap tipus d'animal i tenen un èxit indiscutible de públic i un reconeixement ciutadà evident. També és cert que hi ha espectacles amb animals que tenen també un èxit de públic, i després m'hi referiré.

Els he de manifestar que a aquest diputat li produeix una certa perplexitat que cada vegada que en aquest Parlament parlem de la protecció dels animals es produeixen unes constants en el debat, alguns, només alguns diputats i diputades, alguns sectors de pressió, lobbys de pressió, doncs, poden pensar legítimament que aquest Parlament només pensa a prohibir; de fet és l'argument que fan servir repetidament, o bé hi ha un altre argument, que avui també els hem..., aquests dies també els hem pogut escoltar, que «mirin, amb els problemes que hi ha al país –i jo no seré pas el que els ho discuteixi, hi ha molts problemes al país–, i vostès parlant d'aquests temes, eh?» Aquestes dues constants sempre es produeixen cada cop que s'aborda un debat d'aquestes característiques.

Doncs, miri, en el Parlament de Catalunya, suposo que a tots els parlaments democràtics del món, hem de parlar de tot, hem de parlar dels grans problemes que tenen els països, els grans problemes que té el país, en aquest cas, allò, amb una situació de crisi econòmica evident, amb molts problemes; aquest matí n'hem estat parlant, però també hem de parlar d'aquelles qüestions que es plantegen; posicionar-nos i, si s'escau, legislar. De fet, el senyor Luna té raó en una de les coses que afirmava en la seva intervenció i que jo puc estar-hi d'acord: tenim una llei de protecció d'animals que té dues mancances evidents, que és un desenvolupament reglamentari d'aquesta llei i una clamorosa falta de dotació pressupostària per tirar endavant alguns dels preceptes que la mateixa llei i aquest Parlament ens vam imposar, o que vam imposar als governs respectius.

Ara bé, dit això, i compartim aquesta afirmació, unes societats com les nostres, que són modernes, que se suposen civilitzades i cultes, també ens hem de preocupar del benestar i el respecte dels animals. De fet, a nivell europeu, i centrat, això sí, en el sector ramader, hi ha directives que marquen claríssimament els paràmetres de respecte al benestar animal. Doncs, bé, si en el sector ramader hi ha aquesta preocupació, es fa evident que en el sector de l'espectacle i de la cultura, en aquest cas del món del circ, es tracti o és necessari que es tracti també d'una manera digna i correcta els animals. I no estic afirmant que això no succeeixi, o que de manera generalitzada succeeixi, és a dir, estic convençut que, de manera generalitzada, no succeeix. De fet, hi ha espectacles en què s'han utilitzat animals i que han reconegut, i que han tingut i han merescut en el nostre país reconeixements evidents; em referiré a l'últim, el del senyor Blai Mateu, no?, en forma de Premi Nacional de Cultura l'any 2010, o de Premi Ciutat de Barcelona de Teatre, aquesta ciutat, la ciutat de Barcelona, com moltes ciutats del país, de Catalunya,

que no deixa que hi hagin exhibicions d'animals en els espectacles de circ.

Ara, el debat, diputades i diputats, és aquí, és aquí i l'hem d'afrontar, com haurem d'afrontar, n'estic convençut, altres debats al voltant de la protecció dels animals. El que estem fent avui és iniciar aquest debat en seu parlamentària, una modificació de la Llei catalana de protecció dels animals que ha estat –no em costa res reconèixer-ho des d'aquesta tribuna–, ha estat impulsada per grups de defensa del dret dels animals, per acords electorals de quatre grups parlamentaris. Nosaltres no vam participar en aquest acord, entre altres coses perquè no se'ns va convidar a la seva signatura. Ara, dit això, també hem pogut constatar al llarg d'aquests darrers quatre, cinc mesos en què es va anunciar la presentació d'aquesta proposició de modificació d'un article de la Llei de protecció d'animals, que hi han professionals del circ, les seves associacions professionals, que han aixecat crítiques i posicions contràries a aquesta modificació que avui inicia, o que avui iniciarà el seu recorregut parlamentari, perquè no havien estat consultats a l'hora d'iniciar aquesta tramitació.

I el calendari ha volgut fer coincidir, o ha fet coincidir l'inici d'aquest debat amb la inauguració de la Fira del Circ Trapezi de Reus. Casualitats del calendari. Com els deia fa una estona, quan parlem de la protecció dels animals els debats no estan exempts de tons passionals i de sentiments, però jo els he de dir que els conflictes, tots els conflictes –aquest també–, es solucionen o s'ha de buscar la solució dialogant. L'espai d'aquest diàleg és el tràmit que s'iniciarà un cop aquesta llei, suposo que superarà les esmenes a la totalitat i que passarà a la comissió corresponent. Doncs, bé, és en aquest tràmit en comissió i de les compareixences que jo crec que serà, des del punt de vista del Grup Parlamentari Socialista, un bon espai perquè cada sector expressi les seves opinions, expressi els seus arguments. Defensem que pugui i hagi de comparèixer tothom que cregui que ha d'aportar les seves raons. No estarem per una formulació exprés d'aquesta llei, jo crec que cal afrontar-ho amb la serenitat que cal, no? Jo crec que hi ha arguments que han de ser escoltats per ambdues parts que defensen posicions diferents en aquest tema.

Nosaltres no abordem el debat amb apriorismes i ja els asseguro que escoltarem tots els arguments. A hores d'ara el Grup Parlamentari Socialista, entre d'altres raons perquè no té cap compromís electoral, no estaria en una posició –ja els ho avanço– de prohibició genèrica, estem més en posicions, com han fet altres països, com Canadà, que se n'ha parlat avui aquí, com Àustria, com Dinamarca, com Finlàndia, com les recomanacions del Parlament britànic, que el que han fet en un primer moment és prohibir els espectacles amb animals salvatges i espècies en perill d'extinció.

I per acabar, els repeteixo que el Grup Parlamentari Socialista escoltarem tots els arguments abans de fixar una posició definitiva en el Ple que en els propers mesos haurà d'acabar de fixar la modificació de l'article 6 de la Llei de protecció dels animals.

Gràcies, presidenta, diputades, diputats...

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Saludar la gent del públic, les entitats, ONG animalistes i la gent del circ, de les arts escèniques, de l'Associació Professional del Circ de Catalunya, que ens acompanyen. En primer lloc voldria dir i agrair des d'aquesta tribuna l'esforç que totes les persones voluntàries han estat treballant en aquest tema de forma tan intensa en els últims cinc anys, municipi per municipi, i que han fet possible que avui debatem aquesta proposició de llei, la plataforma CLAC, formada per Llibera! i la Fundació Franz Weber, però també AnimaNaturalis, FADA, que juntament amb ANDE i la de Born Free Foundation, des de la coalició Infocirc han aconseguit des del 2009 l'adhesió d'un gran nombre de municipis. No voldria deixar de mencionar, també, Animal Defenders International i el seu meravellós informe que ha fet possible..., bé, una de les seves recerques més importants i que ha fet possible poder treballar totes aquestes qüestions amb els ajuntaments, amb els regidors.

Per tant, malgrat el que diguin els diputats del PP i de Ciutadans, això no arriba com un bolet, això és fruit d'un treball que porta uns anys al darrere, i a més, com deia bé el senyor Oriol Amorós, és fruit d'un compromís, perquè en democràcia el que es promet compromet, i, per tant, això és fruit d'uns compromisos que es van prendre durant la campanya electoral.

Gràcies a ells, a tots ells –us donem les gràcies des d'aquesta tribuna–, gràcies a la pressió popular, a aquestes mocions aprovades, 103 mocions a 103 municipis de Catalunya, que representen més del 70 per cent de la població, avui arriba aquesta proposta de llei al Parlament. Veieu que, un cop més, el municipalisme ha estat capdavanter, ens ha passat per davant, però a un parlament, també val a dir-ho, que sempre ha estat pioner no només a Espanya, sinó també a Europa en el que és la defensa de protecció dels animals; és a dir, des de la llei del 2003, que prohibia espectacles amb animals que impliquessin patiment, però també passant pel Codi civil de Catalunya, concretament en el llibre cinquè, de 2006, que descosifica els animals, ja no els té com a coses, sinó que els dona la condició d'éssers sensibles, d'éssers que pateixen. I per tant... També el 2008, el text refós de la Llei de protecció, o fins i tot la llei del 2010 fruit d'una ILP que prohibia les corrides de toros i altres espectacles taurins a Catalunya.

Amb tota aquesta evolució, hem anat avançant en aquest respecte als animals i a garantir el seu benestar i protecció, amb una visió menys antropocèntrica, amb una visió més ecològica, més d'equilibri, amb una visió que s'allunya una mica, no?, d'aquesta visió grecocristiana de l'home per sobre de tot, i potser ens apropa més a aquestes religions més orientals.

Avui volem donar un pas més. Com deia el professor de dret administratiu de l'Autònoma Ramon Moles en un interessant article, donem un pas més no en els drets dels animals, perquè els animals no són subjectes jurídics, però sí que han de ser objecte de protecció i sí en els drets de les persones amb els seus valors ètics, les persones que no volen veure com es maltracta, com s'infligeix violència. I aquí no entraré en tota la qüestió ètica i moral, que ha exposat bé el diputat Amorós.

Però sí que voldríem entrar en un tema que està sortint. Diu: «Per què prohibir? Per què no regular, eh? Per què voleu prohibir?» Ens diuen: «A Catalunya, què passa? Que Catalunya és més prohibicionista, com ens volen fer creure els senyors del PP i Ciutadans? O por què no ho regulem?» Jo els dic: «Mirin, perquè no és suficient regular-ho i perquè, de fet, ja està regulat, eh?» Perquè si poguéssim garantir el compliment de la mateixa llei del 2008 no caldria fer avui aquesta modificació. I els en posaré alguns exemples, tant de l'article 5, del que diu la llei del 2008, com de l'article 8, que és el que parla del transport.

Mirin, l'article 5 diu unes quantes coses, però entre elles diu que no es pot sotmetre els animals a treballs inadequats pel que fa a les seves característiques o condicions; que no se'ls pot mantenir lligats gran part del dia o limitar-los al moviment que necessiten; que no se'ls pot mantenir en locals en males condicions de llum, de soroll, que els puguin afectar; que se'ls han de facilitar els aliments; que han d'estar en unes instal·lacions adequades des del punt de vista higienicosanitari del benestar. I jo els pregunto: vostès creuen que si es complissin tots aquests apartats que acabo de citar, més, a part, el que diu l'article 8, sobre els trasllats, encara hi hauria circs amb animals? Sincerament vostès creuen que a elefants, lleons, rinoceronts, rèptils, cavalls, en un entorn de circ, el que tots sabem que és un entorn del circ, se'ls poden garantir aquestes condicions?

Mirin, un grup de zoòlegs experts de Viena, en el seu estudi, van concloure –un estudi fet durant bastant temps i, a més, a nivell d'Europa–, zoòlegs –parlo de científics–, que els circs no podien proporcionar els entorns específics requerits per a cada espècie animal. Però és que, a part, és impossible estructuralment que les instal·lacions, els trasllats del circ, puguin complir aquestes condicions, perquè puguin donar a un lleó, a un tigre, a un rinoceront blanc, l'entorn que necessiten; és impossible. I, a part, aquest control econòmic que suposadament que ells diuen «reguleu-ho, controleu-ho» també és impossible de realitzar, primer, pel cost econòmic que suposaria aquesta supervisió i perquè controlar que es compleixi aquesta suposada regulació, en aquest cas, afecta totes les companyies que vénen a Catalunya; per tant, Catalunya no tindria competència, perquè es que de companyies amb animals, aquí a Catalunya, només n'hi ha una, d'estable només n'hi ha una.

I això enllaça amb la següent reflexió que vull fer: és la del món del circ aquí a Catalunya. Aquí hi ha una companyia estable d'animals en circ, de l'escola italiana, però, en canvi, tenim tota una escola de circ catalana, multitud de companyies i escoles de circ i d'arts

escèniques relacionades amb el circ que treballen amb nous formats i que no inclouen animals, que treballen malabars, trapezi, pallassos, danses, *performances*, i si fan animals –i els invito a anar a Tàrraga, que ho podran veure en els espectacles de carrer, per exemple– ho fan amb animals amb disfresses o el que es diu «animatrònics», que és una experiència, una *performance* cultural interessant.

Per tant, tenim tot un sector del circ, un sector de la cultura que necessita més suport, és evident –i lamento avui que no estigui el conseller Mascarell aquí–, que necessita més suport per part de les administracions i que haurem d'escoltar atentament durant el tràmit parlamentari, perquè estic segura que poden aportar molta informació, les seves demandes, i el tràmit pot ser un bon escenari on ells ens exposin quines són les seves necessitats i demandes.

Per tant, els insto des d'aquí que aprofitin aquest tràmit parlamentari d'aquesta llei per exposar aquestes demandes i per posar el circ en el centre del debat cultural; un circ que és un element clau de la cultura europea, també de la cultura catalana, i que ha inspirat pintors, escriptors, cineastes i, per tant, a què no volem ni podem renunciar, i un circ que, a més, cada vegada crea, inventa i va barrejant diferents arts escèniques, com el cabaret, la música, la dansa.

I, mirin, és necessari, com bé han dit, perquè avancem moralment que puguem progressar en aquestes normatives de benestar animal, perquè això és un pas civilitzador, perquè això ens fa més «humans» –entre cometes. I voldria acabar amb una reflexió i un consell.

La reflexió l'adreço, bàsicament, als grups de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que hem pogut consensuar tots a una aquesta proposta, i, com que veig que de veritat vostès creuen en aquest benestar, i per coherència, i recordant l'informe del Consell de Garanties Estatutàries que el 2010 va emetre a aquest Parlament, ja els insto que tornin a plantejar-se tota la qüestió dels correbous i, concretament, el que fa al capllaçat i a l'embotat, on està demostrat que també hi ha patiment animal. I és per coherència, perquè, si volem anar avançant passet a passet, del 2010 ençà han passat uns anys, i crec que podem estar en disposició de donar un pas més pel que fa als correbous, capllaçat i embotat. Això era la reflexió.

I el consell és que a partir d'avui ja està al carrer un elefant, als carrers de Reus estan recorreguts per un elefant; però és un elefant de cartó pedra, de paper maixé, és l'elefant símbol del Trapezi, la fira del circ de Reus; la fira del circ que, malgrat les greus retallades tant per part de la Generalitat com per part de l'ajuntament, ha mantingut una oferta digna, en què podran veure multitud de companyies catalanes que exposen les seves obres i que cap d'elles, justament, treballa amb animals. Jo els invito que gaudeixen des del dia 8 fins al dia 11 de maig de la fira del Trapezi i que durant el tràmit parlamentari puguem arribar als acords necessaris.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Bé, s'han dit la major part d'arguments ja des d'aquest faristol. Nosaltres donarem, òbviament, suport –per això ho hem cosignat junt amb quatre grups més– a l'entrada a tràmit d'aquesta modificació de la Llei de protecció dels animals. Voldríem recordar que el debat és sobre la protecció dels animals, no és sobre el circ. Nosaltres entenem que això és una seqüència esgraonada que va en paral·lel amb la major consciència ciutadana amb relació als drets que han de tenir els animals. Els animals tenen un problema, diguéssim: que no poden accedir al micro, no?, que és la part afectada que no pot parlar, i que, per tant, es parla per ells, i això diguéssim que permet moltes altres demagògies a l'hora d'argumentar, com les que s'han sentit també des d'aquest faristol, bé, portant el tema de la protecció dels animals fins a l'absurd, que és una mica l'argument de qui no té gaires arguments. El debat no és sobre el circ, el debat és sobre la protecció dels animals. La prohibició expressa que es fa ara o que es demana fer ara de l'ús dels animals en espectacles de circ és un pas més, entenem nosaltres, en una gradació, com deia, paral·lela a la consciència ciutadana creixent al voltant dels drets dels animals, que entenem que ha d'anar a més i que ha d'anar a tenir diferents capítols.

Ens saben greu dues coses, diguéssim, o ens sap greu principalment una d'elles, que és que hàgim de parlar, justament, de la protecció dels animals en el circ en un moment en què el circ segurament està travessant un dels seus pitjors moments; pitjors moments en un dels pitjors països on el circ... Ara tothom s'ha omplert la boca, diguéssim, en defensa del circ, però la valoració per part de l'Administració pública del circ, la valoració cultural del circ, l'aportació que ha fet el circ a la societat i la seva posada en valor, la formació pública en l'entorn del circ, l'Estatut dels treballadors del circ, que en altres països està molt millor regulat i que, per tant, tenen molts més drets i molt més accés a la seguretat social..., el suport públic en forma d'ajudes ha estat en aquest país, històricament, escàs; no nul –no nul–, és cert, hi ha alguna dedicació, però ha estat escàs. És a dir, la cultura del circ que poden tenir països veïns com França o com Itàlia supera de quinze, de vint, de vint-i-cinc, qualsevol política pública que s'hagi desenvolupat els últims trenta anys, amb els governs que fossin, a l'Estat espanyol, a la Generalitat de Catalunya, respecte al circ.

Per tant, ara de cop surten en tromba a defensar que el circ sense animals és la mort del circ, etcètera, quan en realitat han estat, diguéssim, o és un sector deixat de la mà de Déu, amb unes condicions laborals pessimes, precàries, amb una, justament, precarietat laboral de la gent que hi participa, amb una inestabilitat en els saldos que poden permetre la seva continuïtat, la seva estabilitat econòmica, financera, el seu creixement, la seva millora, etcètera. És a dir, és un sector

o un art, per dir-ho d'alguna manera, absolutament deixat de banda, però que afortunadament, a més a més, ja s'ha dit –és que em repetiré amb algun dels arguments, em sap greu; per això intentaré fer via–, en el nostre país la major part de cirks no utilitzen animals; de fet, la immensa majoria d'espectacles de circ, la immensa majoria de cultura del circ que s'ensenya a les escoles de circ a Catalunya..., la immensitat de la idea del circ en el nostre país ja no va associada als animals, i ningú se n'havia preocupat. No veig, jo, diguéssim, l'Ajuntament del Partit Popular de Castelldefels molt preocupat perquè el seu ajuntament tingui prohibits els espectacles de circ amb animals.

Nosaltres, a més a més, entenem que el tràmit que s'està introduint ara no és un tràmit que ens vingui donat de zero, ni sorgeix per generació espontània, sinó que ha estat una acumulació –ja ho deia abans– de consciència ciutadana creixent entorn de la protecció dels animals, però, a més a més, creixent també la demanda, un a un, de molts ajuntaments que, ja s'ha dit, engloben la major part de la població, però que, a més a més, ha donat per a molts altres debats. És cert que perquè ens posem ara amb el circ o amb els animals al circ..., però ja, diguéssim, la preocupació per la protecció dels drets dels animals és àmplia, es tracta en molts altres àmbits, i formacions com la nostra i com moltes altres segur que ens ocupem en els ajuntaments de les gosses, del maltractament dels animals que hi pugui haver a les gosses, del tracte que puguin rebre, de l'estat..., de moltes altres qüestions a l'entorn de la protecció dels animals. Per tant, els arguments que diuen: «Per què només us ocupeu del circ i no de les altres coses?», entenem que no porten enlloc.

Nosaltres, a més a més, vull dir, ens inserim o inserim la nostra reflexió també en una legislació internacional que, d'alguna manera, avala la progressiva desaparició de l'ús d'animals en espectacles que forçosament han de patir una sèrie de condicions, que també s'han explicat: de nomadisme, d'engabiament, de forçar-los, diguéssim, a determinades actituds per tal de domesticar-los i ensenyar-los a fer espectacles, etcètera; però, diguéssim, regulacions que ja existeixen a la legislació internacional. La Declaració universal dels drets dels animals, del 15 d'octubre de 1978, aprovada per la UNESCO i per l'ONU, a l'article 10, estableix que cap animal ha de ser explotat per a l'entreteniment de l'home, premissa que ratifica i explicita l'epígraf *b* d'aquest mateix article quan s'estableix que «les exhibicions d'animals i els espectacles que utilitzin animals són incompatibles amb la dignitat de l'animal». Ni ens ho inventem nosaltres..., s'ho inventa, diguéssim, l'ONU, ho estableix fa molts anys, segurament amb la consciència que establia una avantguarda d'una qüestió, diguéssim, polèmica, que està molt arrelada a les tradicions, el maltractament a l'animal, sens ser conscients d'aquest maltractament; és una qüestió, segurament, que impregna la major part de tradicions del món i que no per això s'han de legitimar, perquè, si no, estaríem encara amb les lluites dels gladiadors i els esclaus a l'arena dels cirks, no? I, per tant, diguéssim, les tradicions evolucionen i les consciències les fan i les han de fer modificar d'acord amb nous valors i amb valors, al nostre entendre, més ètics i superiors.

Per altra banda, quant a la normativa avaladora de la prohibició d'usar animals als cirks, cal subratllar que el 2004 l'Organització Mundial de Sanitat Animal va adoptar les cinc llibertats sobre benestar animal, una altra regulació, una altra legislació que nosaltres, diguéssim, també hem consultat i ens hi referim: u, un ambient apropiat; dos, una dieta adequada; tres, oportunitats per expressar comportaments naturals; quatre, protecció de la por i estats angiosos, i, cinc, protecció del dolor, mals o malalties, cinc llibertats que no totes elles..., però com és lògic, d'altra banda, perquè, si no, diguéssim, no els arribarien els diners als cirks per poder mantenir-se en peu; en el món del circ algunes d'elles són difícilment respectables.

Res més, justament..., o recordar, lamentar que aquest debat arribi justament en el moment que passa el circ, en un país on el circ realment no ha passat gaire mai per tenir un suport públic potent que li permeti tenir el valor en la societat que realment se li hauria de donar.

Nosaltres estarem òbviament atents a totes les compareixences que es donin en el tràmit de compareixences d'aquesta redacció de la llei o de modificació de la llei, però, en principi, estem a favor de protegir els drets dels animals, no només en aquest àmbit, en tots els altres àmbits, en el moment que s'escaigui.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer terme, també donar la benvinguda a aquelles organitzacions, tant de defensa dels drets dels animals, com vinculades al món del circ, que avui ens han volgut acompanyar en la substanciació d'aquest debat a la totalitat d'aquesta proposició de llei.

Abans que es modifiqués el Reglament del Parlament, aquest procediment que ara estem substanciant no es deia «debat a la totalitat», sinó que tenia un nom que potser ens servirà per aclarir una miqueta què estem fent avui. Aquest nom era el «debat de presa en consideració»; encara aquesta és una formulació que es manté vigent a les Corts Generals de l'Estat. De fet, quan tres diputats del Parlament de Catalunya van assistir al Congrés dels Diputats a defensar una proposició de llei que havia nascut d'aquest Parlament de Catalunya, el que van protagonitzar és un debat de presa en consideració. El que es decideix, el que s'estructura és si aquell text que es posa a disposició dels diputats i les diputades és un bon text de partida per ser treballat. I nosaltres hem presentat aquest text i considerem que aquest és un text que val la pena de ser treballat, perquè parla d'una qüestió, doncs, que en el nostre entorn més immediat, en el context de la Unió Europea, és un tema que se n'ha parlat i s'hi han fet coses. I també perquè un volum molt important d'ajuntaments del nostre país han pres resolucions, han aprovat ordenan-

ces o han aprovat mocions en les quals restringeixen la instal·lació en els seus respectius termes municipals de circs que utilitzin animals o que utilitzin en determinats casos animals salvatges.

Per tant, estem parlant d'una qüestió que no és una qüestió, diguem-ne, aïllada o que promogui de manera exclusiva i fora de context aquest Parlament, sinó d'una qüestió que és rellevant en el context europeu i també és rellevant a l'interior mateix de Catalunya. El 40 per cent, aproximadament, de països membres de la Unió Europea han adoptat resolucions en forma de llei que limiten la utilització d'animals en les activitats del circ, a l'entorn del 40 per cent. Estem parlant de països com Dinamarca, com Bulgària, com la República Txeca, com Finlàndia, Hongria, Portugal, Suècia, Croàcia, Bèlgica; darrerament Bèlgica, tot just fa dos mesos, va acordar prohibir la utilització d'animals salvatges en activitats vinculades al circ.

I, per tant, el primer element que nosaltres voldríem subratllat és que no estem fent res que sigui excepcional en aquest Parlament; al contrari, estem donant continuïtat a una aposta que col·lectivament vam començar a fer a partir de l'any 88, quan aquest Parlament de Catalunya va ser dels primers que van aprovar una llei de protecció dels animals.

I en aquella llei hi havia un element clau, un element determinant, que és que –i ja s'ha dit en algunes altres intervencions– es diu que els animals passen de ser estrictament coses, en termes jurídics, a éssers sensibles amb capacitat de patiment. I aquest és un plantejament compartit evidentment per aquest Parlament de manera molt majoritària, hi insisteixo; no hi ha hagut cap grup parlamentari que, en la seva intervenció, en les seves intervencions, ni tan sols aquells que han presentat esmena a la totalitat, hagi qüestionat aquest element. I és conseqüència d'això que diversos països del món, i nosaltres també, decideixen fer un pas endavant per veure com es pot garantir el benestar animal.

En les altres intervencions dels altres grups que han signat aquesta proposició de llei han deixat molt clara una qüestió: aquí no es vol estigmatitzar ni molt menys l'activitat del circ. Catalunya és capdavantera en l'art circense dins l'Estat espanyol i continua sent un referent amb unes quotes de creativitat a l'altura d'altres països.

Actualment el circ s'entén a Catalunya com una disciplina fonamental de les arts escèniques. També aquest Parlament de Catalunya ho va voler subratllar i ho va voler solemnitzar l'any 2004 amb una resolució de reconeixement del circ a Catalunya. I també s'ha fet amb dues signatures dels plans integrals del circ, l'any 2008 i l'any 2012. I també, evidentment, instituint la figura del Premi Nacional de Circ. Ningú no ho qüestiona, això. Cap dels països que han limitat la utilització d'animals a les activitats de circ en el conjunt del món i en el conjunt europeu no ho ha plantejat, no ha volgut estigmatitzar; ningú no planteja que hi ha hagut una voluntat de maltractar els animals, en absolut; cap dels intervinents no ho ha plantejat, cap.

La utilització dels animals, en aquest cas, per part d'aquells circs que encara utilitzen animals a Catalu-

nya..., evidentment la seva actuació en cap dels casos no pretén malmetre el benestar d'aquests animals, però hi ha determinades condicions –i això queda molt clar en els animals salvatges– que per si mateixes, encara que no hi hagi la voluntat, no hi hagi la voluntat de fer mal, que insistim que no la veiem, sí que aquestes condicions impedeixen *per se* el benestar d'aquests animals. I sobretot això queda molt clar, i s'ha explicat d'una manera molt evident, en els animals salvatges. I per això tots aquests països del nostre entorn, doncs, han pres decisions en aquest sentit.

Deia al principi que aquest és un debat de presa en consideració; és un debat en el qual diem si aquest text és un text vàlid per ser treballat. Nosaltres considerem que sí. I en aquesta tramitació hi ha un element que serà fonamental, que és el de les compareixences tant d'aquelles organitzacions, d'aquells experts que han promogut aquesta iniciativa, com d'aquells que la veuen en termes de, diguem-ne, distància o d'oposició. I evidentment haurà de ser un moment vàlid per posar en valor una altra vegada el que representa el circ a Catalunya i la potència d'aquesta art escènica en el nostre país.

I, des d'aquesta perspectiva, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió evidentment està obert a escoltar, a modificar aquells aspectes de la llei que siguin necessaris de modificar. Per tant, nosaltres no afrontem aquest debat des de la rigidesa de no alterar cap dels elements d'aquesta llei. Tenim molt clar allò que fa referència als animals salvatges, però, en canvi, volem sentir molts arguments en un sentit i en un altre amb relació a cavalls o amb relació a animals domèstics. Considerem que el tràmit de compareixences serà un bon moment per posar en valor les posicions d'uns i els altres. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, nosaltres el que volem és que hi hagi un paper molt, molt actiu dels diversos grups parlamentaris.

Darrera qüestió. I faig referència a una part de la intervenció que ha fet el diputat Rafael Luna, que justament va ser ell ponent de la llei de l'any 2003, amb relació al desplegament d'aquesta llei. És veritat, aquesta llei en el moment que es va aprovar, i que contenia elements que eren molt innovadors, per exemple, la prohibició de sacrificar animals de companyia en els centres d'acollida d'animals domèstics, requeria un desplegament reglamentari molt ràpid i el que requeria era una inversió molt important en matèria d'identificació.

Aquesta és justament la prioritat que té en aquests moments el Govern de Catalunya, conseller Pelegrí, justament és això. I l'actual Govern de Catalunya, aquest departament encapçalat pel conseller Pelegrí, ha fet una cosa que durant massa temps no s'ha fet, que és posar una mica d'ordre amb relació a tot allò que fa referència al registre justament d'animals, per impedir que l'abandonament d'animals domèstics quedi en l'àmbit més absolut de la impunitat. O som capaços d'identificar bé, o som capaços de fer un registre incorporant totes les iniciatives que hi ha tant de la societat civil com del mateix Govern, o serà molt difícil de tirar endavant. I aquest, evidentment, és un compromís que té el Govern. Amb una diferència substancial respecte a

governos anteriors: que ara hi ha molts menys recursos per fer això. Quan hi havia aquests recursos, malauradament no es van emprar justament per fer que aquella llei fos viable.

En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, acabem tal com començàvem, amb aquesta idea que avui tenim amb aquest debat a la totalitat, de presa en consideració, un punt de partida. Haurem de debatre molt. Volem que aquesta llei estigui amarada d'aportacions d'uns i els altres. I, en darrera instància, prendre la millor decisió en aquests moments, que ens posi al mateix nivell no de pocs països al món, sinó de cada cop més països que tenen aquest respecte als animals i també al valor d'aquesta art escènica tan important que és l'activitat del circ com un element bàsic de la seva mateixa societat.

Gràcies, doncs, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, han estat rebutjades per 27 vots a favor i 101 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre el desenvolupament rural (tram. 300-00169/10)

Substanciarem ara la primera interpel·lació, que és el punt quart de l'ordre del dia i és la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament rural. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident segon

Quan vulgui, senyor diputat.

Òscar Ordeig i Molist

(L'orador comença a intervenir sense fer ús del micròfon, motiu qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...doncs, bé –ara se sent millor–, fem la interpel·lació sobre desenvolupament rural, sobre la situació de la gran part del territori de Catalunya, de casa nostra, perquè estem molt preocupats. Entenc que és un tema que ens preocupa i ens ocupa, perquè, quan analitzem les comarques de Catalunya, doncs bé..., que és allò que a vegades en diem «el rerepaís», que ja no és tan rerepaís, perquè el 75 per cent –el 75 per

cent, tal com reconeix el mateix departament– del nostre país es pot considerar rural.

Nosaltres veiem, doncs, amb molta preocupació que els indicadors socioeconòmics que publica el mateix Idescat i, per tant, quan sortim a fora, el que també ens fan arribar el mateix sector i les persones que estan vivint a les vint-i-cinc comarques de Catalunya que podrien ser considerades rurals, perquè tenen una densitat de població i unes condicions geogràfiques que fan que siguin considerades poblacions o comarques rurals, doncs, veiem que els indicadors socioeconòmics, tots aquells que poden ser mínimament importants, si no tots, pràcticament tots, són molt negatius i molt preocupants –molt preocupants.

El primer que ens ve al cap és dir: «Home, quina opinió té el Govern, quina opinió té el conseller sobre el que està passant?» Estem en una situació complicada, estem en una greu crisi? Evidentment, ho sabem. Però aquell Govern que tan havien criticat, d'entesa, que segons vostès ho feia tan malament..., en l'entorn rural, els indicadors socioeconòmics, que havien escurçat la diferència entre les possibilitats o les oportunitats de viure en una capital o viure en una comarca del territori, s'havien escurçat... Doncs, aquesta fractura territorial està augmentant més –més– del que tocaria. Per tant, de dir: «La capital ho passa malament?» Sí. Però és que a les comarques rurals la situació és pitjor i els indicadors així ho diuen.

Quins indicadors? Densitats de població, estic parlant, de menys de cent cinquanta habitants per quilòmetre quadrat, eh?; per tant, vint-i-cinc comarques de les quaranta-una que té Catalunya, i agafa bàsicament el Pirineu i Aran, Terres de l'Ebre, algunes comarques de Tarragona, algunes comarques de Girona, algunes comarques de la Catalunya central... Per tant, n'hi ha moltes; ens afecta a tot el país. I al final un país poc estructurat territorialment, poc ordenat, fa que es densifiquin molt les àrees metropolitanes i fa que no es tinguin infraestructures i que no es pugui cuidar el territori. A partir d'aquí, ja li ho hem comentat: període 2009-2013, Alt Pirineu i Aran, i Terres de l'Ebre, úniques poblacions que en aquest període perden població. Per tant, alguna cosa haurem de fer al respecte.

PIB per capita: de les vint-i-cinc comarques rurals de Catalunya, PIB *per capita*, el 75-80 per cent d'aquestes comarques perden, eh?..., estan per sota de la mitjana de PIB *per capita* de Catalunya.

I l'envelliment: com deia el mateix *ministerio*, tenim un greu problema d'envelliment a les comarques rurals, que està per sobre també de la mitjana de les capitals.

Per tant, un augment de la fractura territorial. I el que no volem és tenir un país que vagi a dues velocitats. I això és el que ens està passant, un país de dues velocitats: el que passa a les àrees metropolitanes, amb innovació, amb desenvolupament, eh?, amb formació, també amb excés segurament de població, perquè al final tots ens n'anem a viure a les grans capitals, doncs, respecte al que passa als pobles. El camp, de fet, o les zones rurals feia anys que vivien una greu crisi i aquests indicadors socioeconòmics ja no anaven

en la línia..., ja teníem aquesta situació preocupant; però sí que és veritat que els últims anys, eh? –i amb el Govern d'entesa això jo crec que era molt factible i es veia, es podia comprovar–, havíem aconseguit frenar –frenar– aquesta dinàmica adversa. Ara això s'ha tornat a accelerar.

I, per tant, nosaltres demanem respostes, demanem compromisos... Al conseller d'Agricultura? Sí, però no únicament. Ho demanem al conseller d'Agricultura, i també ha de ser una aposta, des del president, evidentment, de tot el Govern. Per tant, com a representant del Govern, en aquesta interpellació ho demanem a les conselleries de Territori i Sostenibilitat, que no estan invertint –no estan invertint– al territori; a les conselleries d'Ensenyament, per exemple, que van anul·lar les ajudes al transport escolar dels nuclis agregats que no tenen escola; per exemple, al Departament d'Empresa i Ocupació, que encara estem pendants que donin resposta a les moltes empreses, molt importants, de capitals de comarca i d'altres que no són capitals de comarca, que han tancat o estan en procés de tancar o amb expedients d'extinció d'ocupació i que estan pendants d'una resposta de la intermediació i de l'ajuda del Govern, i que encara a dia d'avui no en sabem res.

Per altra banda, parlem sempre de la diversificació –ja no parlaré dels plans de desenvolupament rural, perquè ja ho vam fer en una altra ocasió–, parlem de diversificació de l'economia rural; no tot és agricultura. Pensem una cosa: l'economia rural, principal sector d'ocupació, sector serveis, i, dintre del sector serveis, sector públic. I resulta que el territori, les oficines, delegacions, serveis públics, els que depenen de la Generalitat –perquè entenc que aquí hem de jutjar el paper de la Generalitat al territori–, són els primers que tanca, els primers que centralitza i que deslocalitza. I això no m'ho negaran, és així. No hi ha diners? Bé, però mirem els efectes perversos i molt més negatius d'aquestes decisions respecte a altres ajustos pressupostaris que podrien fer.

Turisme rural. El turisme funciona en aquest país! Doncs, el turisme rural, 15 per cent –15 per cent– de retrocés el 2013. Turisme de càmpings? Retrocés, aquest primer quadrimestre del 2014, del 39 per cent; de càmpings, que són els que afecten molt directament casa nostra. Pensem fer alguna cosa? Sembla que el que ens aguanta és l'activitat turística, la creació d'ocupació, en aquesta terrible crisi; doncs, mira, resulta que el turisme interior, que va molt vinculat també a l'activitat agroalimentària, tampoc està funcionant. I el 2012 un retrocés del 7 per cent al turisme rural també, eh?

Empreses importants del nostre país? Per això li deia: «Home, és important el sector...» El conseller d'Agricultura pot fer que els ramaders funcionin, que els agricultors funcionin, fins a cert punt, eh? –també hauríem de veure què és el que està passant amb els petits ramaders, petits agricultors, que són els que es troben també en aquestes comarques que li he dit–, però no absorbirà de cap manera la falta d'indústria o la destrucció de, si no el cent per cent, indústries molt i molt importants de casa nostra. Ja comentat: Copirineo; Aliér; Tradema, Neelectra, de la Vall d'Aran; el

sector del moble del Montsià, amb aquesta esperada reindustrialització del sector; ara parlàvem, evidentment, de Torraspapel, de Sarrià de Ter, també, no? Per tant, veiem un reguitzell de tancaments que no es complementen o no se substitueixen amb altres indústries innovadores, modernes, orientades als nous temps, sinó que tenim silenci del Govern. I en aquest cas, per exemple, en el tema de Tradema, de Solsona, que fa pocs dies vam estar allà, doncs, compromisos del Govern..., que en aquest cas encara no en tenim cap.

Quines propostes fem nosaltres? Doncs, miri, en primer lloc constatar que hi ha un problema, i això sí que ho volem treballar amb el conseller, de dir: «Escolta, considerem que hi ha un problema, sí o no?»; que els indicadors no són bons, sí o no? Perquè, si no, passa allò del Groucho Marx, no?, el Govern podria dir allò de: «Les coses van bé, les coses van bé...», és la màxima per no fer res, però diu: «Escolta...», el Groucho deia: «Al final, a qui creurà? El que jo li dic, o el que veuen els seus ulls?» I la gent al territori el que veuen és que les coses no funcionen, que per tenir oportunitats han de marxar de casa seva. Per tant, hauríem de reconèixer això... La situació és difícil? Sí. Però entre tots hem d'intentar invertir aquesta situació.

U, major compromís del president i del Govern amb el territori –major compromís–; per tant, reconeixement dels problemes, i llavors girar les polítiques actuals com un mitjà per tal de canviar la dinàmica actual. La Llei de muntanya, que fa trenta anys que la tenim, que vam ser pioners: escolta, això ja està obsolet, l'hauríem d'actualitzar. O els plans comarcals de muntanya, que depenen de Territori, amb una inversió..., fem una planificació de la muntanya envejable i que estava, a més a més..., tenint en compte tots els departaments de la Generalitat; no s'ha tornat a parlar d'això. El turisme interior, com hem comentat, la marca Pirineus, que tothom en parla, un dels actius que tenim a casa nostra no el potenciem. La mediació del Govern, evidentment, amb les empreses que estan tancant. Per què no demanem que el sobre nacional de la PAC, el 5 per cent del sobre nacional de la PAC, es destini a zones de muntanya? Això, altres països d'Europa ho fan. Conseller, està d'acord a demanar a la conferència sectorial que es pugui demanar això? Seria una aportació important. Els parcs naturals, la gestió de la biomassa... Impulsem i promocionem els parcs naturals? Tenim atractius naturals i patrimonials molt importants, i arquitectònics. Estem fent una promoció prou valenta per tal de tenir una alternativa a la crisi i un model sòlid a les zones rurals? No ens cansarem de demanar que Agricultura pagui els deutes que tenim pendants. Per tant, nosaltres hi anirem insistint, tenir un calendari, eh?, i, per tant, ho anirem dient; ja sabem la resposta i en parlem cada vegada que ens trobem, però nosaltres ho anirem dient. I, evidentment, aturar el tancament de serveis públics.

Per últim, deixin-me acabar només dient una cosa. Luther King també deia: «Tinc un somni, somio que tenim igualtat d'oportunitats, que tenim justícia», i diu: «i també somio amb no haver de somiar més», no? Doncs, a nosaltres també, a la gent del territori, el que ens agradaria és deixar de somiar que sempre

estem reivindicant la igualtat d'oportunitats i que no som discriminats pel lloc on hem nascut.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, bé, tenim una interpellació sobre desenvolupament rural en què l'illustre diputat explica la seva visió i la seva preocupació sobre alguns aspectes que en algun cas, òbviament, podem compartir, perquè no som qui per a desmentir determinades dades, però sí que en conjunt jo li diria que no comparteixo la seva visió, tan catastrofista, que ens acaba de fer en aquesta exposició d'aquesta interpellació.

Per nosaltres, òbviament, el desenvolupament rural és una preocupació, però també –i amb dades es poden demostrar moltes coses, com vostè diu– és una ocupació. Vostè parla dels indicadors, fa referència a vint-i-cinc comarques que es poden considerar com a comarques rurals, i demana quina és l'opinió del Govern sobre el que està passant, no? I parla vostè de la població, parla vostè del PIB *per capita*, parla vostè de l'envelliment de la població rural, etcètera, però també hauríem d'analitzar, no?..., quan vostè parla, per exemple, del PIB *per capita* i fa referència al Pirineu i a l'Aran, doncs, resulta que l'Aran és la comarca de Catalunya, o és el territori de Catalunya, si m'ho permet, amb el PIB *per capita* més alt de Catalunya –per exemple, no? Per tant, està bé que fem aquesta referència i que tinguem aquest... Si no és el més..., doncs, és el segon. Però, en tot cas, està bé que facin aquestes referències, però en tot cas també no vulguem fer demagògia, no?, amb un aspecte que per mi és molt sensible des del punt de vista de la necessitat que hi ha que des del Govern i des de la seva acció transversal, com és així, puguem fer accions encaminades a buscar quina és la solució que podem posar damunt de la taula, que els podem donar, a aquestes persones que estan fent un gran servei al país; no des del punt de vista de la seva supervivència, que seria un motiu fonamental i legítim per a poder fer el que fan, sinó també des d'un punt de vista de país, perquè volem un país gestionant. I, per tant, per gestionar un país necessitem persones que puguin estar en aquests moments, doncs, gestionant el territori, produint i generant una activitat agrària, ramadera, forestal, etcètera, que ens permeti viabilitzar les seves explotacions, viabilitzar les seves famílies, viabilitzar el territori, viabilitzar els seus projectes personals i professionals, i que alhora també, doncs, serveixin com un element d'equilibri territorial, que crec que és important i necessari per al nostre país.

Una reflexió al voltant d'aquest primer punt a què vostè em fa referència, la preocupació, no?, sobre aquestes

indicadors i sobre aquesta situació del desenvolupament rural. Jo crec que els temps han canviat, i vostè fa una referència en la seva explicació com si talment volgués que les coses seguissin com abans. I això no és així, perquè vostè sap que hi ha millors vies de comunicació –no ha fet referència a això. Que ens falta molta feina per fer, eh?, ja sóc jo qui ho dic, no m'ho digui vostè després, però hem millorat vies de comunicació. Hi ha canvis d'hàbits de vida i de conducta de les persones; moltes persones segurament s'han desplaçat a la capital o a algunes capitals de comarca, vivint en algun territori, però segueixen gestionant el territori.

Vostè sap també que quan parlem de la població en l'àmbit rural hi ha, certament, un gran envelliment, i aquí també hi ha hagut una gran feina per part del Govern de la Generalitat durant molts anys per intentar que aquestes persones siguin ateses de manera correcta en les seves residències o en els seus llocs d'origen, i, per tant, hi ha una visió d'aquesta població rural envellida, és veritat. Però després també tenim quina és la mitjana d'edat de les persones que estan considerades com a agricultors actius, com a persones que es dediquen a l'agricultura, i la mitjana d'edat està entre els quaranta-dos i els quaranta-tres anys, i aquesta és una població molt jove. I, per tant, el que hem de fer és –molt jove..., relativament jove, segur que podem discrepar sobre això– buscar quins són els mitjans a través dels quals aquestes persones poden fer molta més activitat agrària.

Perquè jo li posaré un exemple de ramaders d'algun territori de Catalunya que són persones grans, que segurament no tenen descendència, que no tenen continuïtat de l'activitat, però que en lloc de buscar –que n'hi ha– persones vingudes de fora al món rural..., aquí és al revés: persones de capital que han anat al món rural, que s'han desplaçat i han fet allí el seu nucli o la base de la seva vida, a partir del qual aquestes persones voldrien tenir possibilitats d'incrementar la seva activitat, la seva capacitat per a actuar en determinades activitats. Però també hi ha, òbviament, un recel, hi ha una resistència perquè aquestes persones que potser no tenen continuïtat en la seva explotació, doncs, vulguin traspasar aquesta activitat a aquestes persones que vénen de fora per fer activitats agràries. També ho hem de considerar, això, i, per tant, això vol dir un canvi de mentalitat, vol dir un canvi de model, vol dir un canvi d'hàbits, vol dir un canvi de tota una sèrie d'aspectes que no es poden o tenir o no tenir, o fer o no fer d'avui per demà. No pot ser, això. Jo crec que hi ha d'haver un temps, una acomodació i uns instruments, també econòmics, òbviament, per a poder fer possible aquest canvi de model, no? Però insisteixo que hi ha uns temps canviants que crec que des del meu punt de vista vostè no ha acabat de tindre en compte en la seva intervenció.

Però, perquè no li quedi mal sabor de boca, jo li diré que comparteixo la preocupació, que estic segur que vostè també té, des del punt de vista del desenvolupament rural del nostre país. Però també hi ha increment de l'activitat agrària. Es donen circumstàncies en les quals s'incrementen superfícies de cultiu. S'incrementen incorporacions de joves; hem fet una evolució im-

portantíssima: l'any 2013 es van incorporar més de cinc-cents persones i escaig, 580 persones, amb relació, per exemple, a incorporacions de l'any 2010, o del 2009, o del 2008, que arribaven a les cent, dos-cents persones. Per tant, hem multiplicat, crec, de manera substancial les persones que se senten atretes pel món rural, diguem-ho així, generalment, i a partir d'aquí, doncs, desenvolupin la seva activitat.

També li he de dir, des del punt de vista de la meua consideració, en tot cas, no?: el programa Leader és un programa que necessàriament va en la línia del que vostè està dient. Vostè en el segon punt parla de la diversificació de l'activitat econòmica en el món rural, i parla vostè dels serveis, parla vostè del turisme rural, parla vostè de petites explotacions. S'han gastat molts diners a complementar, a ajudar... I permeti'm la consideració: jo crec que el sector agrari –del sector agrari, parlo, eh?– ha de ser un sector que no ha d'estar subsidiat, és un sector que ha d'estar o ha de ser o ha de poder ser estimulat a través d'ajudes públiques, perquè la seva capacitat, la seva eficiència, la seva eficàcia, la seva productivitat en aquest món agrari, ramader, forestal, etcètera, puguin tenir molta més transcendència econòmica, pública, social, territorial, des del punt de vista de la persona, però també sobretot des del punt de vista del territori, per buscar el que segur que vostè i jo compartim, que és aquest equilibri territorial del nostre país. Per tant, també, en aquest sentit, crec que hem d'analitzar el que ja s'està fent i els diners que hi estem posant, hi insisteixo, no des del punt de vista del subsidi; jo no hi crec, en el subsidi, crec que hem de ser més capaços d'intentar buscar aquesta complementarietat des del punt de vista econòmic, no?

Parlem de diversificació econòmica. Sí, és veritat, però també alguna vegada hem tingut alguna discussió o alguns comentaris, eh?, ho dic sense aspectes negatius, des del punt de vista... Nosaltres hem de, també, ser capaços d'intentar ser més competitius, no a Catalunya, sinó al món; i estem buscant com nosaltres des del nivell o la dimensió de les explotacions que tenim al nostre país podem ser més competitius. Hem d'ajudar la gent, les persones, els pagesos, els ramaders, els empresaris agraris, en definitiva, a buscar la dimensió necessària perquè hi hagi productivitat en el camp, presència de persones en el camp, equilibri territorial, però alhora que puguin ser més competitius. Perquè aquesta paraula vostè no l'ha pronunciat, però nosaltres podem mantenir un model del passat des del punt de vista del món rural, però un model que no és competitiu, i si no som competitius me sembla molt que no durarem, ni vostès, ni nosaltres, ni ningú, gaire temps defensant aquest tipus de model. Per tant, per què no busquem aquesta capacitat d'adaptació als temps? Jo li dic només això. No li critico la seva preocupació, que és legítima i l'honora. Però també hem de buscar com nosaltres, aquest món rural que volem que persisteixi, aquesta activitat i aquest equilibri territorial que volem que hi hagi en aquest món rural, doncs, siguin possibles. I si no hi ha competitivitat, si no hi ha eficàcia, si no hi ha eficiència, si no hi ha rendibilitat de les explotacions, difícilment nosaltres podem escometre

aquestes tasques, no?, o aquesta voluntat que segurament que compartim.

Vostè fa referència al tema del turisme rural. Nosaltres tenim iniciatives del Govern en el seu conjunt, però també especialment des del Departament d'Agricultura, vostès..., s'han iniciat aquests últims mesos, no anys, eh?, iniciatives per intentar buscar aquest turisme rural d'interior que vostè diu que està absolutament caigut. Ho llegia no sé si fa un dia o dos dies, eh?, no fa massa, i no són dades que les haja promocionat jo: increment de turistes importantíssim al Parc Natural de l'Alt Pirineu, per exemple. Vostè parlava dels parcs; doncs, li'n dono un exemple. Dos: els projectes d'Oliturisme, els projectes de Fruiturisme, els projectes d'enoturisme que estem impulsant des del sector de la producció en el nostre país, però també vinculats després a altres tasques –hostaleria, restauració, turisme, etcètera– del nostre país, que són atractius, a més a més dels que ja podem tenir ara, perquè aquests actes i aquests sectors –perdó– no estan vinculats, no?

No li puc admetre, amb tot el respecte, la referència que vostè fa de l'oblit que fem d'empreses que han tancat en el territori –i parla vostè de Tradema, parla vostè de Alier de Rosselló, parla vostè de tantes d'altres empreses...–, perquè n'hi ha moltes que s'han recuperat i que hem fet gestions per recuperar-les, i mai hem deixat de treballar per aquest motiu. El conseller Puig aquest dematí, en una pregunta parlamentària –disculpi'm que no recordi ara qui l'havia fet–, parlava del compromís amb diverses empreses que estan en processos de tancament, amb dificultats econòmiques, però mai hem deixat de treballar-hi per intentar donar una solució.

Ara, també hi ha coses que no depenen de nosaltres, i vostè parla de Tradema... Miri, les circumstàncies de Tradema són molt complicades i molt complexes, precisament per la dependència energètica i pel canvi de legislació que fa l'Estat, i inversions que estaven compromeses i planificades no es poden fer per aquest canvi que l'Estat, bruscament, ha incorporat en aquests moments en la seva política energètica.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'illustre diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Començaré la meua intervenció agafant el fi de l'última moció que vam fer junts. Agraïxo el to de la seva intervenció amb què em deia això, no?, però no coincidim. En algunes coses sí, eh?, però amb la major, que al final hem intentat... Les comarques de Catalunya no estan dividides per conselleries ni per departaments, eh?, i, per tant, la interpellació que faig al Govern... Ja m'ho crec, que es fan cosetes. Jo dic: «N'hi ha prou?» No. No. I la situació jo crec que és una situació d'urgència; d'urgència, i una qüestió de país. I ara que es parla tant del futur del país... A mi em sembla bé parlar del futur del país, però sobretot admi-

nistrem bé el present del país –el present del país–, perquè tan important és arribar als llocs com arribar-hi bé; allà on sigui, eh?, cadascú amb els seus objectius, però arribar-hi bé.

Les macroxifres, és evident que sempre poden amagar alguna realitat, però n'hi diré una altra. Diu: «La muntanya, la Vall d'Aran, té una renda *per capita* més alta.» Perdoni, precisament a les zones de muntanya el que passa és que com la gent no té feina se'n van, i precisament el PIB a dividir entre el nombre d'habitants puja. I en realitat és més ric? No, perquè marxa gent, i també puja el PIB *per capita*. Per tant, escolti, ens ho podem mirar de moltes maneres, eh? No és Vall d'Aran la comarca que té més... Està per sobre de la mitjana, és veritat; per això he dit jo que hi havia el 75 per cent de les comarques rurals que n'estaven per sota, eh?, no he dit pas la Vall d'Aran, no són totes, evidentment, però la gran majoria. Per tant, és una tendència –és una tendència.

Catalunya serà equilibrada o no serà, perquè és impossible administrar un país des de la Generalitat, eh?, i que un país funcioni, que sigui competitiu, que creï ocupació, que valoritzi el seu patrimoni natural, arquitectònic, paisatgístic, que conservi les seves tradicions, si no té un mínim de serveis d'infraestructures arreu, d'acord? I al final acaba sent més car –i això ho sap molt bé vostè– mantenir el territori si hi ha gent que no hi viu, doncs, acaba sent molt més car que no pas els diners que necessitem per fer polítiques actives per a la gent.

Tenim un problema..., ja m'ho he deixat abans, però, evidentment, un altre problema afegit, perquè sembla que tot s'acumula, no?: matèries primes, el cost de les matèries primes o el cost de l'energia. I vostè em diu: «Hem de ser competitiu, productius, eficients... Hem de generar productivitat, recerca...» Em sembla molt bé, però llavors no em retalli el pressupost de l'IRTA. Per tant, apostem per l'IRTA? Sí, hi estem d'acord –hi estem d'acord–, eh?, i fa bona feina, l'IRTA, a les Terres de l'Ebre, fa bona feina, l'IRTA, a Lleida... Però, escolti, llavors no em retalli el pressupost, apostem per l'IRTA. I llavors tinguem molt clar una cosa: tot depèn de l'IRTA?, absorbirem tota l'ocupació a través de l'IRTA? Evidentment que no. Per tant, cal actuar a molts nivells i cal fer un canvi de ritme, si m'ho permet, eh?

Jo li diria, potser..., nosaltres el que voldríem és fer una esmena a la totalitat sobre la gestió actual del Govern de Convergència al món rural. Vostè en dirà un altre nom, però, en tot cas, primer de tot analitzant quina és la situació, i llavors nosaltres hi estarem al costat, si fem això.

El tema turístic està claríssim: el turisme puja, el turisme rural baixa. Vull dir, és que... El turisme en general vull dir, eh?

Pla industrial? No tot depèn del sector agroalimentari, que també. Sector industrial: fem tot el que podem? Doncs, mira, em sembla que no. Em sembla que no, i a més a més aquí estic parlant de donar resposta a uns compromisos que molts dels que estem aquí hi érem, compromisos del Govern en tots aquests terri-

toris, en què de moment no hi ha resposta concreta. Sí «farem», «direm», no sé què, però no hi ha resposta concreta. És això, i això preocupa, i cada dia que passa en un territori en què un 10 per cent de la seva població treballava en una empresa i aquella empresa tanca, doncs, dius: «Escolta, això sí que és empobri-ment», eh? I, per tant, quan ho vius cada dia, doncs, és el que et preocupa.

Gestió de boscos i biomassa. Quant temps fa que en parlem? Les previsions que havíem fet sobre l'aprofitament forestal i la creació d'ocupació, entre la previsió que fèiem i la realitat d'avui dia..., no s'assemblen res. Al Solsonès, que tenim aquest problema, ostres!, doncs, no hem aconseguit reorientar l'activitat de Tradema precisament amb la gestió eficient, innovadora, eh?, de la gestió forestal. Doncs, no ho hem fet.

Camins. Evidentment, tots els camins porten a Roma, i per alguna cosa es diu. I dius: «Escolta, necessitem camins per arribar als llocs i per ser productius i perquè les empreses funcionin. Si no, ni turistes, ni empreses, ni pagesos, ni agricultors. Ni pistes d'esquí, evidentment.»

Els parcs naturals. Ara hem declarat la reserva de la biosfera a l'Ebre. Bé, és un bon producte per tal de dedicar-hi recursos. I em parla del Parc Natural de l'Alt Pirineu. Si us plau! És que precisament el que necessitem és promocionar els nostres parcs naturals, que no els estem promocionant. Diu: «–Hi creiem? –Sí.» Dic: «Però llavors no fem res.»

Per tant, quan una cosa no funciona, s'ha de canviar –s'ha de canviar. I, si no la canvia vostè, la gent els canviaran a vostès. I això és el que demanem: si us plau, canviem, eh?, perquè nosaltres el que voldríem és precisament que el Govern fes la seva feina i que la gent, en aquest sentit, doncs, no tingués motius per canviar-los. Senyal que les coses anirien bé.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, vostè en la seva intervenció segona reitera i crec que insisteix en un aspecte que no puc compartir, que és que vostè vol mantenir el model que no és el que ara necessitem. Jo no estic dient que nosaltres hem fet tot el que s'hagi de fer i que som els millors i que ho hem fet tot molt bé i vostès no en saben. No, no ho he dit, això. Jo he dit que nosaltres estem intentant, d'acord amb els recursos que tenim, amb els instruments que tenim, buscar aquesta capacitat d'adaptació d'una realitat rural que és la que és a una realitat rural que és la que voldríem que fos.

No ens faci responsables de moltes decisions que no són del Govern de la Generalitat. Vostè puja aquí i

diu: «Escolti, vostès són responsables de tot. Això no funciona, és un drama, és un desastre. Volem reprovar la política del Govern en el món rural.» Reprovi'l; si vostè està en el dret de fer-ho! Però segurament que hi haurà visions diferents, visions molt diferents. Però quan reprovi també li diré o li dic que hauria de mirar-se què han fet vostès també per això i en quines condicions ens han deixat vostès determinats aspectes del món rural del nostre país. Perquè, clar, el que no val és dir: «Vostè està avui aquí en aquesta situació i vostè ho fa molt malament»..., però hauran d'analitzar per què estem aquí, i perquè algú potser abans ha fet alguna cosa perquè nosaltres puguem estar aquí. I, per tant, quan vostè reprovi el Govern, que té tot el dret a fer-ho –i que ho farà, n'estic segur–, doncs, home, jo li demano també que sigui una mica rigorós en les seves afirmacions, perquè, si no, estaria desvirtuant el que vostè fa i el que vostè diu.

Vostè parla també... Jo li agraeixo molt els comentaris que fa de l'IRTA. Però l'IRTA, que és un centre de recerca, si volem estar a l'alçada dels centres de recerca del món, i en les millors posicions, que crec que ho aconseguirem, i que ho estem aconseguint, i que ho estem fent, i que l'IRTA té una gran capacitat, un gran talent i una gran oportunitat de persones que tenen un gran talent i una gran capacitat per fer les coses, ha de ser competitiu. I, per ser competitiu, el que ha de fer és buscar recursos privats per afegir-los al que són els recursos públics.

L'IRTA no s'ha de mantenir de recursos públics, senyor diputat. Vostè diu: «Vostè ha retallat a l'aportació que fa a l'IRTA.» La Generalitat de Catalunya hauria de ser capaç d'intentar donar aquella importància i transcendència a l'IRTA perquè pogués funcionar a aquests nivells d'excel·lència sense recursos públics. Miri el que li dic. Però n'hi ha d'haver, i n'hi haurà. Però vostè no vinculi la disminució d'aportació pública a l'IRTA amb el fet que és menys competitiu, perquè no és així. Estem pujant cada dia més en tots els índexs de referència del que poden ser aquests centres de recerca. I l'IRTA sap i és conscient que el que ha de fer és buscar la seva ubicació en el món de la recerca a través de col·laboracions publicoprivades. Vostè s'ho ha deixat, això. S'han de fer col·laboracions publicoprivades. Vostè parteix d'un model absolutament subsidiat. Jo no el comparteixo –jo no el comparteixo. Per tant, si vostè em reprova, li admetré la seva reprova, només faltaria, és legítim que sigui així, però el model és diferent. Vostè està partint i volent un món rural i un desenvolupament rural subsidiat, i jo crec que no, crec que no és així.

I parlem, si vol, de les dades d'exportació, de l'increment de dades de producció i de la collita excel·lent que hi haurà aquest any, per exemple, en la fruita d'os i de pinyol, per exemple. I dels increments d'exportació de l'any passat, i de l'any anterior, i de l'any anterior, amb relació a tots els altres d'abans. Això, què vol dir, que el món rural està mort? No; no és veritat, no ho comparteixo, això. Hi ha més capacitat de producció, hi ha més eficiència, hi ha més riquesa, hi ha més productivitat, hi ha més competitivitat, més possibili-

tats de penetrar en els mercats internacionals... I això ajuda el món rural.

Per tant, vostè no doni una visió negativa, absolutament contrària al que està passant. Que hi ha problemes? Sí, no els hi he negat. Que hi ha dificultats? Sí, no les hi he negat. Que hauríem de fer algunes altres respostes que no estem fent? És possible; analitzem-les conjuntament, busquem els consensos. Però no vingui aquí a dir: «Escolti, això és un drama. Vostès no fan re, han de canviar, han de girar com un mitjó totes les polítiques del Govern en matèria de desenvolupament rural.» Doncs, miri, hem fet moltes coses. Que no les hem fet totes? Segurament. Però hem fet moltes coses que jo crec que estan ajudant molt a buscar aquest altre model, aquest altre model de país que nosaltres crec que hauríem d'intentar buscar, no?

Vostè parla del cost de l'energia. Doncs, treballem pel cost de l'energia. Què fem amb el cost de l'energia? Parla de Tradema. Doncs, decisions sobre l'energia en Tradema han fet que no s'estiguin fent les inversions compromeses, senyor diputat, *compromeses*; no que no han fet res, no, compromeses.

Parlem, per exemple, d'un escorxador de Mollerussa. Si vol, posem... Per què no el posa, aquest exemple, vostè? És un exemple també paradigmàtic, no?, d'ajuda de la Generalitat de Catalunya, que en el tancament d'una empresa..., del qual no és responsable la Generalitat, eh?, perquè vostè el que fa és traslladar a l'opinió pública l'opinió que la Generalitat és el responsable del tancament de totes les empreses. És la seva opinió, jo la hi respecto, però no és així. En canvi, sí que hi ha ajuda de la Generalitat, i no econòmica –i no econòmica–, per intentar que hi hagi una empresa, com, per exemple, a Mollerussa, un escorxador, que ha pogut recuperar la seva capacitat, la seva relació de llocs de treball, generació de llocs de treball, etcètera, no?

Vostè demana respostes concretes, jo els en dono i els en puc donar, amb números, amb xifres, amb accions, amb polítiques determinades, que les podem compartir. No vagi tant a l'oposició per l'oposició; sigui, potser, una mica més generós. Jo ho sóc i estic admetent que podem fer les coses d'una altra manera, que podem millorar les coses, que podem fer coses que potser no fem, però també hi ha de venir vostè, aquí; vingui-hi vostè.

No sigui tan crític de dir: «Escolti, ho fan tot malament», que és el que vostè ha vingut a dir aquí. Ha dit: «Han de canviar totes les polítiques del Govern en matèria de..., com un mitjó.» Això vol dir que ho fem tot malament. Sigui una mica més generós. Jo crec que el món rural ho està admetent, que estem fent coses, dins de les circumstàncies actuals, que són complicades per a tots. Toqui de peus a terra quan fa aquestes reflexions, perquè no podem fer tot el que vostè està dient, perquè no hi ha prou recursos. I algú, potser, deu haver tingut alguna responsabilitat en el fet que no tinguem prou recursos.

Per tant, sigui més generós, i més generós i més respectuós amb el món rural, i vingui, vingui i podem pactar les polítiques que estem fent o que podem fer

des del punt de vista de millorar un aspecte que ens interessa a tots i en què tots estem d'acord.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pes-ca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Famí-lia i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Go-vern sobre les persones en situació de dependència.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre les persones en situació de
dependència (tram. 302-00154/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la pa-raula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Presento la moció del Grup Soci-alista, subsegüent a la interpellació de l'últim Ple. Vull donar en primer lloc les gràcies als grups que han fet esmenes, pel to de les esmenes i també per la celeritat, que hem tingut molt poc temps a l'hora de negoci-ar-les, substanciant aquesta primera moció a primera hora de la tarda.

Dit això, vull constatar uns fets que tenim al nos-tre país pel que fa a la situació de la dependència; no són temes nous, els varem comentar fa quinze dies, en aquest Ple: Durant el mes de gener, febrer i març d'enguany gairebé 6.000 persones han perdut els seus drets en l'atenció a la dependència; són aquestes les persones que ja no estan en el sistema d'atenció a la dependència. Les entitats de gent gran estan dient que la gent està a casa esperant i els centres d'atenció a la dependència tenen els llits buits; les llistes d'es-pera van creixent, i el pressupost de la Generalitat pel que fa a la dependència té una retallada d'un 10 per cent, les prestacions econòmiques vinculades d'un 40 i gairebé un 20 per cent de les cuidadores no profes-sionals. Aquests són els fets, aquesta és la situació de l'atenció a la dependència al nostre país, una llei que està perdent recursos i que està perdent, també, capa-citat de protecció de les persones.

Diem sempre que la Llei 39/2006, la d'atenció a la dependència a nivell estatal, no agrada; no li agrada al Govern, no els agrada a molts grups de l'oposició. Nosaltres diem, des del Grup Socialista, que cal fer ajustos a aquesta llei, ho diem tots, No ens agraden ni les retallades ni les contrareformes que ha fet el Partit Popular, vostès hi estan en contra, nosaltres també hi estem en contra. La ministra retalla i el Departament de Benestar Social i Família també retalla aquesta llei. Ens diuen que faran una llei pròpia però fa tres anys que diuen que faran aquesta llei, i aquesta llei no arriba.

Quin era l'objectiu d'aquesta moció? En primer lloc, constatar que estem davant d'una competència exclu-siva de la Generalitat de Catalunya, del nostre auto-govern, i que la Llei 12/2007, la nostra Llei de serveis socials, que vam aprovar per unanimitat en aquest Parlament, té una disposició addicional cinquena que ens diu que hi ha un sistema català de promoció de l'autonomia i d'atenció a la dependència. Consellera, hi ha un sistema català, i hem agafat i hem incardinat en el nostre sistema de serveis socials la Llei d'atenció a la dependència, per tant, crec que hem de començar a responsabilitzar-nos i hem de començar a posar en valor les lleis que aprova aquest Parlament, no ti-rar sempre pilotes fora cap a Madrid. És evident que no s'estan fent bé les coses, que no arriben diners, que hi ha invasió competencial, però, dit això, hem de dir també que tenim una llei pròpia, del nostre autogo-vern, i cal que ens responsabilitzem, que posem en va-lor i actuem en conseqüència. Aquest era el primer ob-jectiu d'aquesta moció.

L'altre objectiu: les lleis ens obliguen a tots, al Parla-ment que les aprova i al Govern que a cada moment ha de complir-les i ha de fer-les complir; per tant, la Llei de serveis socials nosaltres entenem que hi ha algunes parts que no s'estan complint, i per això no podem dir que quan siguem independents o quan fem una llei prò-pia començarem a fer complir les lleis; les lleis les te-nim i cal aprovar-les, cal respectar-les i cal complir-les, i en aquests moments, el que tenim és que la Llei de serveis socials no és cap imposició, és la llei que ens hem autoimposat nosaltres, i no s'està complint. I des-prés tenim la situació de catalans amb dependència que no estan sent atesos, i aquí nosaltres entenem que ja no és només un tema jurídic, que hi entra un tema de vo-luntat política: hem d'arribar, hem de fer possible que arribin els serveis d'atenció a la dependència a tots els catalans.

Per això aquesta moció no vol entrar en qüestions de models ni en el mitjà ni llarg termini, vol clarificar els plans del Govern, i per això demanem quatre co-ses molt concretes. No hem volgut fer una moció on tornem a repetir el que repetim sempre. Quatre coses. Una: que el Govern presenti un pla de sostenibilitat de la llei, perquè si, com diu, vol que les persones amb dependència siguin ateses, diguin com ho pensen fer: facin-nos la seva proposta. La segona: volem una pro-gramació territorial; la consellera ens va dient, ens in-forma que sí que hi haurà programació territorial, això no havia sortit mai a cap moció; volem posar negre sobre blanc i que hi hagi aquesta voluntat política ma-

nifesta de presentar quines necessitats hi ha i quines estan cobertes i de quina manera es cobriran les que no estan cobertes en aquests moments, com és així. La tercera té a veure amb la transparència: volem que afluïnin els deutes del departament; i en quart lloc les prestacions econòmiques vinculades, que n'hem parlat molt i, malauradament, n'hauem de continuar parlant, consellera, perquè les prestacions econòmiques vinculades creiem que vostè les ha suspeses de manera il·legal i li demanem que ens doni els informes jurídics que justifiquen aquesta decisió. I li demanem que les restableixi amb caràcter immediat, i mentre no les restableix, que, si més no, les persones que més ho necessiten puguin accedir a una residència com diu la llei.

Gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, l'il·lustríssim senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, tornem a debatre novament al voltant de la dependència, el sistema català d'atenció a la dependència, i voldria dividir la intervenció en tres aspectes que em semblen fonamentals i que al meu entendre són els nuclears en un debat d'aquest tipus. El primer és el tema del finançament, aspecte fonamental; el segon és la via que hem de trobar per fer sostenible el sistema, via que en el seu moment es va acordar a través d'una moció d'Iniciativa d'intentar arribar a un pacte de sostenibilitat, i en tercer lloc les mesures que proposem els diferents grups parlamentaris i que anirem a plantejar al Govern per tal de fer sostenible aquest sistema.

Començo amb la primera part, que és el tema del finançament, i començo amb unes dades que em sembla que poden ser reveladores per explicar-nos quina és l'arrel del problema. He intentat, agafant les dades que hi ha penjades en aquests moments al departament i, per tant, són dades públiques, i a partir del cost que podríem establir per una persona usuària, un cost aproximat, quin seria un doble escenari; imaginem-nos un escenari en el qual el Govern de la Generalitat, en aquests moments, complís estrictament allò que determina l'article 32.3 de la Llei de dependència i finançés, aportés la mateixa quantitat que aporta l'Estat, 243 milions d'euros. Quin escenari ens trobaríem? Doncs, ens trobaríem que només podríem atendre en aquests moments 62.000 persones usuàries i, per tant, en deixaríem fora 87.000. Per tant, primera conclusió, si estiguéssim aplicant de forma literal allò que diu la llei, en aquests moments hi haurien 87.000 persones de Catalunya que no estarien ateses, que no estarien dintre del sistema.

Imaginem-nos l'altre escenari, escenari més optimista, i és que el Govern de l'Estat –més que optimista, en aquest cas ja seria pràcticament de romanticisme,

directament–, el Govern de l'Estat aportés la mateixa quantitat que aporta el Govern de la Generalitat i per tant tinguéssim en el sistema 1.800.000 euros..., 1.800, perdó, milions d'euros en el sistema. Què passaria? Doncs que tindríem, passariem a tenir 238.000 persones ateses en el sistema i, per tant, 87.000 més. Per tant, quin és el problema i la conclusió? I és que l'incompliment d'una de les parts, diguem-ne Govern de l'Estat espanyol, diguem-ne govern de qualsevol península o del que vulguem, l'incompliment d'una de les parts que han de finançar el sistema públic provoca en aquests moments que poguéssim tenir o bé 87.000 persones fora o bé 87.000 persones dintre.

I aquesta és l'arrel del problema. A partir d'aquí podem ser el màxim d'imaginatius, de buscar solucions per fer sostenible el sistema, però mentre una de les dues parts incompleixi, el problema seguirà sense resoldre's, i per aquí va alguna de les esmenes que presenta el nostre grup parlamentari: reclamar al Govern de l'Estat –nosaltres voldríem ser més contundents, espero que tinguem més capacitat de convicció en el futur–, reclamar al Govern de l'Estat que compleixi amb allò que determina la llei, perquè això no ha passat ni ara ni ha passat amb governs del PSC, PSC-PSOE. Si haguéssim aplicat en el seu moment el mateix criteri, ens trobem que l'any 2008, l'any 2009 el Govern de l'Estat, el Govern el PSOE no ha finançat més enllà del 37,20 per cent i, per tant, l'incompliment no és d'un color polític, no és només del Govern del Partit Popular, sinó que ha estat pràcticament una dinàmica dels inicis de l'aplicació de la llei.

Davant d'aquest escenari què ens varen dotar? Doncs, a partir d'una moció d'Iniciativa, al que vàrem comprometre'ns tots plegats, no només el Govern sinó tots els grups parlamentaris, és a fer sostenible el sistema i a presentar aportacions. Dubto que hi hagi cap grup parlamentari que n'hagi presentat, és més, en el fons de la moció, més enllà de demanar el retorn de les prestacions econòmiques vinculades no hi ha cap mesura en aquest sentit, no hi ha cap mesura, i, per tant, estaria bé que més enllà de reclamar al Govern que faci els deures, que és evident que els ha de fer, tots plegats també ens autoimposéssim l'obligació de presentar mesures per fer sostenible el sistema a través de les vies que determinem tots plegats, perquè, si no, s'acabarà convertint en un tema il·limitat, en el qual estarem esperant una part i l'altra que algú presenti una proposta per fer sostenible el sistema.

Això, en allò que hem acordat es torna a ratificar, és a dir, tots plegats tornem a ratificar aquest compromís, encoratgem el Govern en el termini d'un mes a tornar a convocar aquesta comissió de seguiment, però, ho repeteixo, si no assumim tots plegats el compromís de posar el màxim d'imaginació per fer sostenible el sistema, difícilment arribarem enlloc.

La tercera qüestió és el tema de les mesures concretes. En tot cas, una de les poques mesures que han aprovat fins avui dia és la que vàrem acordar el nostre grup parlamentari amb Convergència i Unió en el darrer debat específic, monogràfic, sobre pobresa, que era el retorn en un termini fixat de les prestacions econòmiques vinculades per les persones que es trobessin en

situació d'especial vulnerabilitat. És evident que l'objectiu ha de ser retornar-les al conjunt de la població, però això difícilment es podrà fer si no acabem trobant, tots plegats, i repeteixo i emfatitzo el concepte de «tots plegats», una solució per tal de suplir allò que el Govern de l'Estat no fa i per tal d'intentar buscar sostenibilitat a un sistema que a hores d'ara no ho és.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Companyon.

David Companyon i Costa

Gràcies, presidenta. Jo crec que a ningú se li escapa la importància d'aquesta moció. Estem debatent sobre mesures sobre la Llei de la dependència, però sovint el que es qüestiona no és, diguem-ne, la llei, sinó que, per la porta del darrere, el que es qüestiona és el seu cost. Doncs posem-hi números, no? El «cost», entre cometes, si es pot parlar de cost, és del 0,5 del producte interior brut. Un gran dispendi, no?

Mirin, és una llei que és un dret subjectiu, perquè les persones grans i amb diversitat funcional puguin tenir una vida digna i autònoma. Per tant, en aquesta moció del que estem parlant és de dignitat i com hi ha una llei que pot garantir-ho. Però com tots els drets socials, està patint un sever atac, diguem-ne, per part del neoliberalisme; tant, que fins i tot es va arribar a modificar la Constitució per garantir el pagament del deute, fins i tot aquell que és il·legítim, com el rescat dels bancs, per sobre dels drets socials. I aquí vam tenir ja la primera retallada a la llei que va fer el Govern Zapatero.

La qualitat moral d'una societat, diguem-ne, es pot mesurar per com tracta els seus infants i com tracta la gent gran. Hem debatut a bastament en aquest plenari sobre l'informe del Síndic de Greuges de la malnutrició infantil, amb una dada monstruosa, que ens hauria de fer caure la cara de vergonya, com a país, que és que més del 25 per cent dels infants estan en risc d'exclusió social.

I amb relació a la gent gran, què ens trobem? Primer de tot, un atac a les pensions; una rebaixa del poder adquisitiu que el Partit Popular vol que duri anys i anys, i un atac sistemàtic a la Llei de la dependència.

Si avui estem debatent sobre la Llei de la dependència és principalment per la responsabilitat del Govern del Partit Popular, que ha fet una veritable destrallada retallant més del 40 per cent del pressupost de la llei.

I ens diuen: «No hi ha diners.» No hi ha diners? Per a la banca, és evident, sembla que sí. Però, mirin, fins i tot per a un submarí, tal com surt en aquesta notícia, que està mal dissenyat, que ha costat només 500 milions d'euros, i que ara cal gastar-se 30 milions d'euros més per reparar-lo. Això sí, amb un contracte per comprar-ne quatre per un import de més de 2.200 milions d'euros. Són, tenim 2.200 d'euros per comprar

quatre submarins, que tots sabem que ajudaran molt a millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes, però no tenim diners per a la dependència. És una qüestió de prioritats: de diners n'hi ha per comprar submarins; el problema és com els distribueixen, no?

Amb aquestes prioritats, la pregunta és: qui guanya? Està clar; en aquest cas, les multinacionals de l'armament. Però qui hi perd? Naturalment, la gent gran. I qui hi perd més és qui té menys. Perquè aquesta és lògica de mercantilitzar els drets socials; lògica que tantes vegades trobem compartint el Partit Popular i Convergència: si tens diners, t'ho pagues, i, si no, doncs, t'aguanten, com si això fos l'ordre natural de les coses.

Doncs no, no ho és. Aquest és un ordre de prioritats, que és que l'Estat ha retirat el 40 per cent però el Govern català ha retallat el pressupost de la Llei de dependència en més d'un 10 per cent. Això és el que en el fons ens amagaven les paraules del president de la Generalitat aquest dematí. És cert que la Generalitat ha hagut d'assumir fins al 80 per cent del cost de la Llei de la dependència, però darrere aquest percentatge s'amaga una altra gran retallada. I també ens diuen: «No hi ha diners.» Però sembla que per a les escoles d'elit, o per a les escoles de l'Opus, que segreguen per sexe, sí que en tenim: 30 milions d'euros; o per subvencionar *La Vanguardia*; o per externalitzar el departament comercial, pagant TV3. Aquestes són les prioritats. Les prioritats del PP al Govern de l'Estat i de Convergència a Catalunya tenen unes conseqüències: l'augment del patiment i les desigualtats socials.

Des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida hem presentat quatre esmenes. La primera no costa diners, és simplement que es compleixi la Moció 52 del mes d'octubre: convocar els agents socials –entitats socials, patronals i sindicats i representants del món local– per fer allò que deia abans el diputat Pere Bosch: com repensem les prioritats amb relació a la Llei de la dependència. Ah!, és una qüestió només de voluntat política, eh? S'ha de convocar la reunió. Hi insisteixo, no costa diners, cal voluntat política. Perquè la crisi o aquesta estafa que estem patint no la paguin els més pobres, els que més necessiten.

La segona, regular la llei de la figura de l'assistent personal com una eina per canviar el rol d'homes i dones en la cura familiar, i que es superi aquest rol tradicional que les dones tenen d'haver d'assumir aquest rol en la societat patriarcal. Malauradament, sembla que el que proposarà la Llei d'autonomia personal és que l'atenció familiar sigui complementada per un assistent personal, naturalment mal pagat, en comptes que aquest assistent personal serveixi perquè la gent gran pugui tenir una vida independent. Ah!, no oblidem que això genera llocs de treball i que a més no es deslocalitzen.

El tercer, suspendre l'acord entre l'ICASS i la patronal de les residències de la gent gran que comporta la institucionalització de les retallades. I recordo que aviat haurem de debatre en el plenari del Parlament una ILP que ha recollit més de seixanta mil signatures perquè el Govern..., cap govern pugui retallar la Llei

de la dependència, i que, hi insisteixo, haurem de debatre aviat.

I, finalment, una quarta esmena, que és per revertir l'augment dels copagaments i la comptabilització del patrimoni per tenir dret a allò que ja tenim dret, que és a una vida digna.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyors, senyores, diputats, diputades... Senyora Granados, gràcies; de veritat, moltes gràcies. Gràcies per deixar palès un cop més quin és el seu objectiu parlamentari, que no és ni controlar ni impulsar a l'obra de govern, simplement és utilitzar el patiment per treure'n rèdit polític. Gràcies, un cop més, per deixar clar quin era l'objectiu, el seu, del Ple de la pobresa, perquè amb algun punt d'aquesta moció intenta dilapidar acords presos en aquell Ple –després m'hi referiré.

Gràcies per posar en relleu la ingent tasca que fa el Govern, l'esforç que fa el Govern quant a atenció a les persones, per exemple, pel que fa a la dependència. Vostè, en el punt 1 de la moció, no fa més que proposar el reconeixement del que ha fet el Govern des del 2006, i aquí no vull treure mèrits a ningú, quan es va aprovar la Llei de la dependència, que és esforçar-se diàriament per atendre les persones amb dependència encara que la LAPAD no obligui la Generalitat a fer-ho.

I el Govern, conscient de quines són les seves tasques, atén les persones amb dependència costejant el 80 per cent de les prestacions i serveis, encara que no hi estigui obligada. I és més, complint tot allò que especifica vostè en el punt 1, el Govern atén les persones i propicia que hi hagi un 53 per cent de persones amb dependències cobertes per la Generalitat, que el Govern de l'Estat, incomplint, diguem-ne, les seves funcions, doncs, deixaria desprotegides. Gràcies.

Per tant, senyora Granados, gràcies. Un cop més, gràcies per posar en valor –aquest cop; no ho fa sempre, però aquest cop sí– la tasca que fa el Govern de Catalunya en matèria d'atenció a les persones.

Pel que fa al punt 2. Vostè, en la seva intervenció, deia: «No hem volgut ser reiteratius, no volem demanar el de sempre, el que ja es fa.» Doncs lamento dir-li que és reiteratiu i que demana, gairebé en la seva majoria, allò que ja fa el Govern.

Miri, el 2.1: de nou..., vaja, res de nou. El Govern ja sap vostè que informa puntualment els grups parlamentaris. Per cert, en una comissió de seguiment de la Llei de dependència de què ens vàrem dotar els parlamentaris i les parlamentàries. I, a més a més, amb una altra moció, vàrem voler ampliar les seves competències. Se'n recorda d'allò de, a banda de seguiment, poder impulsar i fer propostes? Doncs vostès això ho han oblidat. Ho han oblidat, diguem-ne, des del minut zero.

Pel que fa al punt 2.2. Vostè ja sap, perquè a més a més ho ha dit en la seva intervenció, que el Govern està elaborant una nova programació territorial. I en aquest sentit nosaltres li hem presentat una esmena, doncs, per poder-la presentar al més aviat possible.

Pel que fa al punt 2.3. Miri, apellant a la transparència, vostè proposa veladament vulnerar la Llei de protecció de dades. I, per tant, nosaltres, diguem que no li donarem suport a la literalitat del text proposat. Si vostès accepten alguna esmena que alguns altres grups han proposat, doncs, segurament, ens podrem posar d'acord.

I pel que fa al 2.4, que tracta sobre el restabliment de les prestacions econòmiques vinculades. Mirin, vostès, amb les prestacions econòmiques vinculades ara es posen les mans al cap. Però, escolti'm, jo no sé on es posaven les mans quan, a partir del 2006, per exemple, la Llei de dependència ja recollia aquest tipus de prestacions, i llavors, durant quatre anys, que vostès, la gent del PSC, tenien la potestat per posar-les en funcionament, perquè vostès eren els responsables de l'ICASS, llavors, diguem-ne, durant aquesta pila d'anys, no ho varen fer. En aquell moment les mans potser se les posaven a les orelles, als ulls, per no sentir i per no veure. Escolti'm, vostès no van propiciar, del 2006 al 2010, aquest tipus de prestacions que tant reclamen ara. I va ser el 2011 un Govern de Convergència i Unió qui va decidir, amb valor, evidentment, del que preveia ja la Llei, durant molts anys, d'oferir, doncs, de posar sobre la taula aquestes prestacions per a persones en situació de dependència, les prestacions econòmiques vinculades. I també saben, a més a més, doncs, la ferma voluntat que té el Govern de restablir-les quan la situació ho permeti.

Li deia que vostès són qui no estan respectant els acords del Ple de la pobresa, perquè en l'últim punt de la seva moció, eh?, del seu text inicial, vostès proposen dilapidar el punt 9.d de la proposta de resolució aprovada pel Ple monogràfic sobre la pobresa.

Miri, obviaré altres diferències que el senyor Navarro, el diputat Navarro, ha fet quant a qui vulnerava els acords de l'esmentat Ple monogràfic, perquè és vostè qui en una moció proposa vulnerar-los. I m'estalviaré comentar de si això ho fa per manca de confiança, o per una desentesa, o simplement és fruit de contradiccions internes; el que és evident és que denota un cop més quin era l'autèntic objectiu del PSC en aquell Ple de la pobresa.

Miri, senyora Granados, no compti amb nosaltres per treure'n rèdit, de tot això. Això sí, li demano que col·labori amb nosaltres per cercar solucions reals a un tema que, tot i no tenint-ne l'obligació, treballem i treballarem per resoldre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, pot intervenir, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Abans de tot, sí que m'agradaria, personalment, donar les meves condolences al Grup d'Esquerra Republicana pel traspàs de l'Oriol, una persona que apreciàvem i que coneixíem, i que volia fer-ho de forma personal.

I, entrant ja en la moció, l'altre dia parlàvem amb la senyora Granados i dèiem allò que semblava que estàvem, doncs, al dia de la marmota. Si aquesta moció, senyora Granados, vostès l'hagués presentat fa un any, estaríem parlant exactament del mateix. Bé, exactament del mateix no, perquè actualment la situació s'ha agreujat; és a dir, una inacció política del Govern significa un agreujament social d'aquelles persones que viuen en situació de dependència.

I aquesta és la situació que ens trobem actualment: davant d'un govern que inactua, que no fa re, que no fa absolutament cap tipus de reforma, doncs, la situació se'ns agreuja i tenim encara situacions pitjors, i ens trobem amb una situació agreujada, ja li ho deia: no només el deute amb les persones usuàries, el deute amb les entitats, les revisions d'oficis que s'estan fent, les revisions econòmiques, el copagament, situació dels sectors, valoració, revaloracions- És a dir, un sistema que a Catalunya no té cap tipus de reforma i no té cap tipus de lògica.

El que passa, que, també, senyora Granados, jo crec que ho hem de contextualitzar. Vostè ens ha vingut... A mi m'ha agradat molt la seva moció inicial, però després ens han vingut i han fet alguns canvis, no?, com sempre, suposo que d'Esquerra Republicana, per dir que tot allò que està malament en aquesta llei, doncs, prové de Madrid i que l'Estat, doncs, no finança el que hauria de finançar.

El que passa, que, senyora Granados, vostè també hauria, a l'hora d'acceptar les esmenes, ser conseqüent amb el que vostès han fet i ser conseqüents amb la política que vostès han portat a terme. Vostè sap que vostès, els socialistes, catalans i de la resta d'Espanya..., perquè també la gent que ens escolta, el públic que ens acompanya i la gent que està a la seva casa, ha de saber, té dret a saber d'on venim. Ha de saber que nosaltres, quan vam agafar -el Partit Popular- el Govern, ens vam trobar una llista d'espera del 30 per cent; llista d'espera del 30 per cent vol dir que hi havien 300.000 persones en llista d'espera, per esperar la Llei de dependència, 170.000 de les quals eren grans dependents. Això és l'herència del senyor Zapatero, que vostès tant, diguem-ne, entusiàsticament recolzaven a Madrid. Un deute de 1.405 milions d'euros a la seguretat social; el deute que vam pagar nosaltres, el Govern del Partit Popular. Fixi's, la seva, diguem-ne, condició social era tant..., que l'any que havien d'entrar 200.000 nous dependents a la Llei de dependència, vostès van reduir les polítiques de la Llei de la dependència en 80 milions d'euros. I jo li pregunto, senyora Granados, això són retallades, o no? Vuitanta milions d'euros menys l'any que han d'entrar 200.000 persones al sistema de dependència, home, doncs, això són retallades, absolutament.

I a Catalunya. Escolti, senyor Companyon, a Catalunya vostès van governar durant set anys. Jo sé que des d'Iniciativa per Catalunya Verds moltes vegades, doncs, ens parlen com si vostès mai haguessin governat, però també s'ha de dir que vostès van deixar el Govern de la Generalitat amb 54.000 milions d'euros de factures sense pagar, amb 835,5 milions d'euros de dèficit en la sanitat i amb 130 milions d'euros d'ajudes a les famílies. Vostès, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, tots junts, van deixar aquest dèficit. És a dir, vostès van agafar unes administracions amb superàvit econòmic, van fer unes polítiques expansives i van deixar els governs següents, sigui de Convergència i Unió aquí o sigui del Partit Popular allà, amb els deutes, que els havien de pagar. I ens vénen a donar lliçons de sensibilitat social. Cap ni una -cap ni una-, perquè sensibilitat social és..., el qui paga les factures i el qui prioritza els dependents.

Per tant, escolti, nosaltres exigirem, com ja ho hem exigint i ja ho hem parlat en moltes de les comissions, que les prestacions vinculades al servei es compleixin. Perquè és legal; perquè tenim un govern il·legal, en aquest sentit; un govern il·legal que comet il·legalitats. La senyora consellera em diu: «No.» Doncs sí. Hi ha un informe jurídic que ens diu que hi ha una il·legalitat, i el que em respon el Govern de la Generalitat és *la llamada por respuesta*. Fixin-s'hi: vostès cometen una il·legalitat! És que no és una irregularitat! És una il·legalitat. I, per tant, el que hem de fer és solucionar..., o com a mínim presentar, com li diu la moció, amb això devem estar d'acord, un informe jurídic que digui totalment el contrari. Però a mi em sembla, senyora Granados, que si no hi ha informe jurídic que digui totalment el contrari és que no hi ha informe jurídic. I, per tant, vostès cometen una il·legalitat.

Segon, les revisions d'ofici. És cert, es produeixen dos tipus de revisions d'ofici. L'altre dia em deia una senyora: «És que a mi m'han demanat 26.000 euros.» Fixi-s'hi: una senyora que està en una residència que li havien demanat 26.000 euros perquè li van fer una revisió econòmica. Això s'ha de revisar. I saben què han fet? En comptes de demanar-li-ho a la persona usuària, diuen a la residència: «Jo et trec els 26.000 euros i ja ho pagaràs tu.» Per tant, tot això s'ha de solucionar.

Per tant, el que li deia. Nosaltres recolzarem tot allò que és que el Govern de la Generalitat..., que torno a recordar que té una capacitat d'inversió, de despesa per habitant, en l'àmbit social superior a la de la resta de l'Estat, i per tant l'ha d'utilitzar i hem de parlar de què prioritzem. I quan aprovem els pressupostos, doncs, senyor Bosch, això s'ha de prioritzar. Perquè el que no pot ser és que nosaltres tinguem una capacitat de despesa de 600 euros més que la mitjana espanyola i en canvi gastem en polítiques socials, a Catalunya, 200 euros menys. Un decalatge de 800 euros per habitant que van a què? Doncs al que fan els nacionalistes sempre: sacrifiquen la construcció social per prioritzar la construcció nacional.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, señoras y señores diputados, efectivamente, volvemos a hablar de dependencia, pero creemos que es un debate y es un tema importante. Es importante tocarlo, es importante discutirlo y sería importante alcanzar acuerdos y llegar a soluciones.

Efectivamente, nos encontramos ante un tema especialmente sensible, ya que afecta a ciudadanos que en muchos casos están sufriendo de una forma especialmente severa la actual situación de crisis. Estamos hablando de personas que tienen limitada su autonomía y, por tanto, necesitan algún tipo de ayuda para manejarse de forma autónoma en su vida cotidiana. Si ya de por sí esta situación en sí misma es complicada, imaginémonos la situación de aquellos ciudadanos que teniendo estas necesidades se encuentran en una situación económica que no les permite hacer frente por ellos mismos a los costes que toda esta situación conlleva. Estamos hablando de ciudadanos especialmente vulnerables, que en un momento de crisis económica como la actual, que es cuando más necesitan el apoyo de los poderes públicos, se encuentran con que la Administración desaparece y les deja a su suerte. Cuando más necesidades tienen algunos ciudadanos y cuando más ciudadanos hay con necesidades es cuando la Administración recorta, regatea precisamente en atenderles.

En este contexto, extremadamente preocupante, nos vamos a encontrar, en este debate, de hecho ya lo hemos visto, con que unos partidos acusan a otros de la situación, con que unas administraciones echan la culpa a otras. Y es cierto, es cierto que hay actuaciones que no se pueden dejar pasar sin señalarlas cuando hablamos de dependencia. Es cierto que el Gobierno del Partido Popular, con sus políticas, de alguna forma ha dinamitado las expectativas y los derechos que se habían generado con la Ley de dependencia. Mi opinión personal es que el Partido Popular nunca ha creído en esta ley. Pero también es cierto que el Gobierno del señor Zapatero fue el primero que inició los recortes, como ya se ha recordado, en estas políticas. Fue el primero que empezó a incumplir, de una forma casi inmediata a la aprobación de la ley..., fue el primero que empezó a dejar a ciudadanos a los que se les había generado no solo expectativas, sino derechos, sin que estos derechos se hicieran efectivos. Y, por último, obviamente, el Gobierno, el Gobierno de la Generalitat, ese Gobierno de Esquerra Republicana de Catalunya y Convergencia y Unión, que en los presupuestos del 2014 aún dan un tijeretazo más de un 10 por ciento en los presupuestos de políticas de dependencia sobre el presupuesto del 2012.

En todo caso, en esta situación, como digo preocupante, lo que tocaría sería intentar encontrar soluciones. En este contexto se presenta esta moción, que no pide compromisos económicos concretos, pero que es-

tablece medidas que yo agruparía en dos bloques. Por un lado, un bloque de información y transparencia, en el que se solicita, como se ha comentado antes, que el Gobierno por lo menos se comprometa a decir cómo se van a asegurar los derechos de las personas en situación de dependencia. Si es verdad que el Gobierno está comprometido en asegurar esos derechos, que se explique cómo se va a hacer. Por otro lado, también ya se ha mencionado, que se explique la planificación y la programación de la atención social a nivel territorial. Y, por último, tercer y último punto, en el ámbito de la información y transparencia, que se publique la deuda, porque aquí lo que hay es derechos reconocidos con ciudadanos y ciudadanos que no ven cómo la Administración cumple con esos derechos. Estaría bien que hubiera en ese sentido transparencia en cuanto a los importes. Y, por otro lado, lo que hay también son entidades que colaboran, que trabajan en este sector y que no están cobrando de la Generalitat de acuerdo a como se debería cobrar, y en este sentido apoyaremos todas estas medidas en cuanto a información y transparencia.

Y también apoyaremos el punto 2.4. Por lo tanto, daremos apoyo global a la moción presentada por el PSC; punto 2.4 que habla de un tema especialmente grave, también, como son las prestaciones económicas vinculadas. Porque aquí tenemos otra vez situaciones de ciudadanos en situaciones muy complicadas, que necesitan una atención residencial y que en un momento dado la Administración decide que va a dejar, o que deja, o que suspende, el otorgamiento de esta protección, y lo hace de forma unilateral y además de una forma de dudosa legalidad. Y no lo dice Ciudadanos, no lo dice ningún partido político. Lo dice el *síndic*, lo dice el Colegio de Abogados.

Por tanto, repito, daremos apoyo en todos los puntos a esta moción.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres sobre aquesta moció.

En principi, i malgrat qui la presenta, i explicaré per què, hi donarem suport. I malgrat qui la presenta, perquè s'acostuma, i ja veiem bastant sovint que és un exercici de filibusterisme polític, a anar fent mesures amb l'Estat i venir aquí a reclamar per part d'altres instàncies unes obligacions que estaven en les seues mans quan hi eren, però que en tot cas si estan tocades de mort precisament no és per culpa del Govern que hi ha ara, tot i que també –tot i que també.

En tot cas, dèiem, una llei, d'inici, que va néixer feble, ja s'ha explicat aquest matí; una llei que va néixer feble i que va morir després de dos escomeses grans per part del PP-PSOE..., i que des d'allà ens enganya i d'alguna manera ens indueix a pensar que hi ha algun tipus d'assistència de cara a les persones amb depen-

dència, i realment aquestes persones amb dependència finalment depenen de les seues butxaques en molts dels casos; disset mil per a ser exactes, que són les que estan en les llistes d'espera.

Per tant, quan parlem de la llei, està bé fer memòria, jo crec que és de justícia fer-ne, i en aquest cas he trobat a faltar una gran part d'autocrítica per part del PSC respecte a quines són les mesures que van acompanyar aquesta llei. La primera és que va néixer amb una dotació econòmica totalment insuficient, ja s'ha dit abans, amb un finançament 50/50 que s'ha incomplert de manera reiterada. Abans el president deia: «Vuitanta per cent per part de la Generalitat.» Segons les dades que havíem comptat nosaltres, més del 80 per cent. És a dir, l'aportació de l'Estat ha sigut un 12,6 per cent. Realment vergonyosa; realment, a més a més, injusta.

En tot cas, aquesta situació s'agreuja per la llei i pel real decret, que sí que estableixen canvis substancials. Tant és així que el síndic entra a considerar que aquestes modificacions suposen *de facto* un empitjorament. I, en tot cas, l'escomesa final també la porta a terme el Govern de Zapatero quan decideix que les prestacions econòmiques no s'han de cobrar a partir de la sol·licitud, sinó en el moment de reconeixement de la dependència. Per no parlar de la final escomesa per part del Govern de Rajoy, quan va decidir retardar l'aplicació de la llei respecte a les persones amb dependència moderada. Com dèiem abans, bipartidisme liberal, una herència que en deien abans l'«herència Zapatero»..., però les hipoteques Rajoy, hipoteques Rajoy que decideixen que en tot cas paguem d'aquí a un any. Per tant, com hem dit, com sempre diem, el PP-PSOE fent polítiques socials..., el que significa per a nosaltres és realment poc.

Dèiem, a més a més, que què ha passat. Ha passat que aquestes polítiques i les successives retallades per part també de la Generalitat han deixat fora sis mil beneficiaris, casos a més a més bastant greus. Ha passat que la clau de volta que ha reblat finalment tot el sistema ha estat la congelació de les prestacions econòmiques vinculades als serveis. I, per tant, fa que hagi anat en descens la demanda, ja que la gent no té cap tipus de confiança que aquesta llei s'imposi.

I el problema no és aquesta llei. I el problema, com es deia abans, no és, per tant, un finançament insuficient per part del Govern, que ho és; del Govern de l'Estat. El problema és com concebem la situació de les persones amb dependència i com, a més a més, fiem al mercat el fet que les pugui atendre.

Perquè hem de veure què són les residències i quin panorama de residències tenim, amb una plaça de residència que val 2500 euros com a mínim el mes, a què han de fer front totes les persones; unes residències que a més a més poden seleccionar en funció dels recursos econòmics que tinguin les persones que volen accedir a una plaça. A més a més, un model públic i privat quasi sufragat íntegrament per la part pública, com sempre, i a més a més amb un panorama que amb una crisi econòmica capitalista com la que vivim deixa les dones amb l'obligació de retornar a la llar, per-

què els surt molt més rendible assumir les tasques de cura i les tasques de la dependència que no pas pagar una plaça, amb el que val una plaça d'aquestes concertades, o simplement, directament, privades.

Amb aquest panorama, el problema, com dèiem, no és una llei que era insuficient des de l'inici. El problema és un problema de plantejament polític, és un problema de no tenir una mica més de mirada a curt i llarg termini. Perquè no cal tenir el poder de la vidència per a veure que la demanda anirà en augment, per l'envel·liment de la població, per l'augment de les malalties neurodegeneratives, pels temes de conciliació laboral i professional, perquè els sous baixos de la meitat de les famílies obliguen precisament també al fet que hi hagi alguna possibilitat de conciliació, sobretot per a les classes populars, que són les qui realment queden fora d'aquestes polítiques respecte a la dependència. I amb el panorama que ara mateix està configurat, doncs el 95,5 per cent de les empreses que operen en els serveis residencials són d'iniciativa privada. Una gran part són concertades. Ara mateix, s'ha dit abans, disset mil persones en llistes d'espera. Doncs si davant d'això el Govern no pensa que ha de fer un parc públic d'habitatges i garantir que les classes populars puguem accedir amb equitat a aquests serveis, que són de prestació obligatòria per part del Govern, doncs a nosaltres no ens valen excuses. No ens valen excuses perquè és una qüestió de prioritats polítiques, prioritats que s'han de fixar en algun moment o un altre i que en tot cas no són fútils en la qüestió de la dependència.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Com he dit en la meua primera intervenció, hem fet un esforç en poc temps per poder negociar i transaccionar les esmenes. Vull tornar a agrair als grups que les han presentat..., i el poc temps que hem tingut per negociar-les.

Avanço que, pel que fa a les esmenes presentades per Esquerra Republicana, hem transaccionat la número 1 i la número 4, hem acceptat la 2 i la 5 i no hem acceptat la 3; pel que fa al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, hem transaccionat l'1 i la 3 i hem acceptat la 2, i pel que fa a Convergència i Unió, hem acceptat la número 1 i no hem acceptat la número 2. Aquesta és la síntesi de les negociacions. Per tant, tenim una moció crec que bastant dialogada, bastant acordada. Però voldria fer alguns comentaris..., i quin és el resultat d'aquesta moció.

En primer lloc, jo crec que avancem constatant quin és el servei que tenim i quin és el model que tenim. I, senyora Figueras, no és el que fa el Govern. És el que hauria de fer el Govern. S'ho ha de tornar a llegir per entendre el sentit de la moció. El que ja dona el punt 1 són les regles del joc, i del 2 en endavant és que vostès no respecten les regles del joc. I, per tant,

el que fem és intentar fer el control al Govern i també l'alternativa al Govern dient-li el que ha de fer i malauradament no fa.

I sembla que a vostè no li agraden ni les esmenes que vostè fa, i resulta que alguna la hi hem acceptat. Per tant, jo li demano que deixi de fer judicis d'intencions d'aquest grup, que fa oposició de manera molt legítima, i perquè aquesta és la nostra responsabilitat i la nostra funció, i potser que comenci a veure que fer la crítica al Govern també serveix per millorar l'acció de govern.

Per tant, crec que farem un pas endavant si es compleix aquesta moció i la consellera, d'una vegada per totes, ens presenta el seu pla de sostenibilitat. Perquè aquest és el tema, senyor Bosch. No que tothom faci propostes, sinó que el Govern faci de govern i faci la seva proposta de sostenibilitat. I quan el Govern faci la seva proposta de sostenibilitat, consellera, que l'esperem, aleshores els grups parlamentaris farem aportacions a aquesta proposta que farà el Govern. Aquest és el text que aprovem.

També que en el proper mes es convoqui la comissió de seguiment, i també que es doni compliment a una moció que va portar el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i que diu una cosa que no costa diners, que és que s'asseguin en una mateixa taula amb el Govern tots els que tenen alguna cosa a dir de la Llei de la dependència.

Crec que també avancem en la voluntat del Govern –esperem que es plasmí en un fet– de posar negre sobre blanc sobre les necessitats no cobertes al nostre país..., i, per tant, una nova programació. I, malauradament, tornem a les mateixes. Tothom diu que vostè ha actuat sense emparament legal, consellera. Vostè ha suspès una prestació garantida a la cartera de serveis socials, i vostè no vol ensenyar l'informe jurídic que empara aquesta decisió unilateral, discrecional i il·legal. I vostès ens votaran en contra d'aquests punts, i, malauradament, el que faran és comprovar que el que han fet ho han fet malament i que han deixat sense cobertura persones que ho necessiten.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada.

La presidenta

Digui'm.

Jordi Turull i Negre

Del punt 2.4.1, 2.4.2...

La presidenta

Un moment, 2.4.1, 2.4.2...

Jordi Turull i Negre

...i 2.4.3. I llavors els 5, 6 i 7. Per nosaltres poden anar junts, aquests, eh?

La presidenta

D'acord. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, també per demanar votació separada dels punts 3 i 4 per un costat i 6 i 7 per un altre.

(Pausa.)

La presidenta

Passarem a la votació de la moció.

Votarem en primer lloc el punt 2.4.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 68 en contra.

Votem ara el punt 2.4.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 68 en contra.

Votarem ara el punt 2.4.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 2.4.4.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

No, no. Senyor Turull, m'ha demanat el punt 4? *(Pausa. Veus de fons.)* D'acord; ja està, d'acord. I el senyor Santi Rodríguez, de moment 6 i 7, no? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la resta de la moció, la resta... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Hem demanat..., crec que falta per votar el punt número 1, i a més a més els punts 3 i 4, per als quals hem demanat votació separada.

La presidenta

Sí, no, he entès que havia demanat el mateix que el senyor Turull. Per tant, no passa res, perquè es poden votar, eh?

Votem llavors el punt 1 –punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 17 en contra.

I votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 17 en contra.

Penso que ja no queda cap altre punt. *(Pausa.)* D'acord.

Doncs passem al punt...

(Veus de fons.)

Votem ara la resta de la moció –la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al
Govern sobre el nou model d'ordre
públic (tram. 302-00155/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el nou model d'ordre públic. Presentat pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, el passat 30 d'abril va entrar en funcionament el nou servei d'ordre públic que van acordar Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Va entrar en vigor també la prohibició per part dels Mossos d'Esquadra d'utilitzar pilotes de goma en el cas d'haver d'intervenir en desordres públics.

Val a dir, que ja vam dir-ho en el seu moment però ho tornem a reiterar, que aquesta va ser una decisió només política, i un cop presa aquesta decisió el conseller va demanar als comandaments que busquessin i cerquessin les solucions tècniques necessàries per impulsar aquest nou model de seguretat que va pactar amb Esquerra Republicana de Catalunya. Conseller, li ho vam dir i ho reiterem: aquestes solucions tècniques no arriben i generen molts interrogants.

Per visualitzar-ho ens hem de preguntar: si succeeix el mateix que fa uns dies va succeir a Madrid, aquella violència extrema, quina seria la capacitat de resposta que tindria el Cos de Mossos d'Esquadra a casa nostra? I aquesta és la pregunta que d'una forma responsable ens hem de respondre.

Tenim uns antecedents recents, i són amb motiu de la marxa anticapitalista. Amb motiu de l'u de maig, un centenar d'encaputxats, aprofitant aquesta marxa, es va infiltrar, va cremar contenidors, va fer destrosses, greus destrosses, en establiments, i els Mossos d'Esquadra varen detenir quatre persones. Recordar que eren més o menys un centenar de persones encaputxades que actuaven de forma violenta a l'entorn d'aquesta marxa anticapitalista.

Nosaltres què demanem, a la moció? Coses molt clares, molt simples i molt senzilles. Primer, que el Govern presenti un informe davant de la Comissió d'Interior d'aquest Parlament perquè ens digui quines són les eines i mitjans de què dotarà les unitats d'ordre públic per garantir la seguretat a casa nostra. Que ens digui quines eines ja ha fet efectives, i el seu cost, i les que preveu incorporar. I alhora que ens digui també, amb coherència, quina és l'eficàcia d'aquestes noves eines i també el seu caràcter lesiu, que a alguns els preocupava molt abans el caràcter lesiu d'algunes eines, però ara no es pregunten quin és el caràcter lesiu de determinades eines que s'han incorporat.

En segon lloc, que ens diguin quin és el grau de compliment del Govern de la Resolució 476/X del Parlament de Catalunya, on s'estableixen les conclusions de la comissió d'estudi. Què ha fet? Han passat quatre mesos i mig d'aquella aprovació d'aquelles resolucions, i nosaltres demanem que el Govern expliqui al Parlament quines ha complert i quan preveu complir la resta de mesures.

I, finalment, una cosa òbvia: si hi han dues unitats que fan la mateixa funció en determinats moments, han de tindre les mateixes eines. Per tant, demanem que les ARRO, quan facin funcions d'ordre públic, tinguin les mateixes eines i els mateixos dispositius que la Brimo, quan actuïn d'aquesta manera. No pot ser que tinguem unitats molt dotades i, altres unitats que també fan ordre públic, les tinguem abandonades.

Votar «sí» a la moció és reconèixer el paper d'aquest Parlament per impulsar l'acció de govern a l'hora d'establir un model públic, d'ordre públic, a casa nostra. Votar «sí» a la moció és creure que el Govern ha de donar comptes a aquest Parlament quan el Parlament aprova una comissió d'estudi i aprova unes resolucions en matèria d'ordre públic, i el que és més important: no només que n'ha de donar compte, sinó que també ha de complir aquests mandats del Parlament.

Nosaltres només en fem un exemple: té dret o no té dret, aquest Parlament, a saber què ha fet el Govern durant quatre mesos i mig respecte, per exemple, al protocol de reparació del dany per a la indemnització de les víctimes per la responsabilitat objectiva, administrativa, de l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra? Allò que es va vendre com un gran èxit..., han passat quatre mesos i mig, i preguntem: què s'ha fet?,

en sabem alguna cosa? Té dret, aquest Parlament, a saber què ha fet el Govern, si realment ha fet alguna cosa, o no hi té dret? Els ciutadans estan esperant..., i allò que se'ls va vendre com un gran èxit, tenen dret a saber-ho? Nosaltres creiem que sí. I per això té molt sentit aquesta moció.

Votar «no» a aquesta moció és demostrar que no té cap valor la comissió d'estudi, que es va aprovar però allà ha quedat; que el Govern no en dóna compte a aquest Parlament, i que el Govern no ha de complir els mandats parlamentaris. En definitiva, que aquests mandats parlamentaris es queden en paper mullat. Perquè l'únic que estem demanant és això: «Govern, vingui aquí, han passat quatre mesos i mig, expliqui'ns què ha fet, què pensa fer i quin grau de compliment ha donat als mandats que sorgeixen d'aquest Parlament.» És tan simple com això, no es demana res més en aquesta moció.

I nosaltres creiem, des d'aquest punt de vista, que com això no és així, és a dir, nosaltres creiem que el Govern ha de complir els mandats i no creiem que no els hagi de complir..., demanem humilment a la resta de grups que votin «sí» a aquesta moció. No hi ha cap connotació política; és demanar comptes al Govern, en nom dels ciutadans, de què ha fet durant quatre mesos i mig en una qüestió tan sensible i en què alguns han generat moltes expectatives. Si es vota que no, estem furtant als ciutadans el dret a saber si el Govern ha complert o no i, sobretot, quan pensa complir allò, aquells mandats que sorgeixen del Parlament.

Per tant, no hi vegin prejudicis polítics, votin «sí» a aquesta moció, els ho demanem humilment, i demanem que el Govern doni compte de la feina que ha fet.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, des de la presentació de la interpellació fins avui, han passat dues coses significatives en el tema del Cos de Mossos d'Esquadra: una ja l'ha dit el senyor Calbó, l'entrada en vigor de la prohibició de les bales de goma; la segona, la celebració del Dia de les Esquadres, enmig d'un evident malestar de molts membres del Cos de Mossos d'Esquadra, i també enmig de diverses actuacions que han estat polèmiques i que fan que la societat miri i escuti de prop el paper del Cos de Mossos d'Esquadra.

Anem al tema de les bales de goma. Des d'una posició radicalment diferent de la del Partit Popular, sí que trobem lògic que es demanin dos informes, i nosaltres demanarem que es votin a favor, perquè ens sembla que és lògic que s'informi el Parlament de com estan evolucionant les coses.

Un, sobre el tema dels mitjans antiavalots, que això ve d'una cosa que hem repetit moltes vegades aquí: jo crec que la comissió d'estudi es va tancar malament, perquè és veritat que es van prohibir les bales de goma però es van aprovar tirant..., millor dit, no es van prohibir altres materials similars, i sobretot perquè el departament està utilitzant materials antiavalots que no van ser objecte d'informació a la comissió d'estudi. En aquest sentit, nosaltres voldríem anar més enllà, tot i que el Partit Popular no ens ho accepta, que seria paralitzar les inversions a la Brimo fins que tinguem l'informe i fins que hi hagi un acord amb els sindicats sobre quines inversions són necessàries al Cos de Mossos d'Esquadra.

Amb el segon informe, també hi estem d'acord, i hem presentat una esmena, que ens ha estat acceptada, en què afegim la menció concreta de com està la qüestió de la reparació a les víctimes.

En canvi, no compartim la proposta que calgui fer les mateixes inversions a l'ARRO que a la Brimo, precisament pels arguments que he dit fa un moment.

I hem afegit una nova proposta, que és la que realment mostra que estem en contradicció clarament amb el Partit Popular, que és que nosaltres tornem a reclamar que es prohibeixin els projectils viscoelàstics. Per tant, quan ara TV3 ha informat aquests dies de la prohibició, deia: «Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Ciutadans han acordat prohibir les bales de goma», i alguna gent m'ha preguntat: «I vosaltres, i el PSC, i la CUP?», deia: «No, no, és que això no ho expliquen, però és que nosaltres el que volíem és que també es prohibissin els projectils viscoelàstics.» I per això avui ho tornem a plantejar.

I hi ha un altre aspecte, que és el tema del Dia de les Esquadres. El Dia de les Esquadres té molta importància, és la festa del Cos de Mossos d'Esquadra. En aquest sentit jo vull començar per un aspecte positiu: nosaltres vam trobar molt positiu el discurs del comissari Traperó. Va fer una cosa que no s'acostuma a fer, que és demanar disculpes públiques per allò que haurien pogut fer de forma incorrecta al Cos de Mossos d'Esquadra i que la gent hagi percebut malament. Ens sembla un fet positiu. Al costat d'això, hi ha diversos aspectes de la celebració que per nosaltres són molt discutibles.

El primer, la celebració d'una cerimònia religiosa de l'Església catòlica, novetat que va introduir el conseller Felip Puig i que no entenem per què s'ha de fer. El Cos de Mossos d'Esquadra és plural, la societat catalana és plural, no hi ha cap confessió religiosa que sigui oficial, ni de l'Estat ni de la Generalitat, i, per tant, no entenem per què s'ha de fer aquesta cerimònia religiosa.

La segona qüestió que es va introduir com a novetat, que és el sopar de gala, va provocar el malestar de molts mossos d'esquadra, precisament perquè es fa un sopar de gala en el moment en què se'ls estan aplicant retallades en els sous i en les seves condicions laborals.

I també es va instaurar, es va crear o es va donar el premi Mosso de l'Any, en aquest cas a la periodista

Pilar Rahola. Nosaltres pensem que si es fa un premi Mosso de l'Any / Mossa de l'Any s'hauria de donar a un mosso o a una mossa, no a una persona externa al cos. Segon element: si es vol donar a una persona externa al cos que ha treballat en pro de la bona imatge del Cos de Mossos d'Esquadra, no ens sembla un procediment correcte que el departament triï tres finalistes –amb la qual cosa ja predetermina quins són els finalistes– i que a partir d'aquí es triï qui guanya aquest premi; i tothom sabia que el guanyaria la senyora Pilar Rahola. I molt bé, la senyora Pilar Rahola, el fet que l'hagi guanyat segurament ha agradat a determinats sectors de la societat, però ha desagradat profundament a molts altres sectors de la societat, per motius molt diversos. I, per tant, si el que es pretén és apropar el Cos de Mossos d'Esquadra a la societat, ens sembla un mal camí fer aquest tipus de premi d'aquestes característiques.

Per tant, nosaltres pensem que el problema de fons és que s'està aplicant a la celebració del Dia de les Esquadres dels Mossos d'Esquadra el mateix model de celebració que fan la Guàrdia Civil i la Policia Nacional. I alguns ens havíem cregut que els Mossos d'Esquadra havien de ser un tipus de policia diferent de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional, i s'està reproduint el sistema de celebració de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional en el Cos de Mossos d'Esquadra. I per això el que demanem és una cosa molt senzilla: que es replantegi la celebració del Dia de les Esquadres d'acord amb els sindicats de Mossos d'Esquadra i d'acord amb l'organisme de participació ciutadana en matèria de seguretat, que és el Consell de Seguretat de Catalunya, on hi ha diverses entitats i associacions; que es faci un debat, de cara a l'any que ve, de com creu la societat civil i com creuen els mateixos mossos d'esquadra que és la millor manera de celebrar el Dia de les Esquadres.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Bona tarda. Presidenta, conseller, consellera, diputats i diputades, el Grup Parlamentari Socialista donarà suport a la moció que presenta el Grup Parlamentari Popular, malgrat el fet que ens separa..., jo crec que ens separen diversos aspectes pel que fa la visió de l'ordre públic, amb el Partit Popular. I ho farem agraïnt que hagin assumit les nostres esmenes, que creiem que completen algunes peticions d'informació específica que es fa al Govern, així com agraïnt també que n'hagin assumit algunes d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que creiem que milloren i completen el text.

Ho farem perquè, efectivament, creiem que cal un replantejament del Dia de les Esquadres, de l'eucaristia del Dia de les Esquadres, certament, i, de ben segur, del premi Mosso de l'Any, eh?; en això coincidim absolutament amb el diputat Bosch.

Ho farem també perquè volem que se'ns detalli el grau de compliment de les conclusions sobre el model de seguretat i ordre públic i l'ús dels mitjans antiavalots en esdeveniments de masses, perquè crec que ja ha passat un temps raonable i que és raonable també que sapiguem fins a quin punt s'ha avançat en alguns aspectes que eren molt sensibles i que segueixen essent-ho. I, tot i així, lamentant que alguns aspectes que amb alguns grups havíem intentat introduir, doncs, no haguessin pogut prosperar, a causa, evidentment, de l'aritmètica parlamentària i de les majories que es van formar, en aquest cas a vegades alternatives a la majoria de govern i, per tant, una majoria més alineada amb el tradicional eix esquerra-dreta, com vostè sap bé, eh?

També ho fem perquè volem que se'ns informi de quines són les eines i mitjans que s'estan posant a disposició de les unitats que han de fer tasques d'ordre públic, o de quines són les que estan en estudi. Perquè ens preocupa; ens preocupa la sensació que hi ha una certa improvisació. Possiblement no sigui així, però a nosaltres, per manca d'informació, ens dóna aquesta sensació. Un dia, un es troba com a titular en els mitjans de comunicació que en una manifestació determinada s'ha fet ús d'una nova eina o d'un nou mitjà, com és el canó de so, i ho fa sense que hi hagi hagut, diguem-ne, un debat previ o una informació prèvia, que tenint en compte que aquest és un debat sensible, que s'havia constituït aquí al Parlament una comissió d'estudi sobre aquestes qüestions, doncs, seria raonable pensar que fóra bo haver-ho introduït com a mínim en el debat. Perquè s'havia parlat de la famosa plataforma llançadora d'aigua, eh?, la tanqueta d'aigua, o el canó d'aigua, com en vulguin dir; bé, d'això no n'hem sabut res més. No sabem si haurem d'esperar que es faci un ús major del gas pebre o d'altres elements, diguem-ne, per repel·lir la gent que està en una distància curta. No sabem si en algun moment tenen pensat introduir el canó microones, que als Estats Units ja s'ha usat en alguna ciutat... No sabem a què ens hem d'atenir. I jo crec que fóra bo, fóra raonable que sabéssim a què ens hem d'atenir.

Perquè, clar, al final del que un té la sensació és que vam fer una comissió que es deia «sobre el model de seguretat i ordre públic», i de model de seguretat i ordre públic ni en vam acabar parlant realment, ni vam poder aprofundir en els pocs aspectes que tenien a veure realment amb el model, i no només amb les eines. I un comença a pensar que no sap si tenim realment un model d'ordre públic.

I, per acabar la intervenció, no volia deixar de fer una reflexió sobre aquesta qüestió. És a dir, estem parlant i insistint molt sobre la qüestió de l'ordre públic, perquè hi ha hagut esdeveniments recents molt dissortats en el nostre país, amb víctimes a les quals s'ha començat a fer, per sort, un reconeixement, però sembla exagerat plantejar un escenari alarmista pel que fa a la situació de l'ordre públic al nostre país, a Catalunya o al conjunt de l'Estat. Diguem-ho de la manera més sincera possible: amb l'enorme duresa de la crisi econòmica i social que hi ha en aquest país, els problemes d'ordre públic que estem tenint són, sense que pugui

menystenir-se la seva importància relativa, molt relatiu –són molt relatius. Per tant, un discurs «seguritari» de reforçar i invertir en ordre públic, com si aquí estiguéssim tenint un problema d'ordre públic de primera magnitud, és un discurs absolutament reaccionari –absolutament reaccionari. I a nosaltres no ens hi trobaran, perquè tenim una concepció de la seguretat que és una concepció més integral, que es pregunta també sobre les causes de les qüestions que passen als carrers, eh? I són causes sovint profundes, que tenen a veure amb la seguretat material de les persones, i en això no deixarem d'insistir-hi intervenció rere intervenció. I aquí segur que vostès, que plantegen al Govern que ens ha d'informar, coincideixen molt més que no pas amb nosaltres.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, senyores i senyors diputats, bé, avui estem davant d'una moció del que podríem dir-ne també «del tipus recurrent», en el sentit que ens agradaria que no fos així, ens agradaria que cada quinze dies no calgués portar el Cos de Mossos d'Esquadra a aquest Ple del Parlament. Però, clar, ens trobem que després d'una comissió d'investigació llarga, jo no diria que no prou profitosa, jo penso que sí, que hi van haver conclusions interessants, que es va estudiar, encara que no massa, massa a fons i potser no amb prou temps, però sí que es va parlar de models de seguretat... Potser es podria haver fet millor, de ben segur; jo he de carregar amb la meua part de culpa, també. Però el que sí que és veritat és que quan ja tenim en vigor no un nou model, perquè realment el model pràcticament no ha canviat, però sí una situació diferent respecte a l'ús i al manteniment d'aquest model, doncs, encara ens trobem amb una mena de manca de transparència, amb una manca d'informació, no tenim encara prou informació. Sabem que s'estan fent coses des del departament, però no tenim prou coneixement de què és ben bé el que s'ha fet.

Per tant, realment, no hem canviat el model de seguretat ciutadana, de la defensa dels drets de les persones i del manteniment de l'ordre públic, però sí que han canviat moltes de les eines per mantenir aquest model i, per tant, li ho tornem a reiterar i esperem que aquesta moció, a la qual nosaltres donarem suport en tots els punts, doncs, prosperi i, efectivament, el Govern posi fil a l'agulla i doni compliment, també, a les resolucions d'aquesta comissió d'investigació i ens doni complida informació de com ho porta.

Un cop més, hem presentat esmenes i ho hem fet d'una forma acurada. No hem presentat la típica esmena òmnibus, la típica esmena de reforma d'una moció per sobre de la moció, però, en tot cas, sí que pensem que al final, amb el poc que es podia millorar amb les esmenes que nosaltres hem presentat i les que han ac-

ceptat, em consta, dels altres grups que han presentat esmenes, del Grup d'Iniciativa i del Grup dels Socialistes, pensem que al final hi ha una moció que perfectament se li pot donar suport per tots els grups. Una cosa ens preocupa, que precisament els dos grups que donen suport al Govern no han presentat cap esmena, no sabem si és... Ah, d'acord, perdó, doncs, m'he equivocat. Convergència veig que sí. Doncs, molt bé.

En tot cas, hi ha coses que sí que ens preocupen, que ens preocupen i molt, i no volem tenir alarmisme, no volem parlar d'alarmisme, però sí que ens preocupa una qüestió a què el senyor Calbó també s'hi ha referit i que jo m'hi vull referir especialment, que és la presència de grups, ho hem de dir, organitzats, dins de manifestacions. En aquest cas, aquesta manifestació del primer de maig va tenir un grup perfectament organitzat, perfectament identificat, perfectament uniformat, amb uniforme de combat, podríem dir-ne, perfectament preparat per fer el que va fer. I ens preocupa no tan sols..., bé, potser no, però, en tot cas, no només ens preocupa això, el fet que hi hagin grups organitzats per a la violència que es puguin integrar en una manifestació, sinó que per part dels organitzadors també aquesta manifestació pugui seguir com si res, perquè, en certa forma, hi havia divisió d'opinions, però no del tot es va parar el que s'hauria d'haver parat, que era la manifestació en si. És a dir, entenem que no podem tirar endavant manifestacions amb grups que vagin a fer violència integrats a dins.

Esperem que aquest informe, un cop ens el facin a mà, inclogui també, almenys de forma genèrica, precisament, o anunciada, encara que no sigui amb massa detall, quin és el compromís estratègic que es té des del departament per lluitar contra aquestes situacions que, ho repeteixo, no són merament anecdòtiques, malauradament. I el que hem de fer és assegurar, precisament, mantenir el dret de manifestació dels que s'estan manifestant pacíficament i garantir en tot moment la seguretat ciutadana, i sempre que calgui, però només sempre que calgui, mantenir l'ordre públic.

I, finalment, referir-nos al fet que veiem amb bons ulls l'esmena que s'ha inclòs del Grup d'Iniciativa respecte a la celebració del Dia de les Esquadres. Dir-li al senyor Bosch que no és ben bé el que ha manifestat respecte al Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil. Amb la litúrgia potser s'assembla el Dia de les Esquadres al Cos Nacional de Policia. Li puc dir que és força diferent de la celebració de la Guàrdia Civil. Li recomano que hi vagi alguna vegada, que els té ben a prop. I bé, en tot cas, ens agradaria que els agents s'hi veiessin representats i ens agradaria també que no es repetís el que ens ha semblat un mal acudit, amb l'elecció del mosso o la mossa de l'any, que ens ha semblat una mena de mal acudit per part de la direcció general.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, nosaltres hem presentat una esmena perquè, tal com li vaig anunciar al portaveu del Partit Popular, el senyor Pere Calbó, teníem intenció de veure si en aquesta ocasió podíem transaccionar, per donar mostres a la societat i també de cara al Cos dels Mossos d'una capacitat de sinèrgies comunes, més enllà de processos i més enllà de posicions dintre de la cambra. No ha estat possible la nostra esmena, que era una esmena perfectament votable per la unanimitat d'aquesta cambra, i és que apostàvem per donar més recursos materials a tots els operatius dels Mossos d'Esquadra. No ha estat aollida en cap transacció. Ho lamentem. Nosaltres defensàvem aquesta esmena perquè ens sembla que, a més a més, entra en sintonia amb algunes de les propostes que el mateix Grup del Partit Popular ha fet a la Comissió d'Interior.

Bé, dit això, també hem de..., i aprofitem aquest torn per fer algun comentari relatiu als arguments que aquí s'han posat de manifest amb relació a les conclusions de la comissió d'estudi, no una comissió d'investigació; va ser una comissió d'estudi. Nosaltres ens reafirmem en el fet que va ser una comissió densa en el treball, complexa des del punt que partíem i des del punt d'arribada positiva, i que aquestes conclusions, efectivament, s'han de complir –s'han de complir. Nosaltres podem dir que hem treballat amb el departament, en la mesura del possible, per superar algunes complexitats jurídiques, sobretot derivades del protocol de reparació de víctimes –suposo que en el seu torn informaran al respecte–, perquè és per a nosaltres la més important des del punt de vista humà i la que va portar a la creació de la comissió.

Els altres punts, òbviament, s'han d'informar, s'han d'informar i esperem que el conseller ho faci en breu lliurant els informes preceptius. Ara, mirin, sobre el qüestionament que es pugui fer d'actes de lliurament de medalles o de premis, nosaltres creiem molt en la llibertat i ens sembla que fiscalitzar des del Parlament el Cos de Mossos en la seva autoorganització de celebracions pròpies o qualsevol altre col·lectiu, i sobretot posar en qüestió els que finalment han resultat guardonats, vaja, no em sembla que sigui la feina de la nostra cambra, sincerament. És més, creiem que calia i cal una sinèrgia més profunda entre el Cos de Mossos d'Esquadra de Catalunya i la societat civil. I, per tant, si s'organitza un esdeveniment on cadascú es paga el seu sopar, i em sembla, pel que m'han informat, que hi havien vuit-cents agents dels Mossos, alguna bona recepció ha tingut per part del cos aquesta iniciativa.

Més enllà d'això –més enllà d'això–, sí que pensem que defensar... I miri, senyor Bosch, vostè és membre d'un grup parlamentari que van ser responsables del Departament d'Interior. És clar, quan vostè planteja la supressió de la Brimo, jo li he de... Vostè aquí ha defensat la supressió de la Brimo. Bé, jo el que... Es fa ressò, si més no, d'aquest plantejament. Jo penso que el que hem de defensar són posicions realistes, raonables i, sobretot, que no deixin sense eines les polítiques de seguretat pública. Jo considero que del resultat del text de les conclusions es va desprendre clarament un

canvi de model, i aquesta percepció em sembla que és clarament objectiva. Hi ha hagut un canvi de model. L'increment de casos de mediació des de l'àmbit policial que s'està produint a Catalunya per resolució de situacions que podrien acabar, si no s'adoptés el model de mediació policial, que va ser un dels eixos d'aquestes conclusions, seria molt diferent del que s'està produint. Per tant, en la cultura de la mediació policial ens sembla que el departament està fent un esforç important per implementar-la.

No crec que hàgim de tenir nosaltres un debat sobre armes. Això són qüestions tècniques. El que hem de tenir com a parlamentaris i parlamentàries és la informació de com s'incardinen i de quina manera aquestes eines en el model de resposta que, des del punt de vista de l'ordre públic ha de dispensar el Cos de Mossos d'Esquadra. I, per tant, diferenciar l'àmbit polític de l'àmbit tècnic és, en tot cas, necessari. Nosaltres creiem que podem fer i estem fent una bona feina des del Parlament tots plegats –tots plegats. És evident que cal control i és evident que cal pressió política i, per tant, en la mesura del possible, ens agradaria poder seguir treballant en aquestes sinèrgies, en la Comissió d'Interior o aquí al plenari per poder aprovar mocions que tirin endavant un model de seguretat pública que s'adeqüi la societat democràtica que tenim, amb el ventall del pluralisme polític existent i de les dificultats inherents als moviments socials, però també de defensa dels recursos dels funcionaris públics que estan fent aquesta feina.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Consellers, conseller, consellera, diputats, deixin-me en primer lloc, avui, posar en relleu, precisament, l'actuació que han fet els Mossos d'Esquadra a Girona desarticulant un grup delinquant que havia perpetrat els darrers temps robatoris amb violència i que eren un dels objectius, precisament, de la policia i especialment i específicament de la policia de Mossos d'Esquadra de Girona i, per tant, també és bo que en un moment en què es produeix una actuació, des d'aquest punt de vista, exitosa es posi sobre la taula i, a més a més, la posem en valor.

Sobretot en un moment en què les intervencions que han fet els portaveus parlamentaris d'altres grups polítics em porten a fer dues reflexions. Una que té a veure amb el fet que hem de ser capaços, en la mesura del possible, de posar en valor les coses que fem al Parlament i que les fem bé. I no és tant fer-les bé des d'un punt de vista tècnic, que també, perquè aquesta és la nostra obligació, i amb la garantia jurídica de les nostres actuacions, sinó que, a més a més, la creació de la comissió d'estudi de les bales de goma va ser una comissió demanada per la societat, que generava o es va generar a partir de les inquietuds socials, i em sembla

que els grups parlamentaris el que hem de fer aquí és posar-la en valor.

Perquè el cert és que no només es van, d'alguna manera, suprimir les bales de goma, que aquest és un aspecte molt important, sobretot en un departament en què el Partit Socialista hi ha tingut responsabilitats; hi ha tingut responsabilitats Iniciativa per Catalunya, Convergència i Unió en diferents etapes i, per tant, des d'aquest punt de vista era interessant concretar que no hi ha hagut, en cap cas, canvi de model. Quan el senyor Calbó diu: «Aquest model nou d'ordre públic l'han pactat Convergència i Unió i Esquerra Republicana», això no és veritat –això no és veritat. És un model consolidat, i el que sí que necessita un model d'aquestes característiques són dues funcions. Una, home, anar evolucionant en la mesura que la societat evoluciona, i que les estratègies delinqüencials també es modifiquen. Per tant, és evident que la policia i el Departament d'Interior han d'adequar-se també a aquests canvis.

I, per altra banda, en la mesura que aquest Parlament pren uns determinats acords, és obvi que el Govern els ha de complir. I fins avui, dins del termini que s'ha establert, alguns acords presos en comissió, que sí tenen un termini preclusiu, però, en canvi, altres acords que s'han pres per acord plenari d'aquest hemicicle és obvi que tenen un termini d'aplicació no preclusiu i que el conseller, el Govern, està absolutament compromès a complir-los, tots, absolutament tots.

Cal recordar que un dels informes que ja s'ha portat en aquest Parlament té a veure amb les qüestions que afecten l'Escola de Policia. Un altre dels punts especialment transcendents, que s'han posat molt de relleu per part de grups parlamentaris, especialment, en aquest cas, el d'Esquerra Republicana, i que van prendre un compromís formal i exprés de treballar, és el que té a veure amb el protocol de les víctimes, precisament, de les bales de goma. Ens adherim al discurs que va fer el comissari Trapero el Dia de les Esquadres. És obvi que en un determinat moment, si es generen determinats perjudicis com a conseqüència d'una actuació policial, és obvi que es generen responsabilitats, i a través d'aquest protocol el que es pretén, precisament, és que amb totes les garanties jurídiques possibles es puguin resoldre aquestes qüestions.

Però el que és cert és que aquest protocol és innovador, i innovador vol dir que en molt poques legislacions europees es contempla aquest tipus de protocol, i el que s'ha de fer és treballar-lo a fons, treballar-lo, sobretot, des d'un punt de vista jurídic, i en aquest moment estem en condicions, pràcticament, de portar-lo al Parlament per tal que els grups parlamentaris el coneguïn. Per tant, des d'aquest punt de vista, el Govern està complint tots, d'alguna manera, tots els compromisos presos en aquella comissió.

El diputat de Ciutadans deia que feia autocrítica respecte al funcionament de la comissió. Jo li haig de dir, des del nostre punt de vista, que la comissió va anar molt bé, en fem una lectura molt positiva. El compromís, hi insisteixo, és intentar, en la mesura del possible –perquè alguns acords tenen més dificultat d'im-

plementació–, de complir amb els compromisos, de donar informació, de ser transparents...

I, per altra banda, també fer referència a un aspecte que forma part estratègicament d'aquesta moció, amb la incorporació que ha fet del Grup d'Iniciativa, que és la qüestió que té a veure amb l'organització del Dia de les Esquadres. Reitero i m'adhereixo a l'argument de la llibertat d'autoorganització que té un cos policial d'aquestes característiques. Ni el conseller d'Interior ni el Govern, d'alguna manera, dirigeixen el que són estructures d'organització interna de la policia.

I, per altra banda, també una cosa que m'ha sobtat és que és interessant veure que, realment, si les problemàtiques bàsiques i transcendents que té avui el Cos de Mossos d'Esquadra són, realment, si s'ha de fer missa o no s'ha de fer missa, o si el mosso o mossos que ha estat escollit pels mateixos mossos és l'adequat o no, vol dir que l'1 de maig passat es va fer bona feina, que vol dir que es va fer una feina, sobretot, preventiva i de planificació prèvia, que és un dels objectius que tots vam intentar acordar i pactar en la Comissió de les Bales de Goma.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, el que volem, avui sí, és parlar en positiu dels Mossos d'Esquadra, que és el que toca i, sobretot, celebrar que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Conseller, adjunt del conseller per l'esquerra, molt ràpidament, per posicionar la CUP respecte a la moció del Partit Popular. Votarem a favor dels punts 1 i 2, en contra del punt 3 i ens abstindrem al quart.

I una prèvia al senyor Calbó, que deia: «Què passaria» –no siguem «agorers»– «si passa el que va passar a Madrid el 22-M?» Jo hi era, a Madrid, a la manifestació a la marxa per la dignitat. I suposo que el que ha fet el Govern espanyol: fer dimitir el cap dels antiavalots i reconèixer errors de comunicació i de coordinació –23 d'abril, Ignacio Cosidó, director general de la Policia.

Sobre el primer punt, molt ràpid. Votarem a favor de l'informe, en un sentit, segurament, diametralment oposat al que planteja el grup proponent, el Partit Popular, perquè nosaltres venim d'un cicle viscut, allò que es deia «de rearmament», és a dir, quan s'han dotat no només de bales de goma, sinó de més armes, les de *foam*, més material, més tecnologia punta i més agents. Despesa de Brigada Mòbil: 15.000 euros en boines; 900.000 euros en nova equipació de cent cinquanta agents; 225.000 euros en cent cinquanta noves escopetes de *foam*; 750.000 euros en noves ràdios portàtils; 120.000 euros en una furgoneta de comandament tecnològic de darrera generació; 80.000 euros

en altres indumentàries. I no compto ni la munició de *foam* ni les microcàmeres, noranta càmeres amb..., etcètera, ni el canó d'aigua. És a dir que, precisament, nosaltres demanem aquesta clarificació, perquè entenem, segurament, que hi ha un manteniment, amb matisos, del mateix model d'ordre públic que volem canviar.

A la segona, amb relació a la Resolució 476, de la desena legislatura, hi votarem a favor també. Sobre les especificitats que requereixen vostès, fonamentalment en una, també per un criteri de deontologia institucional, parlamentària, democràtica, és a dir, que es compleixin les resolucions, que se n'informi, però sobretot la que fa referència al rescabament de les víctimes. També –i és allò que ens interessa, perquè pensem que és un canvi democràtic al segle XXI– en allò que fa relació a la mediació, a la prevenció i la resolució alternativa de conflictes. És veritat també que aquí avui el senyor Guinó ens informava que aquest protocol de rescabament estava..., la setmana que ve hi hauria novetats. Nosaltres no demanem cap privilegi per a nosaltres, però sí que ens agradaria que sí que hi hagués el mínim respecte a les víctimes i a les associacions, i que poguessin contactar amb elles i explicar-los-ho, perquè a dia d'avui no tenen informació.

Del 3, absolutament en contra, perquè nosaltres estem per la desmilitarització de l'ordre públic, i aquesta aposta d'equiparar Arro a Brimo, és a dir, més Brimo, finalment, és la remilitarització de l'ordre públic. I exigim canvis en la gestió de l'ordre públic, òbviament, i entendre què és l'espai públic al segle XXI, què és el dret a la protesta, què és tot plegat en un context de crisi. El model UIP és precisament el que està en fallida, en barrina, és caduc, és antic, és vell, i el que cal és un canvi profund de subcultura policial i de canvi de model.

I, finalment –podríem dir moltes altres més coses..., respecte al quart punt ens abstindrem, però sí una reflexió sobre el Dia de les Esquadres i el sopar de les Esquadres. Una, el prestigi no és un sopar, el prestigi és la tasca quotidiana d'aquells que tenen encomanada porcellana fina, que és la protecció dels drets i les llibertats. Dos, la contradicció que, mentre el comissari en cap esbossa una disculpa cap a aquelles persones que hagin pogut ser víctimes d'episodis de brutalitat policial, a fora hi ha agents dels Mossos d'Esquadra dient: «Tots som Ciutat Vella.» Això què significa? Que tots som còmplices de la mort de Juan Andrés Benítez? I tres, nosaltres mai hauríem proposat, o l'hauríem inhabilitat, la mossa de l'any per ser mossa de l'any, una periodista que ha signat la petició d'indult a dos mossos condemnats en ferm per tortures i no per qualsevol tortura: el cas Lucian Paduraru, ciutadà romanès, que constitueix avui encara i aquí el pitjor cas de maltractaments i que dos-cents jutges hi van sortir en contra. Em sembla un mal favor –un mal favor– a allò que pretenen dir.

I finalment, com hi ha moltes reflexions, deixin-me llegir un text, que diu el següent: «Les males praxis professionals existeixen a una organització per sobre de les quinze mil persones. És una qüestió estadística. Detectar-les, denunciar-les i també redirigir-les cap a

bones pràctiques hauria hagut de ser una prioritat organitzativa, una vertadera iniciativa corporativista, que hauria enfortit l'organització enfront d'unes individualitats aïllades. En comptes d'això, s'ha mirat cap a un altre costat en tots els nivells de l'organització.» No és l'opinió de la CUP, que continua, i diu: «Ja s'ha fet fosc al Cos dels Mossos d'Esquadra, ja és tard. La Policia de Catalunya està instal·lada davant la societat, en lloc de ser al seu costat, i no hi ha marxa enrere, sembla. L'oportunitat s'esvaeix. Tenim una organització amb un immens capital humà, però sense valors col·lectius ni vocació de servei. Davant les crítiques, ens defensem i fem cosa de tots actuacions individuals que tenen resultats esfereïdors, per lamentables que siguin, per molt injustificables que s'evidenciïn. Ens defensem, ens blindem i, el que és més greu, no fem res.» És un article d'un comandament dels Mossos d'Esquadra que finalment no es va atrevir a publicar-lo, perquè el Cos, també, de Mossos és un espai on la dissidència està concebuda com una heretgia.

I finalment, en un dia com avui, doncs, un nou agraïment a l'Ester, Nicola, Óscar, Carles, Jordi, Angelo, Edgard i Íñigo, que és mort, per una bala de goma. Mai més, enlloc, contra ningú. I no hi ha hagut cap càstig contra aquestes mutilacions oculars, i d'això se'n diu «impunitat».

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Nosaltres hem repartit al conjunt de grups parlamentaris, doncs, tal com quedava la moció, amb les esmenes incorporades, que en aquest cas hem acceptat les dues esmenes del Grup Socialista, pràcticament les dues del Grup de Ciutadans, dues del Grup d'Iniciativa, i no hem acceptat les de Convergència i Unió perquè, en definitiva, eren, allò, el «no, no, no, no», el «no estem d'acord amb la moció», i, per tant, si no estan d'acord amb la moció, el més lògic és que votin que no, i ja està. I respecte a Esquerra, que tenia un esperit diametralment diferent de la de Convergència i Unió, que tenia un esperit més constructiu, nosaltres entenem que era una formulació massa genèrica i, davant d'una petició concreta, es reconvertia aquella petició concreta en una formulació genèrica que no concretava, tal com estava redactada l'esmena, i, per tant, enteníem que era millor la concreció, i per això és l'únic motiu pel qual no s'ha acceptat.

Però, escoltin, mirin els seus arguments, que són poc creïbles. Convergència i Unió surt aquí i diu: «No s'ha canviat el model.» Esquerra Republicana surt aquí i diu: «S'ha canviat el model.» I són els dos que ho han pactat. Posin-se d'acord: l'hem canviat o no l'hem canviat? Vostès diuen que no i ells diuen que sí.

Miri, què passa? És que s'han carregat el model. S'ha improvisat, s'està improvisant, i, com a dia d'avui no se n'estan sortint i estan provant..., hi han coses que

els surten malament, no tenen la valentia ni la voluntat de transparència d'explicar què estan fent i fins on han arribat. La transparència no s'explica, la transparència es practica; és molt diferent. I, per tant, vostès han de vindre aquí a explicar què ha fet el Govern i què pensen fer i com ho pensen fer. I en això, escolti, silenci del conseller.

Jo al conseller li he preguntat per activa i per passiva, per perifràstica, deu mil coses del model, i no m'ha contestat; senzillament, és que no m'ha contestat, és el silenci. I quan m'ha intentat donar una explicació, doncs, són d'aquest tipus: que Convergència i Unió surt i diu que no canvia el model i Esquerra diu que sí, que ha canviat el model. Vostè creu que són creïbles, vostès?

Miri, jo li'n ficaré dos exemples més, molt ràpidament, les dues grans fites que han ficat vostès del suposat nou model.

Primer, la mediació. Escolti, que tenim memòria! Que la mediació ja és un concepte i un treball que ja va iniciar el conseller Puig, i en parlàvem molt, de mediació, amb el conseller Puig. I el conseller Espadaler el que ha fet és continuar el que ja ha fet el senyor Puig. Oh, i tant que sí! Oh, i tant! Oh, i tant que sí! Per tant, no es pot presentar aquí com una gran cosa que de sobte... Oh, i tant! Es deu haver aprofundit, però això... Escolti, jo hi era, i explicàvem i avaluàvem, eh?... I, per tant, s'ha avançat. Per tant, ja hi era, no es pot presentar aquí, vindre aquí i dir: «Escolti, això és el gran èxit.»

I l'altre gran èxit –perdoni, eh?, i és molt seriós, això–, el protocol de les víctimes. La senyora Calvet, d'Esquerra, diu: «Escolti, hi han dificultats jurídiques per tirar endavant aquesta qüestió.» I vostè surt immediatament i diu: «No, no, ho portarem la setmana que ve aquí al Parlament.» A qui m'haig de creure, jo? A qui...? (*Veus de fons.*) No, jo pregunto: a qui m'haig de creure? A les dificultats jurídiques, o que ja està fet? Ho veu, que és poc seriós i tenen poca credibilitat, que en menys de cinc minuts vostès s'estan contradient permanentment? Perquè no tenen model, perquè no saben com sortir-se'n. Això és el que a nosaltres ens preocupa. I, quan li ho preguntem al conseller, o no ens contesta o les explicacions són poc creïbles, com aquestes.

I nosaltres estem esparverats amb aquesta actuació, perquè el que ens hi estem jugant és la seguretat i el model d'ordre públic. (*Veus de fons.*) Oh, i tant, conseller, oh, i tant! Vostè ha tingut moltes oportunitats i vostè ha callat. Deu saber per què ho ha fet.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(*David Fernández i Ramos demana per parlar.*) Senyor David Fernández?

David Fernández i Ramos

Només per demanar votació separada dels punts 3 i 4.

Gràcies.

La presidenta

D'acord. (*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Jaume Bosch, per al·lusions?

Jaume Bosch i Mestres

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Per fer dues precisions a la senyora Calvet. Jo crec que valdria la pena que es llegís l'esmena 1, primera, amb relació a la Brimo. Nosaltres el que hem traslladat aquí és un clam al Cos de Mossos d'Esquadra, que és que, mentre en el Cos de Mossos d'Esquadra en general hi ha un manca de mitjans i d'inversions, a la Brimo s'estan fent inversions i aportació de mitjans. I el que demanem és una cosa tan senzilla com: esperem l'informe del conseller i que hi hagi un acord amb els sindicats.

I amb relació al tema del Dia de les Esquadres, senyor Guinó, nosaltres no proposem –i senyora Calvet– que ho defineixi el Parlament. L'únic que demanem és una cosa tan senzilla com: atès que hi ha hagut controvèrsia amb relació als actes, els actes de l'any que ve es pactin amb els sindicats de mossos i amb el Consell de Seguretat de Catalunya.

(*Gemma Calvet i Barot demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Calvet. (*Lluís Guinó i Subirós demana per parlar.*) Senyora Calvet i, després, el senyor Guinó. Senyora Calvet, per al·lusions? (*Pausa.*) Trenta segons.

Gemma Calvet i Barot

Per al·lusions; gràcies. Miri, senyor Calbó, no hi ha hagut cap contradicció. Si nosaltres diem: «Hi han dificultats jurídiques, però s'està treballant i s'està acabant aquest protocol», és que s'hi ha treballat molt per superar aquestes dificultats jurídiques. Per tant, no hi ha contradiccions.

I, senyor Bosch, vostè avui aquí ha dit: «paralitzar l'activitat de la Brimo». Per tant, el que ha vingut a explicar aquí era..., fins que no estigui clarificada la informació. Això és, almenys, el que s'ha entès.

En tot cas, posar en valor les conclusions d'aquesta comissió d'estudi és poder afirmar com a país que hem sigut el primer país que s'ha atrevit, el primer parlament que s'ha atrevit no a retirar oficiosament les bales de goma, sinó atrevir-se a prohibir-les. Hem rebut

felicitations de parlaments del Canadà, d'Holanda, d'Austràlia...

La presidenta

Senyora Calvet...

Gemma Calvet i Barot

...perquè s'ha fet la conclusió amb més coratge polític i amb més servei públic.

La presidenta

Senyor Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Per una qüestió que té a veure amb la intervenció del senyor Calbó.

La presidenta

Trenta segons.

Lluís Guinó i Subirós

Sí. Menys –menys–, segur.

La presidenta

Menys? Molt bé.

Lluís Guinó i Subirós

Una qüestió que té a veure amb una intervenció del senyor Calbó amb referència a la qüestió més important, des d'un punt de vista conceptual, que tenia precisament la moció, que era el protocol de víctimes. Aquest protocol, hi insisteixo, és difícil, dificultós des d'un punt de vista tecnic jurídic, i li dic que, a més a més, s'ha fet un treball dins de termini i que vostè tindrà el protocol dins del termini, tal com ens havíem compromès.

Gràcies.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó.

Pere Calbó i Roca

Per al·lusions, senyor presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Escolti, jo no parlo només del protocol: parlo del conjunt de les resolucions que ha aprovat aquest Parla-

ment. Què han d'amagar, que el Govern no ve a aquí a donar compte del grau de compliment d'aquestes resolucions? Què han d'amagar?

I en segon lloc, escolti, el que no pot ser és que la senyora Calvet ens digui que hi han greus dificultats i que no tirava endavant, que és el que ha dit en la seva primera intervenció, i vostè acte seguit digui que ja la propera setmana vindrà aquí.

En definitiva, poca credibilitat, manca de transparència, i el que demanem és que, escolti, no vull sentir la seva explicació, vull sentir l'explicació del Govern, que ens doni compte dels mandats d'aquest Parlament, que és el que ha de fer i és la seva obligació.

Gràcies, presidenta.

(Veus de «Molt bé!»)

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Tinc petició de votació separada del punt 3 i del punt 4. Per tant, si els sembla, votarem l'1 i el 2 conjuntament –1 i 2. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 83 en contra i 18 abstencions.

I votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a les interpellacions.

Interpellació

al Govern sobre la política tributària i econòmica del Govern de l'Estat (300-00170/10)

I és el punt cinquè, la interpellació al Govern sobre la política tributària i econòmica del Govern de l'Estat, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, vull començar la meva intervenció en ocasió d'aquesta interpellació al conseller Mas-Colell de la mateixa manera que ha començat avui al matí el president d'Esquerra Republicana de Catalunya en la seva pregunta oral al president de la Generalitat, com ha començat l'Oriol Junqueras, i és aprofitar per fer un record, avui també, i des del punt de vista personal, cap a un company i un amic que ens va deixar de forma sobtada dilluns, company i amic

d'Esquerra Republicana i de les Joventuts d'Esquerra Republicana, l'Oriol Papell. I ho faig perquè sempre he entès, i crec que ho entenem tots els que estem aquí, que l'acció política, al carrer o a les institucions, no és una qüestió individual, sinó que és una qüestió col·lectiva, i si avui estem aquí defensant cadascú des dels nostres posicionaments, doncs, uns valors, una ideologia i un programa, és perquè hi ha gent que fa possible que estiguem aquí, que són evidentment en primer terme els votants, però també tots els que construeixen un projecte polític de forma col·lectiva, i l'Oriol Papell era un d'aquests. I, més enllà del dolorós que és que una persona amb trenta-un anys, doncs, ens deixi de forma sobtada, creiem que també és una ocasió per posar-ho en valor.

Anem a la interpellació, doncs, una interpellació que nosaltres formulem per tal, doncs, de posar de manifest i també per posar solucions, evidentment, a com afecten les decisions en matèria econòmica del Govern de l'Estat a la Generalitat i com afecten en el pressupost i, per tant, en l'execució del dia a dia en el nivell de prestacions que podem oferir en els serveis de l'estat del benestar i els altres serveis de protecció social i de desenvolupament econòmic que porta a terme el Govern de la Generalitat.

Hi han elements estructurals d'aquesta afectació, com és quina és la capacitat tributària que tenim, el model de finançament, la capacitat recaptatòria, l'àmbit normatiu i les competències en matèria legislativa; són elements estructurals que ens han condicionat sempre. Però, en ocasió de la crisi econòmica, a aquesta conjuntura que potser acabarà esdevenint una situació permanent s'hi han afegit nous condicionants, i nous condicionants que des del nostre punt de vista ho han estat de manera greu i que estem convençuts que cal seguir posant-los de manifest i cal seguir posant-los sobre la taula, no perquè algú es pensi que farem el ploramiques dient tot el que ens passa, sinó per ser conscients de la realitat per poder-la transformar.

Per una banda, hem vist com decisions de l'Estat en matèria tributària han afectat d'una forma molt clara el pressupost de la Generalitat. D'una banda, per exemple, posant traves al que són les reformes impositives i l'aprovació de nous impostos per part del Govern de la Generalitat, amb recursos en el Tribunal Constitucional, i potser, doncs, el més clar de tots, pel seu volum, és el recurs contra l'impost de dipòsits en entitats de crèdit. Però també reformes de l'Estat, reformes que algunes poden semblar menors, com reformes en l'àmbit de la legislació bàsica de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que han provocat una pèrdua de recaptació, o en d'altres en què ha suposat que la Generalitat ha hagut de fer front a un augment de les seves despeses, com la reforma en l'IVA.

Un altre aspecte en què ens afecten de forma molt clara les decisions econòmiques de l'Estat és en la gestió dels dèficits. En un moment en què han caigut els ingressos, bona part s'han recuperat gràcies a augmentar la pressió fiscal, però en un moment en què cauen els ingressos tributaris, els ingressos no financers, els

ingressos financers –per tant, l'endeutament– passen a tenir un paper fonamental.

Ens hem trobat amb una crisi del deute grec, que va haver-hi, doncs, un risc de contagi a la resta dels deutes, de l'endeutament públic, sobretot dels països perifèrics de la zona euro, i hi ha hagut un procés molt clar d'anar enfortint la consolidació fiscal, que si bé a llarg termini és l'horitzó cap on hauríem d'anar per disminuir la dependència dels mercats financers, té riscos evidents a mitjà i a curt termini.

I què ha fet l'Estat en aquest procés de consolidació fiscal? Doncs centrifugar l'esforç, mantenir la capacitat recaptatòria, i fer-ho imposable no només uns objectius de dèficit que no tenen res a veure –no tenen res a veure– amb quina és la proporció de la despesa que assumeixen les comunitats autònomes, sinó també restringint la capacitat de l'autonomia financera de la mateixa Generalitat i la resta de governs de comunitats autònomes per poder gestionar d'una manera autònoma la tresoreria d'acord amb la pròpia realitat, d'acord amb quins són els serveis i les prestacions que ha de portar a terme.

Enguany, per a l'any 2014, el sostre de dèficit que ha fixat de manera unilateral el Partit Popular en el Govern de l'Estat, i podíem dir, de forma formal, a través d'un acord del Consell de Política Fiscal i Financera, on els vots a favor que ha tingut han estat de les comunitats governades pel Partit Popular..., s'ha fixat un sostre de l'1 per cent del producte interior brut, reservant-se l'Estat fins al passat 30 d'abril el 4,8 per cent restant, una part, doncs, un 1 per cent per la seguretat social i un 3,8 per cent per l'Administració central; un repartiment del sostre de dèficit que, com dèiem abans, no és coherent, no es correspon amb quin és el pes ni del volum de despesa de cadascuna de les administracions, no és coherent amb el terç de la despesa que correspon a les comunitats autònomes, ni tampoc amb la naturalesa de la despesa. I, per tant, es visualitza molt clarament què és vol protegir i què no.

Les comunitats autònomes, que són les administracions que presten els serveis de l'estat del benestar –salut, ensenyament i les polítiques de protecció social, la més important de les quals és en aquests moments l'aplicació de totes les qüestions relacionades amb la Llei de la dependència–, doncs, aquestes administracions es veuen obligades a fer un esforç molt més gran que no pas el que ha fet el Govern de l'Estat, un govern de l'Estat que es permet el luxe de renunciar a una capacitat d'endeutament del 0,3 per cent del producte interior brut tot just ara fa una setmana per exhibir múscul davant de les institucions comunitàries, que es permet el luxe de dir que ara és el moment de tornar a contractar treballadors públics i tornar a incrementar el nombre de funcionaris. Serà el moment per ells, perquè, malauradament, per la Generalitat de Catalunya és un mal moment, perquè ni per qüestions legals, com els ajuntaments, ni tampoc per qüestions de limitacions pressupostàries, no podem augmentar el nombre de treballadors públics com voldríem, en l'àmbit de seguretat, en l'àmbit d'ensenyament i en l'àmbit de salut, i dotar-los de l'estabilitat que mereixerien i d'unes bones condicions de treball. És més,

l'Estat fa una convocatòria de més de 1.200 places de treballadors públics dels quals només cinc estan destinats a l'àmbit d'ensenyament, la resta són els cossos que formen..., cossos de funcionaris de l'Estat allò, d'estructura d'estat. Això sí que és una estructura d'estat, d'Estat espanyol. I, per tant, veiem com hi ha aquest repartiment injust de quin és el sacrifici, no?

Veiem com l'Estat, doncs, la setmana passada, en el que és l'actualització del que és el pla d'estabilitat, que dura fins l'any 2017, doncs, com que ja ha collat prou les comunitats i les té prou ofegades, es permet el luxe de dir que ells, l'Administració central va bé, i renunciar a aquest 0,3 per cent de marge de dèficit, que són 3.000 milions d'euros; 3.000 milions d'euros és el 70 per cent del pressupost d'ensenyament de la Generalitat, el 40 per cent del pressupost de salut, el 300 per cent del pressupost d'universitats, el 400 per cent del pressupost en matèria d'interior de la Generalitat o dotze vegades el pressupost de cultura de la Generalitat, no? I a això hi renuncia. I hi renunciem, el Govern de l'Estat, fent una ostentació del maltractament financer a què sotmeten les comunitats autònomes. I com que és campanya electoral, o precampanya, el Govern de l'Estat aprofita per posar-se medalles davant de les institucions comunitàries. I el preu d'aquestes medalles és l'escanyament de les finances de les comunitats autònomes, i, per tant, l'escanyament dels serveis públics de l'estat del benestar, que a Catalunya s'han hagut de respondre també amb increments de tributació.

Per tant, nosaltres el que demanem al Govern de la Generalitat és que planti cara, que expliqui aquesta situació a la ciutadania de Catalunya, però també que prengui, doncs, la iniciativa per tal de plantejar a l'Estat modificacions a totes aquestes decisions i a aquesta actitud de l'Estat, continuada, que ha tingut durant tota aquesta crisi econòmica.

Entenem que hem de tenir autoexigència, és a dir, això no ha de ser l'excusa per no portar a terme les actuacions necessàries en l'àmbit del nostre pressupost, però també hem d'assenyalar les responsabilitats en la proporció que es mereixen. I, en aquest sentit, hem d'assenyalar les responsabilitats del Govern espanyol.

Per tant, demanem al Govern que continuï actuant. I, per tant, voldríem conèixer, del conseller, quines són les actuacions que tenen previstes i quina és la seva valoració en aquest sentit.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, els plans fiscals del Govern central en aquests moments són més aviat misteriosos, i és clar que hi ha un procés de negociació directa i indirecta amb la Unió Europea.

Quin és el dilema en què es troba el Govern central? Doncs, es troba en el següent dilema. Vol abaixar impostos; l'obsessió primera i fonamental és que vol abaixar impostos. Això per una banda. Però, per l'altra, Brussel·les i el seny... –i, a més, Brussel·les i el seny van bastant junts, eh?, normalment–, Brussel·les i el seny li diuen que, amb els nivells actuals de dèficit, amb un sistema tributari que fins que no es demostrï el contrari té una incapacitat manifesta per recaptar, doncs, no es pot permetre abaixar impostos, simplement. I això Brussel·les li ho ha expressat d'una manera molt clara fent previsions de dèficits dels anys que vénen i dient que l'any 2015, si el Govern central deixa..., diguem-ne, no renova –no renova– els augments d'impostos que va establir en el seu moment i que automàticament quedaran cancel·lats a finals d'aquest any, si no els renova, en aquest cas farà un dèficit força per sobre del que està establert.

La resposta del Govern central a això ha estat aquesta cosa rara de la setmana passada, en la qual, efectivament, van fer una revisió del pla d'estabilitat i van venir a dir que, pel que fa a..., que la situació és tan bona, la situació és tan bona que el 2014 Europa no s'ha de preocupar per res, perquè el 2014, de fet, poden renunciar a tres punts de l'objectiu de dèficit. Implícit en això és... I, a més a més, ens podrem permetre abaixar impostos. O sigui que hi ha una certa, possiblement, espiral d'irrealitat en tots aquests plantejaments.

Quin és el perill de tot això? El perill de tot això és claríssim: que paguem els de sempre; és a dir, que la variable d'ajust sigui el finançament autonòmic. Que el finançament autonòmic és la variable d'ajust, diguem-ne, habitual és cosa ben sabuda. Ja saben vostès, però els ho repeteixo, que la distribució dels objectius de dèficit entre autonomies i Govern central està molt lluny de ser proporcional als dèficits estructurals de principis del 2012, com estableix la Ley de estabilidad presupuestaria, i per això hem presentat un recurs contenciós administratiu que creiem fort, i ja veurem què diu el Tribunal Suprem en el seu moment. Però és clar que, si es mira la trajectòria dels últims anys, qui s'ha ajustat són les comunitats autònomes, i el Govern central segueix amb els mateixos nivells de dèficit. De fet, el nivell de dèficit de l'Administració central l'any 2013 és superior al dèficit del 2012.

Una altra indicació d'aquesta propensió al fet que l'ajust el facin les autonomies són les bestretes corresponents al 2014. Miri, si ho mirem des del 2009, on havien caigut dramàticament els ingressos, hi ha hagut recuperació dels ingressos, però hi ha hagut una recuperació del 22 per cent pel que fa al Govern central i del 8 per cent pel que fa a les autonomies. Així i tot, per a les bestretes del 14 disminueixen globalment per a totes les autonomies –més per a Catalunya, però globalment per a totes les autonomies– un 2,6 per cent, mentre que el mateix Govern parla d'un creixement de l'1,5 per cent i que la recaptació està augmentant.

En fi, un altre exemple general és el que els acabo de dir, l'episodi de la setmana passada. Nosaltres pensem que hauria sigut més just que el Govern central, si realment podia, sense dificultats, absorbir un 0,3 per cent de dèficit..., la qual cosa no ens sorprèn, per-

què sempre hem dit que els marges d'aprimament del Govern central són enormes. I això és el que han fet, han dit: «No tenim cap problema a absorbir un 0,3 per cent, però, mira, aquest 0,3 per cent, en comptes de passar-lo a les autonomies, que estan com estan, els passarem a Brussel·les per quedar bé i, a més, per justificar encara menys ingressos.» I les autonomies, no cal que els ho digui, vol dir benestar social, vol dir ensenyament, vol dir universitats, vol dir salut, vol dir en el nostre cas seguretat, vol dir justícies, totes enormement, diguem-ne, estressades, si a més a més tenen en compte que hem de pagar, naturalment, els interessos del deute. I no cal que els parli també de la necessitat en què ens hem vist de reducció de salaris públics, que són, potser per casualitat, 600 milions, que és precisament el 0,3 del PIB català. Doncs, au, ho regalem.

I si parlo més particularment ja de Catalunya, encara que em faci pesat, no puc deixar de dir avui, en què..., això és una cosa rara que fins que no es confirmi no n'estaré segur, però avui, en què s'està parlant de deutes històrics d'algunes comunitats, em permeto dir que seguim sense rebre els 759 milions d'euros de l'addicional tercera corresponent a l'any 2008 i que s'havien de cobrar l'any 2011 i que el Govern, llavors socialista, no ens va pagar, però que la comissió bilateral havia aprovat, i, en fi, els que vénen després. I crec que això també s'ha de dir.

Per tant, ho repeteixo, tot plegat fa sospitar que el Govern central estarà temptat de fer servir les autonomies, ho repeteixo, com a variable d'ajust. Això em porta al model de finançament, perquè en teoria aquest any 2014 hauria de ser vigent el nou model de finançament, i ja s'ha dit que no estaria vigent fins al 2015. I ja veurem, el 2015, com serà.

Què puc especular sobre aquest nou model de finançament? Suposo que serà o hauria de ser més simple. El model actual és molt barroc, és imprevisible; té tota aquesta col·lecció de fons la conseqüència del qual és que, si augmenta la recaptació perquè s'han modificat els tipus impositius de l'IVA, acabem rebent menys, etcètera. Té moltes patologies. Per tant, és previsible que el que sigui sigui un fons més com el model alemany. Però crec que no és el tema principal en què ara voldria insistir, i potser hi insistiré després, a la segona etapa.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, fa uns anys la revista *The Economist*, en una imatge en què es veia, doncs, la silueta d'un brau, deia: «Spain, the party is over.» Ara probablement ho podria titular: «Spain, the party of the Popular Party is not over yet.» El «yet» el poso jo amb una mica d'esperança que el que avui denunciem, doncs, no duri eternament, no? Estarem atents, evidentment, a la segona part de la seva intervenció, d'aquests aspectes importants que cal remarcar per als propers mesos, però vull aprofitar

aquest torn de rèplica per explicar sintèticament quina serà la moció que presentarem just acabat, doncs, aquest debat.

Una moció que tindrà dos objectius..., bé, tindrà un objectiu gran que es divideix en dos. L'objectiu és augmentar els ingressos de la Generalitat a través d'aquests aspectes conflictius que hi ha en aquests moments amb el Govern de l'Estat i que la prioritat..., per tant, subobjectiu número 1: els ingressos no financers, perquè aquests no s'han de tornar; per tant, millor que l'increment d'ingressos que ens permeti, doncs, enfortir les finances públiques de la Generalitat sigui per increment de recaptació o perquè aquelles discussions que tenim amb l'impost sobre dipòsits bancaris acabin bé i, per tant, puguem recaptar, que no sigui pas per capacitat de fer més endeutament, perquè l'endeutament, el deute tard o d'hora s'ha de tornar i, a més, s'ha de tornar amb interessos. Però que el segon objectiu evidentment és que això..., hem de compassar també aquest augment d'ingressos no financers amb el que són els ingressos financers, per tant, amb l'endeutament.

Per tant, objectiu de dèficit: el que plantejarem és tornar a reiterar –i a algú potser li sonarà a repetició, però és que la situació es repeteix i es manté– que la distribució dels objectius de dèficit entre les administracions públiques fixada pel Govern espanyol no es correspon, no és coherent, no és justa amb els nivells de despesa de cadascuna de les administracions. I no és justa ara ni serà justa amb la tendència que porta, perquè ja l'acord fixat pel Govern de l'Estat és que l'any 2017 el cent per cent del marge d'endeutament que tingui l'Estat espanyol –el cent per cent– sigui per a l'Administració central. Per tant, dèficit zero, l'any 2017, de comunitats autònomes, com avui estan fent les administracions locals. Si som independents, doncs, això ja ho tindrem solucionat; si no, o tenim capacitat de recaptar tots els impostos, o això és inviable, no?

Per tant, tornar a plantejar sobre la taula, doncs, que cal canviar aquests sostres de dèficit, la distribució dels sostres de dèficit que s'ha fixat, a través de dues mesures concretes: que aquestes tres dècimes a les quals ha renunciat l'Administració central puguin ser utilitzades per les comunitats i finançades, evidentment, a les comunitats autònomes, i que, independentment d'això, el terç de l'objectiu total correspongui a les comunitats autònomes. A Catalunya serien 1.900 milions d'euros més, que permetria una gestió pressupostària amb menys tensió i amb menys capacitat d'anar fent concessions d'actius amb aquest esforç que està plantejat i que s'està portant a terme, doncs, que ens veiem obligats a fer. Per tant, aquest serà un dels objectius.

En segon lloc, hi ha tota una sèrie d'incompliments de l'Estat..., ara que es parlava de deute històric, doncs, disposició addicional tercera de l'any 2008, aprovada, reconeguda i no pagada. Doncs, com a mínim, aquesta..., que pugui rebre, la Generalitat, el pagament per part del Govern de l'Estat. Perquè el ministre Montoro, quan se li va plantejar això al Congrés dels Diputats, deia: «Sí, reconec que tinc un deute amb vostès, però és que ara no és moment, no puc pagar-ho.» Pe-

rò sembla que altres deutes històrics..., potser haurem d'esperar molts anys perquè se'ns pagui. Ja ho posarem al repartiment d'actius i passius amb l'Estat, en tot cas, quan arribi el moment, després del referèndum, si així ho vol el poble de Catalunya. Però, clar, veiem com altres comunitats reben –o això s'ha anunciat– 430 milions en matèria de drets històrics.

I després la qüestió de la bestreta. Se'ns deia que es reduïa la bestreta uns 540 milions aproximadament per a l'any 2014, perquè hi havia una previsió de creixement del PIB del 0,7, ara és de l'1,2, i, per tant, això ja és diferent. Per tant, aquí poden... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I després, ja que el ministre –i acabo, senyora presidenta–...

La vicepresidenta primera

Sí, senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

...ja que el ministre fa gala que s'ha incrementat la recaptació, el primer trimestre de l'any, de l'IRPF un 8,2 per cent i de l'IVA un 13,2 per cent, doncs, evidentment que aquesta bestreta, que és inferior a la de l'any passat en més de 540 milions, es corregeixi.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Permeti'm unir-me a la seva expressió inicial de condol per la pèrdua de l'Oriol. No el coneixia, però perdre algú de trenta-un anys és sempre una gran pena.

Jo crec que el Govern central, amb la revisió del sistema de finançament, intentarà idealment cobrir tres reptes i no podrà.

Un és «tots iguals». Si parlem dels serveis fonamentals –sanitat, etcètera–, doncs, ens hem d'assegurar, dirien ells –ara parlo com si fos el Govern central–, que tothom estigui tractat al mateix nivell: tots els espanyols són espanyols, etcètera. Aquest és el primer.

La segona consideració és «ningú hi ha de perdre», eh? Aquest és l'efecte *statu quo*. Ja el coneixem, ja és la causa dels múltiples fons que hi ha ara. Per tant, ningú hi ha de perdre, amb aquesta història. Bé, d'acord; hi estem d'acord, eh?, estem d'acord amb el primer, estem d'acord amb el segon.

Tercera cosa que intentarà: «No hi posaré més diners.» No lliga –no lliga. Simplement, no lliga. No es pot alhora tractar tothom igual, que ningú hi perdi i no posar-hi més diners. A mi ja m'està bé que el nivell de serveis públics es posi al nivell dels que no han de perdre –a mi ja m'està bé. Ja deixo les comunitats forals, això ja és un altre món, eh? –deixo les comunitats forals, però deixant les comunitats forals, i ara

sense entrar a designar comunitats, a mi ja m'estaria bé que els diners que el Govern central hagués de posar, diguem-ne, en el seu fons vertical garantissin que tots tinguéssim el nivell de finançament que tenen les comunitats millor finançades en aquest moment. Però això vol dir diners addicionals i es pot quantificar.

A més a més, també he de dir que ja està bé que ningú hi perdi, perquè les comunitats millor tractades en aquest moment no estan millor tractades que la mitjana europea. Aquí, en el fons, el que estic dient és que si en sanitat, en ensenyament, en dependència hem d'estar –en termes percentuals, eh?, no en termes absoluts– com a Europa, llavors el global de l'Estat espanyol ha de gastar més en ensenyament, en salut, en dependència. I com que aquestes són, fins que no es demostrï el contrari, responsabilitats de les comunitats autònomes, doncs, cal augmentar el finançament de les comunitats autònomes. Però si a això hi afegeixes que volen abaixar impostos, a més a més, i que hi ha el dèficit global que hi ha, etcètera, doncs, serà complicat.

Altres aspectes del model de finançament que pot venir. És clar, des del nostre punt de vista hauria de ser un model de finançament que garantís nivells de coresponsabilitat molt més alts que l'actual. En aquest sentit, estem perfectament d'acord amb la Comunitat de Madrid. Voldria tindre una base àmplia de la cistella, no jugar-s'ho tot a un impost; hauria d'haver-hi molta llibertat respecte a tributs propis i cedits i a capacitat normativa. Amb tot això no sóc gens optimista perquè és evident que l'esperit de tots els temes de finançament és un esperit unificador, homogeni en els seus resultats, és un esperit que no entén que l'autonomia vol dir que les diferents collectivitats polítiques poden decidir diferent en aspectes particulars. Es busca la igualtat de resultats. Ho estem veient amb el tema de l'impost sobre dipòsits, ho hem vist amb l'euro per recepta. Per tant, el que hem d'esperar, si no hi ha, per entendre'ns, un canvi, i un canvi significatiu, el que hem d'esperar és un sistema molt més centralitzat i no més generós econòmicament parlant. Qui patirà seran els funcionaris, la sanitat, l'ensenyament, etcètera.

La vicepresidenta primera

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris i les polítiques de personal amb relació a l'obertura de nous centres penitenciaris, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris i les polítiques de personal amb relació a l'obertura de nous centres penitenciaris (tram. 300-00168/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Una salutació, també, als representants de la Plataforma d'Interins de Serveis Penitenciaris i dels sindicats d'UGT, de Comissions Obreres i la CSI-F que ens acompanyen i que han tingut especial interès a poder participar en aquesta interpellació.

Conseller, hem cregut convenient fer-li aquesta interpellació –i no som els únics que ho hem cregut convenient perquè a continuació en tindrà dues més– sobre la situació dels nostres centres penitenciaris, que creiem que s'està degradant d'una forma alarmant. Estem arribant a una situació que ens atrevim a dir insostenible, explosiva i amb un risc que ens posa en perill el model penitenciari, del qual tots estem satisfets.

Els termes en què li centrem aquesta situació són set: la reducció dràstica de personal; reducció d'horaris de personal interí en àmbit de rehabilitació i reinserció, i especialment el manteniment, que no entenem, d'aquesta reducció de personal davant de l'obertura de Puig de les Basses i de Mas Enric; l'increment d'incidents i agressions que afecten la seguretat i integritat personal, tant de funcionaris com de la majoria d'interns, que, en definitiva, no són conflictius; la total manca de transparència en la gestió de la borsa de treball i l'incompliment dels compromisos amb els cinc-cents interins dels serveis penitenciaris que es van quedar sense feina d'avui per demà el 2011, quan van arribar vostès al Govern, però amb la creació d'una expectativa que «no us preocupeu, conforme es vagi recuperant i conforme hi hagi nous centres us anirem integrant» –després veurem com això no passa així–; la substitució de treballadors professionals d'empreses contractades de serveis externs per treballadors interns a través del CIRE, amb l'excusa que és per a formació, però en realitat entenem nosaltres que és per poder explotar-los millor i per pagar menys; la degradació de mitjans materials de tota mena –vestuari, comunicació, subministrament elèctric...–; l'intent de privatització del servei de vigilància, i l'intent d'incomplir el deure del seu Govern, també, de retornar la paga extra als funcionaris, no només de presons, evidentment, i justícia, sinó a tots.

Creiem sincerament que el sistema penitenciari català és modèlic; això tots ho hem dit, i vostè segur que ho porta apuntat perquè ens ho ha dit a la comissió. Tenim bons centres penitenciaris, si exceptuem la Model i Wad-Ras, i sobretot tenim un servei penitenciari que aposta per la rehabilitació amb un fort contingut social. Té contingut social perquè va adreçat a persones, a persones amb especials dificultats, amb especials problemàtiques, que són els interns; per això són interns, perquè estan subjectes a una situació de vinculació especial problemàtica. Per tant, és un sistema, conseller, que descansa sobretot sobre les persones que els han de donar serveis. És un servei en què les persones són essencials i, per tant, és importantíssim el paper que correspon als treballadors, tant de règim general, de vigilància, de règim interior, com de tractament.

I és aquí on està, entenem nosaltres i volem que ens ho confirmi, l'origen del problema. Si el sistema peni-

tenciari català, ho creiem sincerament, encara aguanta en aquests moments és gràcies a la responsabilitat i a la dedicació del personal de Serveis Penitenciaris en tots els àmbits, que està fent més del que els seria exigible i que estan suplint deficiències i aguantant un estrès que creiem insuportable, però que en qualsevol moment pot petar. Les paraules del Carles de Ardanaz, de Comissions Obreres, a la compareixença del 20 de març: «Tenim motius per estar molt preocupats sobre l'estat actual i futur, incert, de les presons. Els efectes negatius de la crisi s'han multiplicat en aquest àmbit fins al punt d'estar *al borde* del col·lapse. Les polítiques del departament, en lloc de plasmar-se com a beneficis cap als centres penitenciaris, estan cada cop més allunyades de les necessitats reals. Les bases per a un bon funcionament del sistema que teníem i que era exemplar per a totes les institucions de molts països, lamentablement, en l'actual situació ja no és així. La política sistemàtica de retallades i de gestió realitzada pel departament està generant importants disfuncions. Conseqüència: estem incomplint les finalitats rehabilitadores, reeducadores i de reinserció de la pena, que és l'objectiu del sistema penitenciari, i estem degradant les condicions de seguretat, d'estabilitat, de salubritat, tant dels treballadors penitenciaris com dels mateixos interns, i amb una situació d'incertesa.»

Conseller, no estem contents amb la seva compareixença en comissió per respondre preguntes. Vostè, com sempre, va dir: «No passa re, la cosa està perfecta, estem en la millor situació.» I vull recordar que va dir: «Malgrat les mesures de contenció pressupostària, la plantilla dels centres penitenciaris» –atenció, eh?, conseller– «s'ha consolidat en 4.845 persones; dades objectives. Aquesta xifra, Serveis Penitenciaris la presenta..., una de les millors ràtios de personal. I la ràtio global actual és de 2,0 interns per treballador.» Com sempre, tinc la sort que el dia que tinc una interpellació amb vostè o una pregunta m'arriben respostes seves; això li ho haig d'agrair, no? La resposta d'avui: «Nombre de treballadors dels diversos grups dels serveis penitenciaris a data 1 de març del 2014: 2.800, 2.766 funcionaris, 34 treballadors.» M'ho envia vostè. On són els 4.845? A algun lloc hi ha un error; espero que me l'expliqui.

Per tant, ens trobem, a més d'aquesta situació d'aquesta plantilla que vostè ens explica, la famosa RLT, ens trobem amb L'RLT de la realitat: és que hi han 350 vacants sense cobrir, de les quals hi han els 122 de la convocatòria JU-26, la que es va fer, l'última, el 2010, i que ens dona exactament els 472 interins que estan fora. En aquesta convocatòria de 470 treballadors, que es va resoldre el 2011, se n'han anat ocupant 344, en queden 86, que van ser ocupats amb caràcter provisional, i 42 estan ocupant llocs d'interinatge. Tenim 42 interins ocupats; també xifres que vostè m'ha donat avui amb la resposta. De tot aquest conjunt de treballadors durant aquests tres anys, 42 ocupats.

S'està gestionant molt malament la borsa de treball d'interins. Es va dir que hi hauria un ritme progressiu d'integració, etcètera. Escolti, el Síndic de Greuges li fa una resolució el mes de febrer que suposo que s'ho ha de fer mirar i que suposo que adoptarà les mesures

oportunes, perquè es tracta d'aconseguir la màxima transparència, que no hi és, en com s'està gestionant la borsa de treball; està formada pels sol·licitants. I acaba dient: «La transparència, l'eficàcia i la qualitat de la gestió d'aquesta regulació hauria de permetre que les persones que estan a la borsa puguin disposar d'un espai personalitzat que els permeti visualitzar les seves dades actualitzades en la llista», i això no s'està fent. I diu el Síndic de Greuges: «Aquesta institució entén que no és acceptable al·legar, com vostès fan, que les circumstàncies pressupostàries actuals excusen la no implementació de cap aplicatiu que els faciliti l'accés a la informació de la borsa de treball d'interins penitenciaris.» Això, resolució del 27 de febrer d'enguany per part del Síndic de Greuges, posant a caldo la manera en què estan tractant aquests interins.

La pregunta de tots plegats és: ara que obrirem Puig de les Basses, com pensen cobrir aquest nombre de personal, que exactament seran 416 que han d'anar allà? Doncs, bé, segons vostès estan dient als sindicats, resulta que aniran creant vacants als diferents centres; a Brians 2, 56 vacants, més 32 baixes mèdiques, més 14 permisos de maternitat, més 21 reduccions de jornada. Com pensen cobrir això? Contractant, com vostè m'ha contestat també, com a màxim, entre quaranta i cinquanta interins nous? No surten els números. No surten els números si no és sobre la base d'anar buidant encara més el personal dels diferents centres penitenciaris existents. Aquesta és la realitat. N'han contractat trenta-quatre fins ara i diu: «quaranta o potser cinquanta», però no defineix re. I, a més, no els cobreixen com a plaça sinó, en tot cas, com a substitucions –com a substitucions. Com s'explica això?

Aquesta gent l'únic que pregunten, conseller, el següent, i m'han demanat que li ho preguntí molt clarament: què han de fer? Poden continuar amb l'expectativa que tornaran als llocs de treball, alguns dels quals van estar més de vint anys treballant-hi, amb una experiència professional i amb un sistema transparent d'accés, o se'n poden oblidar i malgrat que s'obri Puig de les Basses, malgrat que s'obri el Mas Enric, ja no hi tenen res a fer i vostès s'ho apanyaran d'una altra manera? Aquesta és la situació, perquè els números no surten. I la incertesa està provocant molts drames humans. Sap fins i tot que fa poc..., jo no ho atribueixo a això, però hi va haver l'enterrament d'una d'aquestes persones que estaven en interinatge, jove, que el van enterrar fa poc a Lleida, eh? Per què va ser? No ho sé, però els seus companys estan molt afectats. I sense arribar a aquestes situacions extremes no desitjables, és cert que hi ha una gran incertesa.

Sobre els increments dels incidents, també vostè va dir que no havia passat res en absolut –no havia passat res. Miri, entre el 24 d'abril i el 2 de maig periòdicament, cada dos dies, hem tingut dos i tres incidents amb treballadors que han hagut d'anar a les mútues; és a dir, que no ha sigut un incident lleu, sinó que ha sigut un incident greu. Estem entre el que portem..., entre el maig del 2013 i el 2014 portem un nombre..., quasi cinquanta incidents greus –cinquanta incidents greus, eh?–, dintre del marc dels milers d'incidentes que hi han.

I sobre la sobreprotecció dels interns a través de les cafeteries –després, a la segona part, plantejarem altres temes–, conseller, troba vostè raonable utilitzar treballadors com treballadors interns, que haurien d'estar fent formació professional, tallers, etcètera, per substituir treballadors d'empreses externes, que deurien cobrar potser els seus nou-cents o mil euros –no és que cobressin gaire–, substituir-los pels altres, que cobraran dos-cents euros? Aquesta gent està preparada per fer això? Troba vostè normal que s'utilitzin treballadors obligats i forçats per substituir treballadors professionals?

En la segona part continuarem, continuarem respecte...

La vicepresidenta primera

Sí, senyor diputat.

Salvador Milà i Solsona

...a part del que vostè pugui contestar-me, intentarem concretar una mica i veure si podem tenir alguna resposta satisfactòria i alguna millora en tot allò que sigui possible.

Gràcies, presidenta, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., senyor Milà, jo també intentaré respondre, entre aquest primer torn i, després, el segon torn de rèplica, a allò que vostè em preguntava d'una manera genèrica en la interpellació, a tot allò que d'una manera més concreta ha formulat al llarg de la seua dissertació d'aquesta primera part de la seua interpellació.

Però el primer que he de fer és dir el que vostè deia: «Després de trenta anys, en matèria penitenciària, Catalunya és l'única comunitat autònoma que té competències en matèria de serveis penitenciaris.» I això ho hem de donar com una dada positiva i una dada que hem de continuar reconeixent. Aquests anys de desenvolupament d'aquesta competència han fet dels serveis penitenciaris de la Generalitat de Catalunya un referent, absolutament, per a l'Estat espanyol i per a altres països. Vostè deia que això abans era així però que ara no és així. No; ara continua sent així.

I, de fet, nosaltres tenim un model diferenciat de l'Administració de l'Estat, i, a més a més, que dóna bons resultats. I ho puc demostrar amb determinades taxes. Per exemple, la població empresonada per cada cent mil habitants a Catalunya és gairebé quinze punts per sota de l'espanyola. Això és una dada positiva. O bé, a Catalunya s'ha implantat d'una manera pionera un programa, que és el Riscanvi, que està donant uns fruits molt importants, molt i molt importants des d'un punt de vista de reinserció dels presos. O bé, el Govern de la Generalitat, des del punt de vista de plas-

mació de la seva programació, ha implementat aquest model penitenciari basat en dos principis bàsics: el de l'humanisme i el de la cohesió social.

La política d'equipaments penitenciaris també és una altra diferenciació. Vostè em va poder sentir a mi en la presentació que vaig fer a la Comissió de Justícia sobre el que feia referència a tot el Pla d'equipaments penitenciaris per a aquests propers anys. Vostè sap perfectament que els darrers trenta anys, aquests trenta anys darrers, hi ha hagut un increment importantíssim de la població penitenciària, un 185 per cent –185 per cent–, quan la població catalana tan sols ha crescut al voltant del 20 per cent. Això en bona part és per causa d'un mal codi penal que produeix aquestes conseqüències. Però, en canvi, hem de dir que els darrers anys, del 2010 fins ara, s'ha produït una reducció, una reducció important, que va contra allò que estava previst pel darrer Govern del tripartit, que havia previst un increment –un increment– de la població reclusa. Nosaltres ara hem de valorar des d'un punt de vista positiu que hi ha hagut un decrement, amb mitjanes al voltant del 2 o el 3 per cent anual.

Nosaltres estem fent una planificació, des del punt de vista d'equipaments penitenciaris, que dóna resposta a aquesta situació que en aquest moment tenim de població reclusa. I nosaltres és veritat que hem de dir que tenim un sistema que combina centres moderns, com el de Lledoners, a Sant Joan de Vilatorrada, amb centres, doncs, que són una mica antics, com la Model o bé la presó de Figueres.

A la presentació del 3 de maig, quan jo feia referència al pla d'equipaments, vaig dir que posaríem en dansa la nova presó de Figueres i que ho faríem durant el segon semestre d'aquest any 2014. I ho farem. I ho farem el dia 1 de juliol. I, per tant, voldrà dir que, des del punt de vista dels reclusos, des del punt de vista de la població reclusa, doncs, lògicament, hi haurà un cert esponjament d'aquesta població i que, per tant, estaran en millors condicions. I això també voldrà dir que nosaltres haurem de contractar nous professionals per tal de garantir què?, el bon funcionament d'aquesta presó de Figueres.

De quina manera ho farem, això? Doncs, ho farem, primer, dialogant amb els sindicats –ho estem fent, ho continuarem fent–, i, evidentment, d'acord amb allò que els serveis tècnics de la Direcció General de Serveis Penitenciaris a nosaltres ens puguin indicar.

En qualsevol cas, el que hem de dir i hem d'assenyalar avui és que amb el nou pla d'equipaments penitenciaris nosaltres donarem resposta per a una capacitat d'11.600 interns –11.600 interns–, respecte als 9.700 interns que hi han ara; per tant, tindrem 1.900 places més –1.900 places més– disponibles de la població reclusa que en aquest moment tenim. Això vostè també ho hauria de considerar com a bona dada.

Vaig prendre altres compromisos davant de la Comissió de Justícia de la passada tardor. Vaig dir que també durant l'any vinent s'obriria la presó de Mas d'Enric. I vostè sap que no fa pas gaires dies vam signar amb la Diputació de Tarragona, amb l'Ajuntament de Tarragona, i properament també ho signarem amb l'Ajun-

tament del Catllar, un conveni que fa possible, que farà possible l'accés a aquesta presó. Estem treballant també des del punt de vista de la nova depuradora que ha de donar resposta a les necessitats del municipi del Catllar, però també de la presó de Mas d'Enric, i així mateix a alguns elements que encara falten en aquesta nova presó del Catllar, i que pujarà, que significarà una inversió del voltant de 15 milions d'euros.

Seguint amb el guió del pla, també cal destacar que, en aquest plantejament que fem de centres penitenciaris antics i la seva reconversió bé en centres oberts o bé desafectant els terrenys que ocupen, nosaltres també donarem nous terrenys a la ciutadania d'alguns municipis, en concret a Figueres, a Girona o bé a Tarragona.

I pel que fa a Barcelona nosaltres proposem la construcció de dos nous centres: el centre obert i el centre de preventius, tots dos a Barcelona. I a més a més vostè sap que pel que fa a la ciutat de Barcelona nosaltres recollim l'adequació del centre de Wad-Ras, que s'especialitzarà en el tractament de les dones internes.

Finalment, nosaltres vam proposar la reconversió parcial o total de les instal·lacions dels centres penitenciaris de Girona i Tarragona en centres oberts, sempre que l'aprofitament urbanístic ho permeti; no adequant les instal·lacions dels antics centres penitenciaris faríem un mal servei a la ciutat. No es descarta, a més a més, que els aprofitaments urbanístics que en aquest moment estem parlant amb Girona i amb Tarragona ens permetin fer centres nous absolutament.

En conseqüència, aquest pla permetrà esponjar la població penitenciària, assolint una ocupació de dos interns per cella abans de dos anys –dos interns per cella abans de dos anys. Avui el nombre total de presos als centres catalans està en el nivell més baix des de l'any 2007, i s'han incrementat les ràtios de professionals per intern, contradient les dades que vostè donava.

Amb relació a la ràtio funcional per intern, dir-li que a Catalunya aquesta és de 2,03 interns, mentre que en els centres que depenen del Ministeri de l'Interior és de 2,9.

Si desglossem aquesta ràtio per professionals de vigilància, a Catalunya estem a 3,17, i a l'Estat espanyol, a 3,9; la mitjana europea és de 4,2.

Pel que fa a la ràtio de professionals de tractament i de gestió penitenciària, a Catalunya estem en un 11,1, la mitjana europea es situa al 15,4 i a Espanya aquesta dada s'enfila fins als 21,9.

Així mateix sàpiga que a Catalunya estem a un nivell de no-reincidència del 60 per cent, gairebé quinze punts per sobre de l'Estat, segons les dades del mateix ministeri.

Pel que fa a la taxa d'internaments, i com abans ja li apuntava, tenim cent trenta interns per cada cent mil habitants, tres punts menys que l'any anterior, mentre que en els centres penitenciaris que gestiona el Ministeri de l'Interior hi ha 144 interns per cada cent mil habitants.

Senyor Milà, vostè ha donat algunes dades que no són correctes, al nostre parer. Les dades que nosaltres tenim des d'un punt de vista de reinserció, les dades que tenim nosaltres des d'un punt de vista de les ràtios de professionals per intern han millorat any rere any aquests darrers quatre anys.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Conseller, permeti'm fer-li una petita protesta. «I say tomato, you say tomato», és a dir, jo li pregunto d'una cosa i vostè em contesta d'una altra que no té res a veure. I jo no l'he enganyat, eh? Vostè portava el discurs escrit, però vostè..., no sé si s'ha equivocat amb el que ve després, però la interpellació que fem és la situació dels centres penitenciaris i la situació de les polítiques de personal amb relació a l'obertura dels nous centres. No m'ha contestat res, dels set punts que li he referit, re; ens ha repetit el mateix, la mateixa història que ens va explicar a la comissió.

I «interpellació» ve d'«*appellatio*», del llatí, et crido i tu em contestes, i jo et torno a preguntar; *inter appellatio*, no és un diàleg de sords. Per tant, què més hem de fer? Què més han de fer els ciutadans que confien en el seu Parlament per dir...? Tindrem l'ocasió de fer unes preguntes, i ens dirà: «No, mira, això farem tant, farem quant.»

M'ha contestat vostè més en aquestes preguntes per escrit, perquè les dades..., que diu: «Vostè ha donat unes dades que no són certes.» Doncs, el que no deu ser cert és el que diu el senyor Enric Colet, secretari general, perquè, clar, el paper que jo li he ensenyat, 2.800 places de les quals 2.766 funcionaris i trenta-quatre interins, no me les he inventades jo, estan aquí, me les acaba de donar vostè!

I quan li dic que en tota aquesta moguda de l'obertura del Puig de les Basses com a molt contractaran quaranta interins..., perquè això és el que han dit a la taula de negociació amb els sindicats, quaranta; el que passa, que quan contesten diuen: «Queda tan lleig per escrit que diem "entre quaranta i cinquanta".»

I quan li diem que han quedat moltes places vacants vostè em contesta que sí, efectivament, hi han vuitanta-nou vacants que no s'han cobert.

Per tant, estem parlant d'això, no de la premsa i propaganda, no del butlletí, del fulletó que repartirà, ni dels centres. Si ja ho hem dit abans! Els edificis estan molt bé, els va promoure i els va projectar l'anterior Govern, el tripartit; és igual. Però no fem política immobiliària en aquest cas, estem fent política social de tractament de persones: com solucionarà vostè el problema dels tractaments de reinserció, de reeducació, etcètera, si no hi ha el personal interí per fer-ho, perquè la majoria d'aquest personal és interí. I així, etcètera. És que no li ho vull tornar a repetir. Però, per favor, té dues ocasions més, en les posteriors interpellacions, per contestar quelcom a això.

Jo no sé si té telepatia, però jo no li he passat les notes que tenia per interpellar-lo, i veig que vostè ja portava la resposta escrita. Està bé ajudar-nos tots plegats d'unes notes, però l'espontaneïtat del Parlament és això. Això al Parlament anglès vostè no ho podria fer, perquè ja sap que no es poden utilitzar papers.

Ara, dit això, no em vull estar... I em sap greu que ha marxat el senyor Mas-Colell, perquè he pensat: «Mira, una vegada a la vida la cosa anirà bé.» Conseller, i li ho dic a vostè com a representant del Govern, vostès quan varen aprovar juntament amb Esquerra Republicana de Catalunya la Llei de pressupostos d'enguany, atenent precisament a una interpellació anterior, a una resolució que s'havia fet en el debat de política general, van dir: «Paga extra als treballadors funcionaris de la Generalitat» –per tant, també als de presons i al personal daixò–, «la culpa és de l'impost de dipòsits bancaris; per tant, disposició addicional: quan es recuperi la dotació de l'impost de dipòsits bancaris recuperarem la paga extra.»

Es publica el mes de març la llei aprovada per aquest Parlament que diu que abans de novembre s'ha de liquidar ja l'impost corresponent al que quedava del 2013 i el 2014. Noi, però són àgils! Això potser sí que ho han endevinat, que li ho preguntarien, i per això em pensava que el Mas-Colell s'hi quedava. Perquè avui ja sento per la ràdio que no, la culpa no era dels dipòsits bancaris, és de la taxa mèdica, és de no sé què més. Ja no sé què més s'han inventat. Però això no ho diuen els papers; els papers diuen: «El Govern adoptarà la mesura quan s'ingressin al tresor de la Generalitat les quantitats corresponents a les compensacions o la recaptació del Decret de dipòsits de les entitats de crèdit.»

Què diuen els funcionaris? Doncs, molt bé, ja ho han aconseguit; per favor, paguin. Però no surtin ara –i, ho repeteixo, li ho faig per persona interposada però el Govern és solidari– que «no, el problema és que no ens deixen cobrar la taxa sanitària». Per cert, això sí que no està en la interpellació, no té per què contestar-m'ho: què pensen fer amb la taxa judicial?, la posaran al damunt de la taxa que ja estem pagant?, sobre l'estatal?, perquè aquesta sí, n'han declarat la constitucionalitat.

Per tant –trenta segons finals–, contesti'm en aquests cinc últims minuts, a part del tema de si pensen recuperar la paga o no, per favor, els set punts que li he dit. Si vol, li ho deixo aquí sobre la tarima, perquè estan numerats, i és ben fàcil de llegir-los, i vagi dient «sí», «no», «ho arreglarem així», «ho arreglarem aixà». Però doni resposta a la gent. La gent està preocupada per aquests temes. No ens torni a explicar el magnífic que és el Pla d'equipaments penitenciaris, la bondat del model. Un model que no té gent per aplicar-lo no és un bon model. I la gràcia de Catalunya, va dir, que ho fariem d'una forma diferent, que ho fariem millor, no que ho fariem pitjor, i en aquest moment anem endarrere, no anem endavant. Em pot contestar, si us plau?

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Milà, li he dit que faria, en l'exposició, una resposta genèrica a la interpellació tal com estava formulada i que ho acabaria de complementar després, en el segon torn. Això és el que he dit al començament. I, si em deixa, ho faré d'aquesta manera. Cadascú ho deu fer, doncs, com creu més convenient, no?

Vostè ha parlat d'un tema que era la privatització, n'ha parlat des del punt de vista, entenc jo, de la seguretat perimetral de les presons. Ho he dit, ho torno a dir ara, ho diré sempre igual: hi estic absolutament en contra. No sé de quina manera més ho puc dir. Hi estic absolutament en contra. Jo entenc que vostè pugui creure que ho podem fer d'una altra manera, perquè hi ha una llei que en aquest moment –es va aprovar a les Corts espanyoles– ho possibilita. Suposo que deu ser per aquest sentit. Però el conseller de Justícia ho va dir fa un any, ho va dir ara fa mig any i ho torna a dir avui: estic absolutament en contra de la privatització d'aquest servei –absolutament en contra.

Sobre el tema de les bases dels interins, sobre el tema de la contractació d'interins, senyor Milà, nosaltres, aquest any 2013, aquest any 2013 passat, vam contractar noranta-vuit funcionaris interins –noranta-vuit funcionaris. I a més li diré quan: el mes de gener, dos; el mes de febrer, dos; el mes de març, un; el mes de juny, vuit. Li ho concreto, perquè vostè m'ha demanat «concretament»; doncs, jo li ho faig concretament. Mes de juliol, vint-i-vuit; mes d'agost, dotze; mes de setembre, cinc; mes d'octubre, dotze; mes de novembre, quinze; mes de desembre, tretze. I contractarem els que siguin necessaris perquè realment pugui ser viable el bon funcionament de la nova presó de Figueres. Ho farem.

Els càlculs que hi han, de moment, de contractació, tal com vostè té en la nota, és que se'n necessitaran entre quaranta i cinquanta; això és el que ens diuen els serveis tècnics de la Direcció General de Serveis Penitenciaris. Si en fossin necessaris més, en contractaríem més –si en fossin necessaris més, en contractaríem més. En aquest moment, amb noranta-vuit l'any passat i amb aquests quaranta o cinquanta que creiem que s'hauran de contractar, creiem que seran suficients. Si en són necessaris més, en contractarem més. Segur –segur–, com ho hem fet també a l'Administració de justícia, d'altra banda.

Feia referència també a un tema molt concret, que és el dels serveis de cafeteria dels centres penitenciaris, que cobreixen, en alguns casos, des del Cire. Mirin, nosaltres ho vam dir en el seu moment: creiem clarament en la reinserció –vostè també hi creu, evidentment– i creiem que si algun objectiu han de tenir els centres penitenciaris és la reinserció, la reinserció de tots els ciutadans. I una de les maneres millors de reinserir és amb la formació, però també amb el treball, amb el treball laboral. I nosaltres creiem que aquests serveis

ho poden fer. Vostè creu que no, nosaltres creiem que sí. Nosaltres creiem que sí –nosaltres creiem que sí. No ho fem per un tema econòmic –no ho fem per un tema econòmic. Ho fem des d'un punt de vista d'una filosofia –ho fem des d'un punt de vista d'una filosofia. Nosaltres creiem que des del Cire es poden prestar perfectament els serveis de les cafeteries; però perfectament. Si no ho creguéssim no ho faríem. I estem donant oportunitats de formació i laboral a reclusos. I vostè sap, perquè ho diuen així les taxes, que quan un reclus, a més a més de formació, fa prestacions laborals la seva reinserció pràcticament es dispara al 90 per cent. Paga la pena, senyor Milà? I tant, que paga la pena.

Una altra qüestió concreta: el que feia referència a les agressions, lesions dels funcionaris. Miri, jo tinc les dades..., perquè ho vaig mirar, de dir: «Escolti'm, vull saber quantes n'hi havia el 2012 i quantes n'hi ha hagut el 2013, per veure si això és cert» –el 2014 ja passarem comptes. Agressions, lesions lleus a funcionaris: any 2012, trenta-una; any 2013, vint-i-vuit. Tres menys. Està content? No. Gens –gens. Ara, han disminuït, no han incrementat. Vostè deia que havien incrementat; han disminuït. Agressions, lesions greus a funcionaris: any 2012, vint; any 2013, disset. Menys tres, també. Està content? No, no n'estic, de content. Quan acabem el 2014, passarem comptes. Jo crec que tornarem a disminuir. Ara, s'ha d'incrementar la seguretat? Hem d'intentar que això no passi? Evidentment –evidentment.

I només una cosa, també, que feia referència a la poca transparència de l'accés de la plantilla de funcionaris interins. Estem aplicant allò que ens va deixar el segon Govern tripartit, o de progrés –tant me el nom–, i ho fem perquè creiem que era un bon sistema. Si s'ha de modificar o s'ha millorar ho farem, però creiem que era un bon sistema i l'estem aplicant tal com es feia.

La vicepresidenta primera

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'estat dels centres penitenciaris, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació

al Govern sobre l'estat dels centres penitenciaris (tram. 300-00172/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, acabamos de tener una interpelación por parte del señor Milà, de Iniciativa per Catalunya, y verdaderamente el motivo de mi interpelación es idéntico, y eso da cuenta de la gran importancia que tiene para nosotros, después de haberles escuchado en la Comisión de Justicia a usted, al director general de Prisiones y a los sindicatos de prisiones. Pero sobre todo –sobre todo– y aunque usted acabe de decir que ha bajado la ratio de agresiones, lo cierto es que en los últimos días se ha producido un nivel de

agresiones alarmante, porque cada vez son más serios, los conflictos.

Entonces, por eso nosotros creíamos que era importante hacer una interpelación, para preguntarle una serie de puntos que probablemente a lo mejor usted ya haya contestado alguno, pero sí decirle que para nosotros el «model català de presons» está en peligro, *conseller*. Está en peligro porque las instituciones penitenciarias..., se ha de invertir en ellas y se han de dotar de trabajadores suficientes para atender a la carga de trabajo y la peligrosidad del trabajo que realizan estas personas, estos funcionarios. Y creemos que no se ha invertido lo suficiente.

Creemos además que la política que se ha llevado desde que *Convergència i Unió* está en el Gobierno ha sido exclusivamente, entre lo referente a Justicia y a prisiones, una política de recortes, y hecha a costa de condiciones laborales de los trabajadores y a costa de recortar, como en el caso de los interinos de tratamiento, el 15 por ciento de jornada y de salario, y el 15... –perdón–, y en el caso de los funcionarios, las pagas, y que llevan con el sueldo congelado mucho tiempo, que han perdido nivel adquisitivo de una manera importante, y que todo esto, por lo menos es lo que vemos, es en lo que consiste toda la política de la Generalitat, asentándose sobre los lomos de los trabajadores. Así lo vemos. Y usted me perdonará.

Y ¿qué pasa? Que tenemos unos trabajadores que están desmotivados, absolutamente desmotivados, y que sufren riesgos continuos en su puesto de trabajo. Y yo le puedo decir: las condiciones de trabajo de los «prisionarios» de Interior no soportarían una inspección de trabajo en materia de riesgos laborales. O sea, las empresas que están sometidas a una inspección de riesgos laborales, en el caso de las prisiones, y dados los últimos acontecimientos, no saldrían..., vamos, no saldrían de rositas, desde luego, en una inspección de salud y seguridad laboral.

Y todo esto, la falta de personal, la degradación de las estructuras –porque sí, hay prisiones nuevas, las nuevas nuevas no se abren y las viejas viejas siguen abiertas, como en el caso de la Modelo y de Wad-Ras–, el no-mantenimiento, la no-inversión en mantenimiento, pues, hace que todo esto..., como le decía antes, para nosotros ha habido agresiones que se están dando de un carácter más grave. Quizás no son más; usted lo ha dicho y usted maneja las estadísticas. Yo no he mirado esta estadística, pero sí la percepción.

Aparte, hablando con los sindicatos, ellos nos han trasladado que entienden que hay una deficiente gestión, que hay una estructura administrativa muy politizada y poco profesionalizada y que todo esto, efectivamente, desmotiva al personal también, porque no los entienden, se sienten no entendidos, sienten que las personas que están decidiendo, que ahora mismo están negociando las condiciones de trabajo en un convenio, sienten que no les entienden. Porque ellos explican que a lo mejor los turnos tienen que ser de una manera, y aquí vienen unos señores, altos cargos de la *conselleria* que están yendo a negociar, y dicen: «No, no, en vez de hacer los turnos tres días y tres noches, no, vais

a venir cada día cuatro horas.» Y dicen: «Bueno, pero es que este señor qué entiende, si este señor no es funcionario de prisiones, este señor es un cargo que sabe de prisiones lo que sabe...», no sé..., yo, por ejemplo. Entonces, por ello yo le traslado esto. Tiene usted un momento de oro, ahora. Usted se precia y tiene fama de ser una persona dialogante, una persona de escuchar. Escuche, escuche en estos momentos, y aproveche que se está negociando el nuevo acuerdo y es el momento.

Nosotros le queríamos decir también que..., y no me quiero olvidar, porque están aquí presentes y tengo un compromiso yo personalmente y mi partido tiene un compromiso con ellos, de todos aquellos interinos, los quinientos interinos de vigilancia..., ahora menos, cuatrocientos sesenta, o cuatrocientos y pico –porque parece ser que ha recolocado usted a cuarenta o a treinta y nueve–, pero que en su día, en julio del 2011, se les prometió que se les recolocaría en Puig de les Basses. Esto era julio del 2011, y parece ser que ahora ha habido un cambio de criterio –o es que en aquel momento no se les dijo la verdad– y aquí no se piensa recolocar a nadie en Puig de les Basses, se piensa llevar personal de las otras prisiones, con lo que será es dejar todavía con menos funcionarios las prisiones en las que se deja..., y no solucionar nada. Ni tampoco dotar suficientemente las nuevas prisiones que se van a abrir.

Entonces, nosotros solicitamos de usted, *conseller*, una contestación clara y contundente para que estas personas, interinos de prisiones cesados en bloque en julio del 2011, sepan a qué atenerse; o como mínimo saber el criterio de la *conselleria* y si tienen posibilidades de reintegrarse en el ámbito de las prisiones.

En la moción que haremos también les preguntaremos –pero nos gustaría ahora, si me pudiera responder...– si piensan ustedes cubrir todas aquellas plazas dotadas presupuestariamente y si contemplan y garantizarán las ratios mínimas para el funcionamiento de los centros penitenciarios, porque no están cubiertas todas las plazas que deberían estar cubiertas. No sé a qué estamos jugando. ¿A ahorrar más? ¡Si ya lo tienen presupuestado!, está dotado presupuestariamente. No se entiende.

Otro colectivo que nos preocupa es el colectivo de tratamiento y de reinserción. Siguen con el sueldo reducido y en la jornada reducido en un 15 por ciento. Y a este recorte se une la falta de atención en los programas de tratamiento. Porque usted ha hablado de un programa de tratamiento completo que tiene éxito en los delincuentes sexuales, pero –pero– están todos los demás.

Entonces, nosotros, precisamente, en la moción subsiguiente a esta interpelación, defenderemos el fin de la reducción de sueldo y jornada por injusta e ineficaz. Porque es que lo dice el Tribunal Constitucional, lo dice Europa, los tribunales europeos, que no es justo diferenciar a los trabajadores por el tipo de vínculo que tienen con su empresa. Y en este caso se ha hecho... «A ver, los interinos..., espérate, que les vamos a rebajar un 15 de jornada y sueldo.» ¿Los otros? Bueno, a los otros también se les ha recortado, a los funcio-

narios que no son interinos. Pero nosotros creemos... Dijeron que era una medida temporal, pero es que resulta que los funcionarios, para este 2014, van a seguir teniendo la paga extra recortada. Y se da –y voy acabando– la triste paradoja que los funcionarios de prisiones de Cataluña son los que peor viven de España. En España, los demás..., los funcionarios de prisiones van a cobrar sus catorce pagas, y resulta que en Cataluña, aquí, pues no.

Entonces, *conseller*, acaban de darles la razón con las tasas en el Tribunal Constitucional. Pues, díganos si se va a utilizar la recaudación de las tasas para completar las pagas de los funcionarios y volver a dar el sueldo completo a los interinos y aprovechar para contratar a más personal, porque hace falta.

Respecto..., bueno, me gusta oír que usted está en contra de la externalización del perímetro de las cárceles, porque no me parece seguro. Y, es más, yo le iba a proponer que, verdaderamente, en vez de externalizar, contratara a estos interinos que tienen experiencia en prisiones, a estos quinientos interinos que tienen experiencia en prisiones, que a lo mejor podrían ocuparse de estas medidas de vigilancia externa.

Nada más. Y espero sus contestaciones.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora De Rivera, intentaré fer una mica com he fet abans, una resposta genèrica que després en el segon torn intentaré concretar una mica més. Intentaré no repetir-me excessivament respecte al que ja he dit en la resposta del senyor Milà, però poc o molt segur que ho faré.

En la interpellació anterior hem parlat d'ocupació; ara em referiré concretament al centre que més atenció ha suscitat en les sessions d'aquest Ple, de la Comissió de Justícia i Drets Humans o en la vida parlamentària en general: el centre penitenciari d'homens de Barcelona, conegut col·loquialment com «la Model», i al qual vostè, senyora Rivera, també ha fet referència en aquesta primera part de la seua interpellació.

Hem de dir que les dades que tenim són bones i que han de millorar; són bones des d'un punt de vista comparatiu, han de millorar des d'un punt de vista d'òptims, des d'un punt de vista d'allà on hem d'arribar. Però hem de dir una cosa que és certa: en aquest moment l'ocupació de la Model són 1.152 interns –1.152–, avui, amb una ràtio de 2,68 interns per cella, ja per sota dels objectius dels tres interns per cella de mitjana que fins ara volíem assolir en aquest centre penitenciari concret –en aquest centre penitenciari concret–, no des d'un punt de vista genèric, que el que volem fer és arribar, lògicament, a una ràtio de dos reclusos per cella, que és el que creiem més correcte.

Aquesta baixa ocupació del centre ha estat possible gràcies a la disminució general de la població penitenciària dels darrers anys; hem passat de 10.525 el 2009 fins a 9.714 el dia d'avui. Però també perquè, des de fa mesos, i vostè ho sap, s'està duent a terme una redistribució de la població penitenciària a l'àrea de Barcelona per tal de reduir l'ocupació d'aquest centre; redistribució que, lògicament, mai accepta que hi hagi més de dos reclusos per cella a les altres presons on són redistribuïts.

Cal recordar que el 2006 aquest equipament, el de la Model, va tancar l'any amb una ocupació de 2.066 interns –2.066 interns–, per tant, 900 interns més que a l'actualitat. És a dir que la ràtio d'avui és de 2,68 i en aquell moment era de 4,75 de mitjana per cella, de mitjana; evidentment, hi havien cel·les, doncs, que hi havien sis, set i segurament fins i tot vuit persones.

Com ja he dit abans, volem fer un pas endavant en l'execució del model penitenciari català i una de les eines de treball són els equipaments penitenciaris. Aquest descens de la població penitenciària a què m'acabo de referir ens ha dut a refer plans anteriors i adequar-los a l'evolució real de la població penitenciària, tot establint un sostre de capacitat, com abans li deia al senyor Milà, d'11.600 persones internes l'any 2020.

També com abans explicava al senyor Milà en la meua resposta, ja vostè té coneixement que el dia 1 de juliol s'obrirà el Centre Penitenciari Puig de les Basses i que dimecres passat vam signar un conveni amb la Diputació de Tarragona, amb l'Ajuntament de Tarragona i que properament l'acabarem de signar, en concret el 16 de maig, amb l'Ajuntament del Catllar, per tal de possibilitar els accessos a la nova presó del Catllar.

Això permetrà, en conseqüència, tancar centres penitenciaris antics i la desafecció de terrenys que actualment ocupen aquests equipaments per tal de retornar-los als ciutadans, cosa que també alguns dels grups parlamentaris demanen des de fa temps.

Aquest pla, ho torno a repetir, permetrà esponjar la població penitenciària i assolir una ocupació, com abans li deia, de dos interns per cella abans de dos anys –abans de dos anys.

Vull destacar novament que la nostra política penitenciària és de referència arreu, no perquè ho digui jo, senyor Milà, sinó per la llarga i acreditada trajectòria dels nostres professionals, que fa possible l'aplicació de mesures de reinserció reeixides. Delegacions d'arreu del món així ho han posat de manifest en les seves visites realitzades, però no fa anys, ara, ara també, en els darrers mesos. Que han vingut aquí, a Barcelona, han vingut a Catalunya a veure els nostres centres penitenciaris. Han vingut justament ara, els darrers mesos, delegacions de Dinamarca, de Mèxic, de Colòmbia, del Marroc, d'Algèria i de Líbia. I tots han vingut a veure un model d'èxit, un model d'èxit actual; també en el passat, però també actual. O sigui, en aquest moment no és un model fracassat, no és un model en decadència.

Però no voldria finalitzar aquesta intervenció sense destacar un aspecte que va més enllà de les infraes-

tructures. Pel departament avui és motiu de satisfacció poder destacar que més d'un 95 per cent dels interns realitzen algun tipus d'activitat.

Ho he dit altres cops en aquest mateix Ple, quan una persona ingressa en un centre penitenciari no tan sols hi ha un fracàs personal, hi ha el fracàs de la nostra societat. Així el nostre deure és la seguretat dels centres, oferir les millors condicions de vida i de treball als interns, facilitar que puguin incorporar-se a la societat al més aviat possible, millorar les condicions de treball dels nostres professionals, peça essencial del nostre sistema penitenciari, i possibilitar l'èxit de la persona que ha fracassat, possibilitar també l'èxit de la societat que també ha fracassat.

En aquest darrer punt, senyora diputada, i responent al seu interès, li vull fer avinent que els representants dels treballadors tenen sobre la taula diverses propostes –després hi entrarem, si li sembla bé– del departament en temes rellevants com la formació, la refosa normativa, els horaris, la compensació de festius o el programa de rendiment professional.

El nostre propòsit és arribar al més aviat possible a acords satisfactoris. Sàpiga que hi estic a sobre. Avui mateix m'he reunit amb el secretari general del departament, avui mateix m'he reunit amb el director general de Serveis Penitenciaris, i només amb aquesta finalitat, només per veure de quina manera nosaltres podem arribar a un acord amb els representants dels treballadors. Estic convençut que ho podrem fer en les properes setmanes, o almenys aquesta és la nostra voluntat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, yo comprendo que las estadísticas..., y además lo indican, si el problema no es la superpoblación en estos momentos de los centros penitenciarios, si el problema no es cuando están dentro de las celdas los presos; el problema es cuando están fuera y resulta que en una galería están dos funcionarios, o en un comedor, y se empiezan a pelear, y hay dos funcionarios, como pasó el otro día. O cuando están y de repente se apaga la luz, porque se ha estropeado, porque no hay el suficiente mantenimiento del aparato eléctrico.

Entonces, son constantes las carencias, y el problema es, como los presos lo saben, saben que están estos funcionarios, porque se garantiza muy mucho, ¿eh? –y además así debe ser–, la integridad de los presos, que el funcionario tiene que dar explicaciones de todo: del rato que pasa con ellos, de si lo ha tenido que coger del brazo y tal. Y eso lo saben los presos y saben que hay debilidades de todo, y empezando de personal, porque lo ven.

Entonces, menos mal –menos mal– que ahora se ha reconocido, que esto es una vieja aspiración, menos mal que ahora a los funcionarios de prisiones se les considera autoridad. Ha habido una sentencia hace po-

co por la que se les considera autoridad. Pero es que lo que no puede ser es que estén los trabajadores con una sensación de inseguridad absoluta de a ver qué va a pasar hoy, que no funciona el *walkie*, que resulta que esta se ha puesto de baja, que tal, que cual, y que no son suficientes para vigilar.

Y le quería decir que no me ha contestado usted a una cosa que a mí me parece importantísima, porque llevamos la angustia de estos trabajadores: ¿qué pasa con los interinos?, ¿qué va a pasar con estos 460 interinos que tenemos en la calles? Y que sabe usted, *conseller*, que es muy difícil..., primero, el momento económico y, segundo, hay una empleabilidad no muy alta, digamos baja, de aquellas personas que a lo mejor llevan diez o quince años trabajando en el Departamento de Justicia, en prisiones. Y es muy difícil colocarlos –es muy difícil colocarlos.

Entonces, nos gustaría que tuviera una respuesta clara al respecto. ¿Cuentan con ellos para el Puig de les Basses? Diga «sí» o «no», nada más. ¿Cuentan con ellos para Mas d'Enric? ¿Sí o no? Y así estas personas, pues, dirán: «Oye, mira, olvidémonos, olvidémonos.»

¿O piensa hacer usted un concurso para que estas personas puedan volver a entrar? Porque es claro, ¿cuándo van a convocar –y otra pregunta que no sé si la he hecho, pero si no se la hago ahora– ustedes oposiciones para que los interinos de tratamiento dejen de ser interinos? Porque hay personas que llevan quince años haciendo de interinos. Y que, bueno, es que esto no se contempla en ninguna..., bueno, no sé, yo creo que solo pasa en España que se esté..., o en Cataluña, que estemos quince años de interinaje y que, pues, no acabemos de consolidar la plaza, a pesar de la experiencia y de los años de servicio. Por tanto, también me gustaría saber cuándo van a convocar concursos para estas personas, u oposiciones, y qué previsión hay respecto a esto.

Y también decir y que nos aclare tanto al señor Milla como a mí qué va a pasar con la tasa que van a tener ustedes, la tasa judicial. ¿Va a permitir que se la guinde –perdón–, que se la quite el señor Mas-Colell? De verdad, no lo permita –no lo permita–, porque este *model d'èxit* del que los trabajadores..., no se olvide, los que más orgullosos están son los propios funcionarios y trabajadores de prisiones, que me lo han venido a explicar a mí con todo el cariño. Nosotros tenemos un modelo basado en la reinserción que está por delante del resto de España, que está reconocido en la Unión Europea, y que este modelo se está diluyendo como un azucarillo, porque se está dejando de invertir precisamente en ese modelo.

Por eso, *conseller*, creo que está usted, ya le digo, entre que está negociando y que le acaban de regalar las tasas judiciales, está usted en un momento único para compensar a estos trabajadores y que empiecen a ser iguales que todos los trabajadores de prisiones del resto de España.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyora De Rivera, temes concrets que no he respost ni segurament en la resposta al senyor Milà ni en la seua que ara aprofitaré per a fer-ho.

Vostè diu: «El model està en perill.» No és veritat, no ho està. No ho està perquè hem millorat les ràtios clarament; perquè hem presentat un pla d'inversions en serveis penitenciaris; perquè estem duent a terme una negociació amb els representants del treballadors, que espero que surti bé; perquè tenim una taxa de reinserció vint punts per sobre, millor, per sobre de l'estatal; perquè les ràtios de treballadors respecte als funcionaris, comparades amb l'Estat espanyol i fins i tot amb Europa, són positives. I no es pensi que estic satisfet, no es pensi que és aquí on volem arribar, i volem anar més enllà, evidentment que volem anar més enllà. I, si pot ser d'acord, lògicament, amb els representants dels treballadors, i, per tant, amb els mateixos treballadors.

Sobre la pèrdua del poder adquisitiu dels treballadors, vostè mateixa ho ha respost: tots els funcionaris de l'Administració han perdut poder adquisitiu, tots, absolutament tots.

I quan parla d'interins, ja ho sap vostè, també; ho sap perfectament. Una altra cosa és: «I ho hem de deixar tot aquí? Hi ha algun tema de retribució salarial que pugui ser ara negociat?» Ho estem fent, ho estem parlant, ho estem treballant. Vostè ho ha dit: «Aprofiti ara la negociació, sigui dialogant amb els treballadors.» Avui mateix ho he fet. Avui, quan m'he reunit, aquest matí, amb el secretari general i amb director general de Serveis Penitenciaris, hem posat aquests punts i hem parlat..., de quins temes hem parlat? Hem parlat del PRP, i intentarem fer un esforç, evidentment que l'intentarem fer, i tant de bo hi puguem arribar, a un acord amb els representants dels treballadors. I intentarem també donar resposta al tema de l'assistència a judicis des del punt de vista que això no comptabilitzi des del punt de vista d'horari laboral, però que comptabilitzi dintre de l'horari laboral. I parlarem també de l'horari del personal de la rehabilitació. I jo crec que hi arribarem a un acord, en aquest punt, perquè em sembla bastant correcte el que han demanat. I la refosa de la normativa que han demanat, i crec que li podem donar una resposta. I amb el tema de l'oferta pública de l'àmbit de la rehabilitació, que vostè hi feia referència, la nostra voluntat és fer-la, aquesta, i tant que és la nostra voluntat, i és necessari.

Ara, vostè també sap que hi ha moltes ofertes que tampoc s'han fet a la resta de les administracions. O és que es fan concursos contínuament? Que es fan convocatòries per a la resta de funcionaris? Però en aquest concret en què vostè demanava, si Déu vol, la farem, i la nostra intenció és arribar a un acord amb els representants dels treballadors per poder fer-la en l'àmbit de la rehabilitació, aquesta convocatòria. I amb el tema de la formació, que també l'hem posat sobre la taula, i creiem que podem fer millores en el tema de la formació dels treballadors. Per tant, hi ha tot un seguit de coses que nosaltres posarem sobre la taula, que ja hem posat, i que intentarem encara millorar en els

propers dies, i que esperem que puguem arribar a algun tipus de solució.

Pel que feia referència vostè dels funcionaris interins, és clar que hi pensem, en ells. Torno a dir: 2013, 98 contractacions; per a Puig de les Basses, entre quaranta i cinquanta. L'any vinent, si Déu vol, també n'hi hauran més, i més si nosaltres podem posar abans que acabi l'any 2015 en funcionament la presó de Mas d'Enric, doncs, lògicament també hi seran aquestes contractacions. Pensi una cosa: estem parlant, per tant, d'incrementar plantilla mentre el nombre total de reclusos es mantindrà, o previsiblement es mantindrà; de fet, està baixant. Per tant, tornarem a millorar les ràtios. I ho torno a dir: hi està vostè satisfet? No, si les volem encara millorar més, en la mesura de les disponibilitats que tinguem pressupostàries.

M'ha preguntat vostè, també m'ho ha preguntat el senyor Milà, sobre les taxes judicials. Bé, jo pensava que això potser tocava més en la interpellació de després, que és més genèrica, perquè a més a més de l'àmbit penitenciar també es parla de l'Administració de justícia. Miri, amb el tema de les taxes judicials, hi han dues qüestions, senyora Ribera. Una que era el recurs que s'havia..., que el Govern de l'Estat havia plantejat a les taxes catalanes, feliçment resolt, i un altre és el recurs que el Govern català va interposar davant de les taxes espanyoles, per un tema competencial i per un tema de quantia, des del punt de vista de tutela judicial efectiva. Vostè, bàsicament, estava d'acord amb el recurs que nosaltres vàrem interposar, o més o menys així ho vaig interpretar en el seu moment. Ja veurem què passa. En qualsevol cas, amb les taxes judicials catalanes hem d'acabar de mirar la sentència, vostè sap que no la tenim tota, encara, l'hem d'estudiar, i al que jo m'he compromès és a veure'm amb els representants dels advocats i dels procuradors per fer una anàlisi conjunta i veure quines conseqüències té i veure què hem de fer. Això està, jo espero, les properes setmanes, quan tots l'hàgim pogut estudiar d'una manera profunda, poder arribar a un acord amb els representants dels advocats i dels procuradors des del punt de vista d'aplicació d'aquesta taxa, que és anterior a l'espanyola, molt anterior.

La vicepresidenta primera

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la justícia i el model penitenciar, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la justícia i el model penitenciar (tram. 300-00171/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, conseller, diputats i diputades. Sí, nosaltres havíem anunciat i hem anunciat aquesta interpellació des d'una conceptualització

àmplia de l'àmbit de l'Administració de justícia fins, també, a tocar de forma focalitzada, i a la moció ho desenvoluparem, algunes de les qüestions que ja han sortit en les interpellacions precedents vinculades al model penitenciari català. Començaré per la primera part de la intervenció, que té a veure amb l'Administració de justícia.

Mirin, tenim unes reformes legislatives impulsades des del Govern del Partit Popular amb majoria absoluta al Congrés dels Diputats que estan fent trontollar el present i el futur de l'Administració de justícia pel que fa als seus propis pilars, primer, com a servei públic; segona, com a servei en termes d'igualtat d'accés de la ciutadania; tercera, també, com a criteris de proximitat, d'equilibri territorial. Hi han reformes vinculades a la Llei d'assistència jurídica gratuïta, vinculades a la planta judicial, vinculades a la possible privatització del Registre Civil, tota una sèrie de qüestions en les taxes judicials, tenim aquesta sentència recent del Tribunal Constitucional...

Nosaltres li volem preguntar quina serà la seva posició com a conseller de Justícia davant del que està essent –per part nostra ho valorem així– una gran ofensiva a l'Administració de justícia. Quina serà la posició del Govern de la Generalitat davant d'aquestes reformes legislatives, algunes de les quals afecten directament la gestió del servei de l'Administració de justícia del qual vostè és el titular. Nosaltres ens oposem taxativament a un risc de privatització del Registre Civil; ens oposem taxativament, i així ho hem fet valer en altres posicions precedents, a una llei de taxes, i per tant, i també ens oposem a la Llei de planta judicial, que implica suprimir i centralitzar només en capitals de província els jutjats i els tribunals. Li preguntem sobre aquestes qüestions, i li preguntem també sobre com aplicarà la sentència del Tribunal Constitucional. S'ha avançat, ens ha dit que parlaria amb els diversos operadors, i nosaltres estem convençuts que cal que això sigui un acord de consens i que, per tant, algun dels operadors jurídics que ja s'han pronunciat al respecte tinguin, o facin valer el seu criteri perquè sigui així el que s'apliqui.

En tot cas, i per entrar en la qüestió del model penitenciari català, la fase darrera d'un procediment penal és l'execució de sentència. La qüestió penitenciària no és una qüestió que es pugui valorar de forma aïllada, no és un servei aïllat, forma part d'un servei de l'Administració de justícia, està sota la tutela d'una fiscalia de vigilància penitenciària, sota la tutela del jutjat de vigilància penitenciària i sota la tutela de l'audiència provincial, en segona instància en alguns dels aspectes vinculats al dret penitenciari; però també sota la tutela del Tribunal Constitucional i del Tribunal Europeu de Drets Humans. Hi han hagut moltes i amples sentències sobretot d'aquest darrer tribunal els darrers anys en matèria de drets fonamentals, d'interpretació respecte a la finalitat reinseridora de la pena, que vinculen obligadament a l'adaptació en les polítiques penitenciàries d'aquesta jurisprudència. Per tant, parlem de model penitenciari des d'una concepció de model del servei de l'Administració de justícia.

Partint d'aquí, hi ha una paraula clau, que és la paraula «dignitat» del servei, i aquesta dignitat té dos vessants: la dignitat de les persones que treballen en el servei públic i la dignitat de les persones a les quals va destinat aquest servei públic, en el cas concret del sistema penitenciari, a les persones que estan complint o en règim de preventius o en règim de penats en els centres penitenciaris de Catalunya. En el primer llinar, i avui saludem la representació de treballadors i treballadores de l'àmbit de presons que es troben a l'hemicicle, en el primer llinar creiem que s'han de tenir en compte d'una forma immediata i en el moment actual en la negociació que s'està duent a terme alguns dels plantejaments que ja han estat exposats en les interpellacions precedents. Si hi ha una resolució del Tribunal Superior de Justícia respecte d'unes proves, el criteri d'aplicació d'aquesta resolució ha d'estar adaptat impecablement al criteri jurisdiccional d'execució d'aquest procediment. Per tant, li preguntarem quines són les decisions, que algunes ja les ha plantejat, respecte de l'acolliment d'aquesta resolució.

Pel que fa a les condicions laborals, són temes de constrenyiment econòmic, nosaltres ho sabem perfectament. En el moment de negociar els pressupostos, en la posició que jo represento al nostre grup, vam fer la màxima pressió perquè hi haguessin recursos suficients per blindar el servei i per recuperar places d'interins als quals se'ls havia assegurat que hi hauria en el moment de creació de nous centres penitenciaris la concessió d'un lloc de treball. Sabem que hi ha partida pressupostària, ho sabem. Per tant, el que li demanem és que aquesta partida es destini a aquests interins, que calen en el servei i que, a més a més, estan esperant, perquè jo penso que vostè en aquest sentit s'ha compromès també públicament en el Parlament que siguin incorporats com a plantilla de nou penitenciària.

La qüestió del tractament respecte dels funcionaris de règim és un llegat històric i un dèficit històric, òbviament no atribuïble a la seva gestió però lamentable des del punt de vista d'administració pública, lamentable. Que cinc-cents treballadors i treballadores de l'àmbit del tractament estiguin encara en règim d'interinatge després d'anys i anys de dedicació al servei, i que les places estiguin únicament i exclusivament destinades a funcionaris de règim o de custòdia, amb la feina que fan, que és igualment lloable, però aquest parany és una radiografia de..., entenc, dit amb tots els respectes a la gestió dels que a vostè l'han precedit i als esforços que s'han fet des de dintre del departament, és una llosa que cal remuntar, d'una forma que pugui superar els acords o els blindatges que en l'àmbit de funció pública es tinguin en aquest moment d'asfíxia econòmica que efectivament patim, i a ningú se'ns escapa que és un gran condicionant per prendre decisions d'aquesta mena. Però quan hi ha capacitat pressupostària ja acordada es poden prendre decisions polítiques vinculades a aquest pressupost que s'ha, finalment, aprovat en aquest Parlament.

Pel que fa a la dignitat de les persones que estan dintre de les presons i que no són els treballadors i treballadores, abans d'entrar-hi, l'eficiència d'un servei en

l'àmbit privat segurament està molt recollit en els criteris de productivitat i de rendibilitat. En un servei públic com el del sistema penitenciari, també podríem dir que en l'àmbit de la salut, o en l'àmbit policial, és tan fràgil i tan complex el servei públic que no es poden constrènyer els criteris de gestió en recursos humans a criteris de productivitat o de rendibilitat. Hem de canviar el plantejament de gestió i inserir aquesta complexitat, que també està retribuïda en els complements, però que demanen una altra concepció des del punt de vista de la negociació i de les decisions que s'adopten.

Pel que fa a l'àmbit de les persones que estan ingressades a presó, nosaltres a la Comissió de Justícia i Drets Humans vam escoltar i hem visitat centres penitenciaris i vam escoltar, a més dels sindicats, els representants de les entitats que estan treballant en l'àmbit penitenciari. Mirin, repassant les estadístiques, avui actualitzades, relativament actualitzades, ens trobem que el panorama d'aquests 9.714 presos i preses actualment en els centres penitenciaris catalans, un 61 per cent d'aquest volum immens d'éssers humans han comès delictes contra patrimoni i ordre socioeconòmic o contra la salut pública. Estem parlant d'una tipologia delictiva on no han posat en risc la integritat física de les persones. Estem parlant de polítiques penals on la qüestió penitenciària no pot abordar, des del punt de vista legislatiu, aquesta radiografia, però estem parlant d'un 61 per cent de persones que poden estar complint amb un règim de semilibertat sense riscos necessàriament de reincidència delictiva.

Aquest model l'hem de poder potenciar, i l'hem de poder potenciar a partir d'un reforç important en els programes de tractament que s'estan oferint en els centres penitenciaris, nosaltres creiem que excel·lents des del punt de vista del disseny tècnic, insuficients des del punt de vista de dotació de recursos, de personal o dels convenis amb les entitats exteriors. Sobre aquestes qüestions també tractarem d'intervenir en la moció que es pugui presentar.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora Calvet, si li sembla també faré servir la mateixa estructura, una resposta més general a la interpellació que vostè feia i després respostes més concretes a temes concrets que vostè ha posat damunt la taula. Tot i així, en aquest primer torn de resposta, si li sembla bé, obviaré una mica el que feia referència al model penitenciari, perquè hi hem dedicat dues interpellacions, tot i que després, en la segona part de la meua resposta a la interpellació, sí que hi tornarem, perquè vostè ha tornat a plantejar algunes qüestions molt i molt concretes.

Nosaltres hem de dir que, des del punt de vista de govern sobre la justícia i de model de l'Administració de justícia, nosaltres ara estem fent un tema que a nosal-

tres ens sembla molt prioritari, que és la implantació de la nova oficina judicial. I el Departament de Justícia ha endegat la revisió de les tasques de suport de l'Administració de justícia i ha iniciat un procés de modernització entorn de la nova oficina judicial.

Aquesta es caracteritza per una nova organització de caràcter instrumental que té la finalitat de donar suport a l'activitat jurisdiccional de jutges i tribunals, i pretén també introduir un nou model d'oficina basat en la constitució dels serveis comuns processals, en la col·laboració directa amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i també amb el Ministeri de Justícia, amb el qual també anem coordinats des del punt de vista del desplegament d'aquesta nova oficina judicial.

Aquest nou model, en principi, ha de fer possible la introducció de metodologies de treball i criteris de gestió homogenis a totes les oficines judicials, la racionalització dels mitjans instrumentals i dels recursos humans, i la incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació.

Per tant, el procés de transformació implica trencar amb la concepció tradicional del jutjat com una organització tancada en si mateixa i atomitzada en tantes microoficines com òrgans judicials. Els nous serveis comuns generals, de tramitació i execució, assumiran tasques centralitzades de gestió de totes les actuacions processals, amb la qual cosa s'aconseguirà aprofitar millor tots els recursos i treballar de manera flexible i racional i en equip.

Sobre el Pla d'equipaments judicials, com vostè sap, el departament treballa per a millorar les instal·lacions judicials per tal de tenir-ne en òptimes condicions per a un servei públic de justícia de qualitat i eficient.

Així, hem dut a terme una diagnosi de l'estat dels immobles de l'Administració de justícia tot valorant l'estat de conservació o l'adequació funcional de l'edifici, el grau de dispersió dels edificis d'un mateix partit judicial i la possibilitat d'implantar els dissenys arquitectònics derivats del model d'oficina judicial actual.

Destacaré les actuacions d'obra nova. Tarragona és l'única circumscripció que no compta amb un equipament que concentri els òrgans de l'àmbit provincial. Amb la construcció del palau de justícia de Tarragona es realitzarà un exercici de concentració de vint-i-vuit òrgans distribuïts en la ciutat, així com les quatre seccions de l'Audiència Provincial, la divisió territorial de l'Institut de Medicina Legal i la fiscalia provincial. Per tant, més de 800.000 usuaris potencials es veuran beneficiats per aquesta actuació.

Pel que fa a Barcelona, es preveu reconfigurar les actuals ubicacions del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i de l'Audiència Provincial. L'objectiu és dur a terme dues actuacions: la construcció d'un nou edifici per a encabir l'Audiència Provincial, que té les seves seus disperses per la ciutat, amb les conseqüents deficiències dels serveis comuns i espais, i la reforma del palau de justícia. En el nou edifici de l'audiència, s'encabiran les dinou seccions ubicades actualment al palau de justícia i les tres seccions de l'edifici de Ro-

ger de Flor, així mateix les dependències del tribunal del jurat.

Quant al partit judicial de Balaguer, cal considerar que les obres van ser aturades per qüestions pressupostàries l'any 2012. El mes de setembre d'enguany es preveu reprendre les obres per tal d'ubicar els tres jutjats de primera instància i instrucció del partit judicial.

Un altre tema important és la cobertura de vacants i reforços del personal. Malgrat les restriccions pressupostàries, des del Govern vetllarem per a cobrir les places vacants i peticions de reforç del personal, especialment en els jutjats en què es nomenen jutges d'adscripció territorial per a donar suport quan les càrregues de treball són molt elevades.

En aquest sentit, he de recordar que a finals del 2013 havíem incrementat el nombre de funcionaris en més de cent persones respecte a finals del 2012, i recentment s'han pres mesures per a evitar el col·lapse dels registres civils a Catalunya, tals com el nomenament del personal de reforç, l'assignació d'alumnes en pràctiques del mòdul professional jurídic, la possibilitat de donar atenció al públic alguna tarda a la setmana, la introducció d'un gestor de cues, la instal·lació del sistema de cita prèvia i la introducció d'un pla de treball per a reduir «pendències» de jures de nacionalitat als registres civils que ha suposat reduir considerablement l'acumulació existent a Catalunya d'expedients de nacionalitat.

Senyora Calvet, en aquest tema concret, vostè demanava el parer del departament sobre la possible privatització dels registres civils. Li hem de dir, igual que ho dèiem també des del punt de vista dels serveis de seguretat perimetral de les presons, que hi estem radicalment en contra.

A banda d'aquestes actuacions directes, en benefici d'un bon servei de la justícia, el Govern de la Generalitat també realitza actuacions per a evitar que propostes legislatives endegades per l'Estat puguin comprometre aquest bon servei.

Pel que fa a les taxes judicials, en les de l'Estat, ja hem manifestat repetidament el desacord amb el Govern de l'Estat en les taxes judicials que el Govern de l'Estat va fer en el seu moment; taxes que poden arribar, com vostè sap, a deu mil euros, i com així ho han recordat molt recentment, les darreres hores, tant el president dels advocats catalans com el degà dels advocats de Barcelona.

L'executiu català va interposar un recurs contra les taxes estatals davant del Tribunal Constitucional, perquè poden vulnerar la tutela judicial efectiva i perquè envaeixen, com abans li deia a la senyora De Rivera, les nostres competències.

Per tant, nosaltres creiem que, des d'aquest punt de vista, hem de continuar combatent les taxes de l'Estat, a través dels conductes reglamentaris, per tant, des d'un punt de vista de recursos, i esperem que el Tribunal Constitucional ens doni la raó, com ho ha fet també en aquest recurs de l'Estat contra les taxes catalanes.

Alhora, el Ministeri de Justícia està tramitant el Projecte de Llei d'assistència jurídica gratuïta a què vostè també feia referència en la seva interpellació. Nosaltres entenem que no és acceptable. No tan sols ho considerem nosaltres, també ho consideren així els advocats catalans i els advocats del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

La pretensió d'aquest projecte de llei és homogeneïtzar per a tot l'Estat el règim d'assistència jurídica gratuïta, la qual cosa implica la pèrdua de la competència que tenim atribuïda per a ordenar aquests serveis. Així mateix, el projecte suposa un canvi en el sistema de compensació de les despeses, mitjançant un mòdul per expedient únic per a tot l'Estat, en detriment dels mòduls de pagament de la justícia gratuïta que tenim a Catalunya. Des del Govern de la Generalitat s'ha fet una proposta alternativa de finançament que hem fet arribar en repetides ocasions al ministeri, sense que s'hagi rebut fins ara cap resposta, però encara hi són a temps.

Finalment, quant a la demarcació i planta judicial, el Ministeri de Justícia va publicar la proposta del text articulat de Llei de demarcació i planta judicial que dissenya un nou mapa judicial, proposta a què vostè també feia referència en la seva interpellació. La proposta es fonamenta en la concentració de recursos per mitjà d'una nova estructura judicial d'àmbit provincial, que comporta la desaparició dels jutjats de pau i dels jutjats de primera instància i instrucció, així com la supressió dels actuals partits judicials.

Entenem que tota proposta normativa de reforma de la Llei de demarcació i planta judicial ha d'evitar ingerències en les competències de les comunitats autònomes i no pot comportar un allunyament de la justícia envers el ciutadà.

Li he de recordar que en la darrera conferència sectorial –ho vaig explicar, si no ho recordo malament, en la Comissió de Justícia– jo ja vaig fer una proposta, que va ser acceptada per totes les comunitats autònomes, de crear un grup de treball únicament i específicament per a aquest projecte de llei. De moment no tenim resposta, malgrat que totes les comunitats autònomes, hi insisteixo, van donar recolzament a aquest grup de treball.

En aquesta mateixa línia, també es tramita un avantprojecte de reforma de la Llei orgànica del poder judicial, a què vostè també feia referència, que introdueix canvis importants en l'organització de justícia: es creen els tribunals provincials d'instància, desapareixen els jutjats de pau i els tribunals superiors de justícia es converteixen en mers òrgans de segona instància o apel·lació de tots els òrgans jurisdiccionals.

Des del Govern defensem un altre model, ja ho sap vostè, més orientat envers una justícia de proximitat que resolgui amb celeritat i eficàcia conflictes menors, la qual cosa està contemplada, a més a més, en l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

A més a més, vostè sap que nosaltres hem demanat reiteradament, i va ser avalat pel mateix Consell General del Poder Judicial de l'etapa anterior, que s'aprofités la reforma de la Llei orgànica del poder judicial

per a crear els consells de justícia autonòmics, d'acord amb els estatuts vigents. Ho demanàvem nosaltres. Ho va demanar també el Consell General del Poder Judicial. Aquesta nova reforma de la Llei orgànica del poder judicial no ho contempla. Nosaltres hem demanat, ho continuarem demanant al ministeri, que s'aprofiti perquè sigui contemplat. És una possibilitat que el Tribunal Constitucional va beneir; és una possibilitat relativament senzilla, i hem d'esperar que el ministeri ho accepti. Perquè, evidentment, la creació d'un consell de justícia de Catalunya tindria beneficis molt importants per a la justícia a Catalunya; segurament tindríem unes anàlisis més acurades i segurament podríem plantejar una política judicial millor.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Mirin, si estan tan diàfanament definits en l'oposició a aquestes reformes legislatives, tenint en compte també allò a què vostè moltes vegades apella, que és a la necessitat del diàleg, li demanem que es manifesti i es pronunciï directament al ministeri, de forma prematura, si vol, i per escrit, en oposició a aquestes reformes legislatives. Vostè no sols té la legitimitat de fer-ho perquè gestiona el servei públic de la justícia a Catalunya; té a més..., l'única comunitat autònoma en l'àmbit penitenciari on també hi ha justícia gratuïta vinculada als advocats d'ofici, i, per tant, té la capacitat..., haurà de gestionar les conduccions dels presos als jutjats i, si els jutjats es centralitzen, els costos d'aquests desplaçaments... És a dir, li dono deu mil motivacions perquè vostè es pugui pronunciar de forma immediata en contra d'aquestes reformes legislatives.

Sobre la qüestió vinculada a la situació penitenciària. És cert que tenim un model que es va gestionar des d'una llei orgànica que va ser la primera de la Transició, en un moment d'un context polític on l'amnistia política dels presos polítics no va venir de la mà de l'amnistia dels presos socials, i amb un alt nivell de conflictivitat, que va gestionar el legislador amb una llei moderna, amb una llei que ha assentat unes bases d'una gestió. També amb un president de la Generalitat, el president Pujol, que va dir: «Nosaltres assumim competència penitenciària.» Però no podem viure sempre de rèdits. S'ha de tornar a invertir a renovar aquest model penitenciari flexible, que els reglaments penitenciaris, a més, impulsen, i individualitzar al màxim el tractament i els recursos existents per deixar de ser custòdia i excepcionalment tallers o programes de tractament i generalitzar al màxim el règim en termes de reinserció.

Creiem que s'ha de fer un esforç molt important en aquesta direcció, molt important. Hi han uns problemes derivats de la salut mental a dintre del sistema penitenciari, amb persones que no haurien d'estar en règim tancat, que haurien de ser ateses sanitàriament. Hi han recursos jurídics per agilitzar-ho. Es pot dina-

mitzar des de la coordinació en àmbits municipals, en àmbits socio-sanitaris. Hi han eines —hi han eines—, hi han recursos, no costen més diners.

Nosaltres els proposarem en una moció una sèrie de mesures que puguin anar en la línia d'impulsar aquest model penitenciari que integra també altres recursos de la comunitat social i de les administracions públiques, amb aquesta visió integral que, des del punt de vista jurídic, és el que es dissenya ja des de l'any 78, però que ha anat també sent desenvolupat en els reglaments penitenciaris posteriors, i que, a més a més, s'aplica a Catalunya d'una forma important, però no d'una forma massiva, no d'una forma generalitzada.

També s'ha tocat el tema del Cire. Vostès es van comprometre en comissió a fer una important reforma del sistema. Nosaltres tenim constància que s'han fet alguns esforços, des del punt de vista de la gestió del Cire, però els resultats en els centres penitenciaris no acaben d'arribar. Li parlo d'un exemple molt concret amb relació a l'harmonització de preus en els centres, a les botigues o els economats: han abaixat els preus al centre penitenciari d'homes, en canvi, s'han mantingut o s'han incrementat en altres centres penitenciaris els mateixos productes. S'ha d'homogeneïtzar. El sistema del Cire s'ha de convertir en un sistema segur, que impulsi la reinserció laboral, que sigui transparent i que actuï d'una forma el màxim d'eficient per no penalitzar en els costos de productes bàsics la població penitenciària.

Això es pot fer, això és possible i això vostès s'han compromès a fer-ho en aquesta legislatura. I, per tant, portem ja un any de gestió, i per això també li demanem que aquest tema sigui contemplat a curt termini com una prioritat del seu departament.

L'optimització màxima dels professionals que hi han als centres penitenciaris ha d'anar de la mà, també, de l'optimització de recursos de l'àmbit públic i privat de l'exterior. I això no pot ser entès d'una altra manera que des d'un concepte de model penitenciari obert, de model penitenciari de coordinació, amb administracions municipals, i de, també, una gran, gran capacitat de gestió pública d'un espai com el Cire, que és un espai privilegiat, perquè gestiona proveïdors, gestiona vendes, gestiona mà d'obra per a les empreses. I sabem que molta població reclusa està esperant amb avidesa aquest lloc de treball que no arriba, un lloc de treball amb una retribució minsa però amb una gran capacitat des del punt de vista de la inserció laboral futura.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Calvet, diu: «Vostè té l'ocasió ara de fer arribar al ministre el seu parer per escrit.» És que ja ho he fet; cada vegada. O sigui, cada vegada que surt una norma, que me la

fan arribar, responem per escrit. No tan sols responem per escrit, sinó que a més a més la secretària de Relacions amb l'Administració de Justícia manta vegades assisteix a una reunió, es reuneix amb els representants de l'Administració de Justícia i diu quines són les nostres apreciacions, quines són les nostres esmenes, quines són les nostres reflexions, quines són les nostres aportacions, què és allò amb què no estem d'acord.

Jo li he de dir una cosa: jo, amb el ministre de Justícia tinc una bona relació, la tinc cordial; ara, des del punt de vista d'acords, zero. Però jo no puc fer-hi més. En alguns temes sí que hem arribat a acords, en temes tecnològics, etcètera. Però des del punt de vista d'aquestes lleis a què vostè feia referència, pocs acords –pocs acords. D'una manera genèrica, en gruix global. Després trobaríem detalls en què sí.

Nosaltres fem arribar les nostres aportacions. Moltes vegades les fem arribar, les nostres aportacions, després d'haver parlat amb vostès i escoltar el que diuen vostès, els grups parlamentaris, i d'haver parlat amb els advocats, amb els professors universitaris, etcètera. Nosaltres fem arribar les nostres aportacions. Ara, si ens escolta o no ens escolta, això és una altra qüestió. I això després va a les Corts, i els grups parlamentaris fan arribar les seves esmenes, i nosaltres les hi intentem fer arribar també. I a vegades n'accepten algunes i d'altres vegades no n'accepten cap. Què vol fer-hi? Però ja ho fem. No passi dubte, que cada vegada que rebem una proposta, sempre, el conseller, el conseller en persona respon al ministre de Justícia –sempre.

Sobre el tema de les polítiques penitenciàries i les inversions, senyora Calvet, la proposta que jo vaig fer de centres penitenciaris és increment, és més inversions. Quan nosaltres diem que vam contractar noranta-vuit –noranta-vuit– interins l'any passat i que aquest any entre quaranta i cinquanta més i que l'any vinent n'hauréu de contractar més, vol dir que continuem incrementant la despesa. Diu: «I estarà content amb això?» No, ja m'agradaria poder fer més; però la incrementem, la despesa, no estem reculant. Quan ara, divendres passat, va sortir la convocatòria per al tercer sector –i vostès recordin que ho van pactar també en el debat pressupostari i, per tant, als pressupostos de la Generalitat d'enguany–..., doncs, això s'ha pogut fer, i s'han pogut doblar els diners que fem arribar al tercer sector i que en bona part van a potenciar, a reforçar el sistema penitenciari d'aquest país. Això ja es fa.

Pel que fa, vostè deia..., ha tret un tema molt important, que és el tema de la salut mental, eh?, les situacions d'increment de reclusos que tenen problemes de salut mental. Això és una dada certa: està baixant el nombre total d'orgànics, eh?, de malalts orgànics, i s'està incrementant, com vostè sap, doncs, el nombre total de reclusos malalts psiquiàtrics. I és un problema davant del qual ens trobem, però jo crec que hi estem respondent força bé. I, de fet, el centre que tenim, psiquiàtric, al Vallès, home, és un centre potent, que vostè sap que compta amb la col·laboració de Sant Joan de Déu, amb el departament de psiquiatria de Sant Joan de Déu, i que a més a més és referència no tan sols

a l'Estat espanyol: és referència a tot Europa. Jo crec que hi estem donant nosaltres una bona resposta.

Abans ja li he contestat una mica al que feia referència a la privatització del Registre Civil. No tan sols hi estem en contra: l'hem reforçat. Hem creat un grup de treball que té la seva seu al Centre d'Estudis Jurídics, que està donant reforçaments a tots els registres civils catalans i que en aquest moment ha fet disminuir les llistes d'espera, des d'un punt de vista de nacionalitats, en un nombre total de sis mil.

Pel que feia referència als interins, no tan sols hi hauran nous interins i es donarà resposta a alguns d'aquests que estan en llista d'espera. Ho torno a dir, farem una convocatòria, per primera vegada farem una convocatòria després de molt de temps, adreçada justament als funcionaris de rehabilitació.

Pel que feia referència a la resolució de comandaments, aquesta resolució a què vostè feia referència, aquesta resolució judicial, vostè sap –de fet ho ha dit– que això es va fer en una altra etapa, eh?, l'etapa del segon tripartit. Va haver-hi algun error, entenc jo, administratiu. Els recursos, doncs, van tombar la resolució, van fer que al final la resolució del Tribunal Superior de Justícia tombés les resolucions administratives. I nosaltres en aquest moment estem intentant arreglar-ho. De fet, hi haurà una convocatòria les properes setmanes amb tots els afectats per part de la junta de mèrits, per veure si a través d'una determinada proposta hi podem donar una solució important; no sé si definitiva, però sí important.

I, pel que feia als preus dels economats que gestiona el Cire, no és cert el que vostè ha dit. Hem abaixat el preu de noranta-cinc productes –de noranta-cinc–, i d'altres en què no han volgut rebaixar el preu, en què no s'ha pogut rebaixar el preu, els hem retirat. Per tant, sí que s'ha fet una política de millora dels preus dels economats del Cire.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre l'escola inclusiva
(tram. 300-00173/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Antes de comenzar, quiero agradecer su presencia con nosotros a los padres y profesionales que nos acompañan. Es un placer tenerles aquí. Bienvenidos, gracias por venir.

Honorable *consellera* Rigau, el pasado Pleno le pregunté por su actuación para potenciar la escuela inclusiva en estos casi tres años y medio que lleva de

consellera. Poco explicó usted, más allá de centrifugar culpas, como siempre, al ministerio, como si garantizar la inclusión no fuera su responsabilidad. Yo, mire, en el decreto del ministerio no encuentro ninguna medida que la obligue a usted a estar a la cola de España en inclusión. Es la decisión de su Gobierno, y en eso consiste la autonomía financiera: elegir en qué se gastan el presupuesto público y en qué recortan.

Sus respuestas fueron bastante desconcertantes. ¿Qué tienen que ver las suplencias en la escuela especial pública con la escuela inclusiva? Esa confusión entre escuela especial y escuela inclusiva nos preocupa, porque es peligrosa y pedagógicamente indefendible. *Consellera*, hablamos de escuela inclusiva, de conseguir en la escuela ordinaria un clima de aceptación, respeto y confianza, que logre que cualquier alumno, al margen de su condición de salud, participe activa y plenamente en el proceso de aprendizaje, junto con sus compañeros y en base al currículo general; eso sí, con los apoyos y los recursos necesarios. Esto, *consellera*, es hoy ya una demanda social irrenunciable. Es también, y sobre todo, un derecho que usted está obligada a garantizar, porque es su competencia.

El marco legal está claro y es suficiente: partimos de la Convención internacional sobre los derechos de las personas con discapacidad, adoptada por la ONU en 2006 y ratificada por España en 2008. Además, está la Estrategia europea sobre discapacidad 2010-20. Tenemos la LOE, con el título segundo, dedicado a equidad en la educación, título que la LOMCE mantiene y además refuerza, introduciendo nuevas medidas.

Fíjese, *consellera*, que la ley no fija un modelo rígido al que los alumnos se deban adaptar y al que se salga del estándar es un problema que se aparta en un centro especial. El alumno diferente no es el problema para el sistema; es el sistema, que no atiende el problema para estos alumnos, y sobre el sistema hemos de actuar, para que sea capaz de educar y atender a todos o al menos a una aplastante mayoría.

En definitiva, *consellera*, escuela pública para todos, oportunidades para todos. Normalización, inclusión, no-discriminación e igualdad efectiva tanto en el acceso como en la permanencia en el sistema: estos son los principios que añade la LOMCE, modificando los artículos 71-76 y añadiendo el artículo 79 bis y una sección cuarta.

En Cataluña tenemos también la LEC, que en los artículos 81, 82 y 83 refuerza el compromiso con la inclusión y la posibilidad de que centros de educación especial apoyen a la escuela ordinaria con recursos, mediante conciertos previstos y autorizados en el artículo 205. La legalidad establece que la responsabilidad de identificar, valorar y actuar es de la autoridad educativa, o sea, usted, en Cataluña, y para ello debe usted definir estrategias, protocolos y contar con los medios necesarios. Este es su reto, es su obligación legal, e incluso permita que me atreva a decirle que también es una obligación moral, dada la carga de especial sensibilidad y humanidad, incluso de justicia social, que acompaña la demanda de una escuela efectivamente y eficazmente inclusiva.

Hace casi cinco años que se aprobó la LEC y ningún gobierno, ni el catalanista de izquierdas ni el suyo, ha sido capaz de desarrollar reglamentariamente los artículos relativos a la inclusión. ¿Piensa usted aprobar esta legislatura los decretos y las resoluciones que desarrollen y concreten estos artículos para potenciar la inclusión? ¿O piensa seguir funcionando con el decreto del 97, flagrantemente preinclusivo? ¿Tiene su departamento algún plan director que nos explique dónde estamos, hacia dónde vamos y cómo avanzaremos?

El sector se está moviendo ante la inacción de su Gobierno, porque son profesionales y familias que necesitan respuestas alternativas y soluciones. Hace casi dos años, el 16 de julio de 2012, se presentó el Manifiesto por una escuela inclusiva, firmado por las entidades más representativas y ocho mil ciudadanos, que ya alertaba del retroceso en la inclusión en Cataluña. Llevan dos años pidiéndole un libro blanco de la inclusión, con líneas de actuación claras y concretas. ¿Lo va usted a presentar esta legislatura?

Y vamos a los datos, *consellera*. ¿Cuántos alumnos con necesidades educativas especiales tenemos hoy en Cataluña? ¿Cuántos están escolarizados en la escuela ordinaria? ¿Cuántos en primaria? ¿Cuántos en secundaria? ¿Cuántos alumnos de P3 se matriculan directamente en la escuela especial? ¿Cuántos alumnos dejan la escuela ordinaria al pasar de primaria a la ESO? ¿Cuántos alumnos están en la modalidad compartida? ¿Y cuántos de ellos terminan finalmente en un centro de educación especial? ¿Cómo han evolucionado estos indicadores estos últimos años? Le agradecería que pidiera los datos a su departamento para el turno de respuesta.

Según la Organización Mundial de la Salud y la Asociación Americana para la Discapacidad Intelectual y el Desarrollo, en media, los alumnos con discapacidad estarían en torno al 1, 1 y medio por ciento de la población escolar. ¿Cómo puede usted hablar del 1,9, incluso el 2,18, en Cataluña? Parecería que se inflan las cifras para aumentar artificialmente los porcentajes de inclusión. En el plan «Aprender junts per viure junts» se mencionaban 15.668 alumnos con necesidades educativas especiales en el curso 8-9; sin embargo su departamento, en nota de prensa de 12 de agosto, habla de 24.140 para el curso 9-10, 8.400 alumnos más en solo un curso. Claro que así el porcentaje de inclusión pasó del 56 por ciento al 72,6 por ciento en solo un curso, y siguió aumentando al 74 y al 75 por ciento. Según su nota de prensa ya habríamos conseguido el porcentaje, el objetivo del 70 por ciento. Sin embargo, mirando la web de su departamento encontramos otros datos: para el curso 10-11, 16.853 alumnos con necesidades educativas especiales; porcentaje de inclusión, 62 por ciento. ¿Qué cifras nos tenemos que creer: el plan, la nota de prensa o la web? Es más, mirando los datos del ministerio, suministrados por su departamento, para el curso 10-11 había 17.615 alumnos con necesidades educativas especiales; porcentaje de inclusión, 63,8 por ciento. Cuatro datos diferentes para una misma fuente, *consellera*. ¿Cuándo dice la verdad: en la web, en las notas de prensa o cuando informa al ministerio? Mire si sus datos son incon-

gruentes que el Síndic de Greuges dice en su último informe que con los datos de Ensenyament el número de alumnos con necesidades educativas especiales escolarizados en centros ordinarios ha decrecido, pero usted nos dijo el Pleno pasado que tenemos más alumnos que antes en la escuela ordinaria. ¿A quién nos tenemos que creer?

En términos comparativos, ¿cómo estamos? Conclusión desalentadora: con los datos del ministerio, Cataluña es la segunda comunidad española por la cola, después de Canarias. Ocupamos un nada honroso decimoséptimo puesto, y a veinticinco puntos de la comunidad más puntera.

Consellera, nuestra sensación, después de estudiar los datos, escuchar a los expertos, a las entidades y a las familias, es que ustedes no tienen muy clara la apuesta por la inclusión, no se la acaban de creer, y por eso no dedican los recursos necesarios. Como otras veces le hemos dicho, entendemos y compartimos la necesidad de actuar con austeridad, pero también le decimos: gobernar es priorizar, y más cuando los recursos son escasos. Por eso siempre le animamos a dirigir sus reivindicaciones hacia donde se toman las decisiones presupuestarias que le afectan: el Govern de la Generalitat. Porque desde que usted es *consellera* ha perdido un 15 por ciento de presupuesto, pero el presupuesto de la Generalitat ha bajado solo un 8 por ciento. Siempre se queja usted del ministerio, cuando el ministerio no le aporta nada más que el 3 por ciento de su presupuesto, y no se queja de los recortes que le aplica el *conseller* Mas-Colell en el 97 por ciento restante. Lo de siempre: centrifugar culpas y responsabilidades.

Dice usted que no hay recortes en la inclusión. Sin embargo, familias, sector, sindicatos, la contradicen. Comisiones Obreras nos ha hecho llegar la denuncia de un recorte del 10,5 por ciento en personal velador. Después de protestas y movilizaciones, usted se comprometió a anular este recorte, aumentando las horas si fuera necesario, dijo aquí, en sede parlamentaria, en noviembre del año pasado. Sin embargo, pasados unos meses, preguntando directamente a los centros, se ha detectado que todavía faltan 2.311 horas por cubrir, 1 millón de euros de aportación adicional. ¿Va usted a garantizar estas horas y este millón de euros para cubrir todas las necesidades? También FAPAC se suma a estas denuncias, incluso ha pedido su dimisión, y alerta de que casi el 70 por ciento de los centros ha sufrido recortes en horas de personal de apoyo en estos años, lo que empuja a las familias a llevar a sus hijos a los centros de educación especial, donde saben que van a ser atendidos. ¿Es esta su apuesta, *consellera*?, ¿forzar la desaparición de la inclusión por falta de alumnos?

Otra cuestión, *consellera*, es la calidad de las horas de apoyo. También se nos han hecho llegar quejas sobre la falta de formación, de información y de control de calidad sobre el personal de apoyo. ¿Es de recibo que, en tres años, no haya habido formación alguna en escuela inclusiva? No se trata solo, *consellera*, de pagar a alguien para que acuda a un centro ordinario como apoyo a alumnos con necesidades especiales, se trata también de que esta persona sepa dónde va, qué se es-

pera de ella, que tenga la formación adecuada y no se dedique a otras tareas en el centro, porque este personal de apoyo para la inclusión no es un comodín, como está pasando.

Nosotros creemos que su departamento debe garantizar con más empeño el control de calidad y seguimiento del servicio prestado tanto por el personal de su departamento como por personal subcontratado, y también debería enfatizar la formación y la información, tanto de los docentes como del personal de apoyo, para que dispongan de las habilidades y las competencias suficientes y adecuadas a cada situación.

En mi segundo turno de intervención, seguiré explicando nuestras propuestas.

Gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Ensenyament, la senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, persones invitades, avui, a la sessió pel Grup Popular, bona tarda. Miri, senyora diputada, crec que vostè domina molt bé la refutació, però la tesi, no. La refutació de la tesi, la té clara: decideix que no hi ha aposta per la inclusió i, a partir d'aquí, forneix de dades aquesta refutació, sense tenir en compte quina és la tesi. I la tesi és molt clara: des de fa molts anys, a Catalunya, hi ha una aposta per la inclusió. En vam dir, primer, «integració»; després, vam utilitzar la paraula, segurament, doncs, més correcta per al concepte. Precisament perquè hi ha la inclusió és per què hi va haver, en el seu moment, la integració.

I perquè vostè ha citat què hi aporta la LOMCE, que hi aporta ben poca cosa, perquè pràcticament manté la LOE; hi aporta un article, sí, a la normativa, és veritat, però fixi's que és molt més específic i marca molt més la pròpia LEC, quan explica com s'ha de garantir l'atenció adequada als infants amb algunes necessitats especials i deixa clar que hi ha dues vies: la que busquem, la que forma part del principi rector del nostre sistema, la inclusió, però també diu que, cada vegada que s'hagi d'incorporar un infant en el sistema educatiu, s'ha de fer l'anàlisi de les seves possibilitats, potencialitats i necessitats, i, d'acord amb els recursos que necessita i sempre d'acord amb la família, es fa l'aposta de la seva escolarització. I és aquesta aposta i aquesta manera de fer que ens ha portat a tenir, per al 13-14, un 72,9 per cent d'alumnes integrats en centres ordinaris.

I per què, podríem dir, hi ha hagut una variació quan hi havien hagut cursos d'un 75 per cent? Miri, hem hagut de fer un parell de coses. Una, adequar la baremació, no admetre cap alumne dins aquesta estadística que no tingués el seu dictamen pertinent. Quan s'ha demanat el dictamen a tothom, ha baixat aquest percentatge, perquè, si no hi ha dictamen, no hi pot haver classificació.

Per altra part, quan hem parlat amb el ministeri d'aquesta diferència de dades que certament existeix, el que hem procurat ha estat apropar –i ells també– els elements de baremació, perquè, si un té un paràmetre i un altre un altre, difícilment les estadístiques surten.

Per tant, el que jo li puc dir és que, si el 2000-2001 hi havia un 61,4 i el 2008-2009, per exemple, hi havia un 74, tot i els ajustaments, ara hi ha un 72. Vostè diu que no; vostè ho deu saber més que jo. Ara, és clar, jo li agrairia que utilitzés les paraules que són més adequades. Aquestes són les dades. I li reconec que depèn de quin paràmetre s'utilitza apareix un resultat diferent a la classificació. I una de les feines que hem tingut aquests tres anys ha estat precisament de canalitzar i anar unificant aquests paràmetres perquè no hi hagi aquest tipus de diferenciació depèn de si s'utilitzen els paràmetres del ministeri o si s'utilitzessin els de la Generalitat, i, per tant, ho hem estat, en aquest sentit, apropant i unificant.

Si vostè té present, doncs, que tenim un 70 per cent llarg d'alumnes en els centres ordinaris vol dir que en tenim un 30 per cent en centres d'educació especial. També és veritat que hi ha un element que vostè no té en compte, i és quina és l'edat dels alumnes que tenim en els centres d'educació especial.

Senyora diputada, si vostè no valora com, a partir d'un determinat moment, els alumnes de setze, disset, divuit, dinou, vint i, fins i tot, vint-i-u romanen en els centres d'educació especial..., això fa pujar l'estadística i altera el percentatge. Però vostè sap que, per nosaltres, des d'Ensenyament, primer, és el noi, després és la família al seu costat, i si en els centres ocupacionals, per qüestions econòmiques, no hi ha pogut haver obertura de centres, de places, els hem retingut en el sistema.

Per tant, si ens surt una xifra més alta és perquè hem retingut en el sistema, posant tallers preocupacionals dins el sistema educatiu, precisament perquè els infants, entre un departament i l'altre, no quedessin despenjats. Per això, jo li deia que vostè coneix la refutació, però no coneix la tesi. I, amb molt de gust, pot venir al departament el dia que vulgui, com altres diputats ens han demanat, per poder conèixer tota la realitat.

És veritat que hem tingut una qüestió financera que ens ha perjudicat. Ara bé, quan vostè utilitza –i quan, després, el president de la Generalitat ho va deixar més que clar– xifres d'estudis que retorcen les dades i em diu que Ensenyament ha tingut una proporció de retallada més general, i sense tenir en compte els altres elements, vostè el que intenta fer és una altra cosa. Jo el que li dic és que, dins les limitacions pressupostàries, l'educació especial s'ha mantingut.

Miri, vostè demanava dades. Doncs, li prego que en prengui nota. Docents en escoles específiques d'educació especial: 466; USEE, personal: 419; llocs de treball en escoles ordinàries: 2.231; llocs de treball com a orientadors als escolars, en els instituts que ho necessiten: 857; dotacions a diversitat, a instituts i a escoles: ens passaríem de més de 1.500.

Jo li aniria explicant cada xifra, com hem mantingut els educadors d'educació especial, com hem mantingut els auxiliars, com hem mantingut els vetlladors. El que sí que vam fer va ser el següent. Als vetlladors, intentant unificar, perquè hi havia dispersió de criteris, en l'assignació dels vetlladors, vam reservar a inici de curs una dotació perquè, d'acord amb la realitat final que es veïés a cada centre, poguéssim fer una sobreassignació. I això és el que vam fer; és el que havíem anunciat i és el que vam fer.

I, per tant, quan vostè sap i coneix perfectament que hi havia el 2010 23.000 hores de vetlladors i ara n'hi ha 23.000 més, doncs, escolti, vol dir que hi ha hagut un manteniment. Quan vostè en veu l'evolució, doncs, fins i tot amb les que hem ampliat, jo li podria demostrar que, d'acord amb el contracte inicial, s'han incrementat.

Per tant, dels vetlladors, el que s'ha procurat és fer un repartiment més homogeni d'acord amb les característiques, i mai surt exactament igual, perquè els suports que necessiten els alumnes depenen de les seves potencialitats i de les seves discapacitats, però és que a més a més, a tot centre, amb una línia, hi ha un mestre d'educació especial, i, si hi ha dues línies, hi ha dos mestres d'educació especial. (*Veus de fons.*) Aquí el que hem de poder fer... A la plantilla ordinària és així. Escolti, a la plantilla ordinària és així.

Anem a veure, doncs, si tots aquests alumnes que estan en els centres hi passen tot el dia o fan compartida. És veritat. Vostè sap quants centres...? Vostè m'ha demanat que li digués... (*Veus de fons.*) Senyora diputada, m'ha demanat que li digués quants alumnes estaven a la compartida? Doncs, miri, 441. Tenim un nombre molt important de centres d'educació especial, vuitanta-tres, que donen suport en els centres ordinaris pel procés d'integració. Vuitanta-tres. Vostè parlava un dia de tres, que tenien un complement econòmic afegit, certament, això s'ha mantingut, però els vuitanta-tres, en el seu conjunt, continuen donant suport.

Fixi's, si em permet, li poso uns exemples, perquè veig que la seva cara és d'una certa incredulitat; però, bé, permeti'm que li posi..., amb exemples concrets.

Per exemple, l'alumne que té necessitats de logopèdia; doncs, el logopeda de determinats centres, que són d'educació especial i que se'ls ha mantingut la plantilla, va als centres ordinaris; pels temes de comportament, pels temes d'hiperactivitat, pels temes motrius, pels temes d'accessibilitat.

Per tant, tenim un model que o orienta l'infant a l'escola ordinària o l'orienta a l'escola especial, però si l'orienta a l'escola ordinària també rep, molt sovint, ajut dels centres d'educació especial, per això tenen aquesta voluntat de centre de recursos, i del suport que té o per educador o per vetllador.

I, a partir d'aquí, quan un visita els centres i veu perfectament el gran treball que estan fent, veiem com la inclusió forma part del nostre paisatge. I és precisament aquest gran suport, que s'ha anat articulant amb l'experiència, que fa que això sigui realitat.

I, si ens comparem amb Europa –que a nosaltres ens agrada fer-ho–, doncs, podem veure com hi ha una gran diversitat en el tractament d'aquesta qüestió. A vegades, parlem de països que ens agraden molt, com Finlàndia, però, per exemple, en aquesta qüestió, nosaltres estem molt més per endavant. O parlem d'altres països que, en altres àmbits, poden anar molt bé, com en FP, com Alemanya, i, en canvi, en aquesta qüestió, tenen un altre enfoc.

El nostre enfoc és un enfoc consolidat, que s'ha mantingut, i les partides dels suports econòmics a la inclusió s'han mantingut.

La vicepresidenta primera

Consellera...

La consellera d'Ensenyament

Jo vaig acabant, senyora presidenta, i ja tindré l'oportunitat de contrastar algunes altres dades que, de ben segur, la diputada presentarà.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable consejera, mire, nos gustaría que no volvieran a repetirse situaciones como la del inicio del curso pasado, cuando dos días antes de empezar el curso retiraron ustedes unilateralmente los apoyos especializados a cincuenta y dos niños de la escuela pública, apoyos que sí mantuvieron en la concertada.

Su departamento decidió sustituir, al cabo de unos días, sin coordinarse con nadie, el personal que llevaba años trabajando con estos niños por personal de su departamento, no menos profesional, pero inadecuado porque, *consellera*, enviaron un especialista en personas sordas para atender a niños con trastorno del espectro autista, niños que precisan una logopedia que nada tiene que ver con la sordera, como usted bien sabe. Lógicamente, los padres protestaron y este curso han puesto ustedes un logopeda más adecuado. Un año perdido y un apoyo inútil pagado con nuestro dinero. Una anécdota, me dirá usted, pero que afectó un curso entero a cincuenta y dos niños en situación vulnerable y que es sintomática de una manera de trabajar.

Familias y sindicatos nos han hecho llegar quejas sobre situaciones idénticas que obtienen una respuesta diferente según el servicio territorial al que acudan, y esto es muy grave, porque rompe el principio de igualdad de oportunidades en el acceso a la escuela inclusiva. Debería usted establecer un protocolo de actuación homogéneo, transparente, justo y suficiente que clarifique criterios y requisitos, porque, *consellera*, se delega la gestión, pero no la responsabilidad.

El propio Síndic de Greuges denunciaba la falta de recursos de atención especializada y suficiente. Y dos aspectos que me gustaría que nos comentara, el acceso a guarderías inclusivas y la continuidad de la formación de las personas con discapacidad cuando acaban la ESO.

El sector nos alerta de un espectacular aumento de matriculaciones en escuelas especiales, entorno al 25 por ciento, muy importante en P3 y en escuelas especiales concertadas. *Consellera*, un retroceso de tres a cuatro años en inclusión con los recortes que usted niega pero todos denuncian.

Nosotros, *consellera*, somos partidarios de potenciar la línea de la LEC: escolarizar en centros ordinarios a la inmensa mayoría de alumnos con necesidades educativas especiales de modo que el centro especial sea la última opción y algo excepcional.

Cataluña dispone de una fuerte tradición en centros de educación especial, casi la cuarta parte de los centros de España están en Cataluña. Aproveche usted estos recursos que podrían evolucionar a centros de referencia como prestatarios de servicio a la escuela ordinaria, garantizando la inclusión de calidad.

¿Qué ha pasado con promesas en campaña como la relativa al Juan XXIII de Olot, *consellera*? Yo el otro día le preguntaba por una experiencia piloto que su departamento abandonó sin valorarla ni argumentar en contra, al menos que sepamos; ahora quizá pueda contestarme. Se trata del plan que se aplicó dos cursos, el 10-11 y 11-12, en base a la Resolución EDU/4168/2010. Cuarenta y tres centros de educación especial, once públicos y veintitrés concertados, participaron en este proyecto piloto apoyando a la escolarización inclusiva en centros ordinarios sostenidos con fondos públicos; todo un éxito de convocatoria, porque inicialmente el plan solo estaba previsto para veinte centros especiales. En el caso concreto de una de las entidades concertadas, que apoyó a más de cien alumnos en cuarenta y siete centros educativos de Barcelona, solo un alumno pidió traslado a la escuela especial en los dos años; un éxito bastante contundente. El 12 de agosto de 2012 acabó este programa y nunca más se supo, a pesar de que el sector y las familias le pidieron que se prorrogara esta manera de trabajar. Hoy, después de dos cursos con su alternativa de apoyo a estos mismos centros, el 40 por ciento de los alumnos con necesidades educativas especiales ha pedido cambio a una escuela especial o escolarización compartida. ¿Le parece positivo el resultado, el cambio?

Consellera, no entendemos cómo dijo usted el otro día que los conciertos con escuelas especiales en general y las que apoyan a los centros ordinarios en particular estaban renovados por seis años, cuando los únicos tres centros concertados nos aseguran que el concierto acaba en agosto de 2015. ¿Qué va a pasar con estos tres únicos conciertos para el curso 15-16?

Las familias están muy preocupadas con la escolarización compartida. La dificultad para obtener apoyos necesarios está empujando a los centros ordinarios, con el beneplácito de los EAP, a ofrecer la compartida a las familias, lo que no creemos que sea una buena

alternativa pedagògica. ¿Se imagina, *consellera*, oferir a un alumne sin discapacidad asistir a dos centros diferentes en su tiempo lectivo? Creemos que es su obligación evitar esta práctica excluyente y discriminatoria.

Como le dije, muchos frentes abiertos, demasiados, a los que usted no planta cara con la determinación que corresponde. La inclusión retrocede efectivamente en Cataluña como resultado de sus políticas. Y no nos cuenta la LEC, *consellera*, aplíquela. Rectifique, escuche a las familias, *consellera*, aproveche los recursos y el alto nivel de conocimiento, especialización y profesionalización que tenemos en Cataluña. Defienda su presupuesto –los datos son del portal de presupuestos de la Generalitat, ¿eh?, no me los he inventado yo, y se pueden consultar–, priorice los recursos y las actuaciones que su responsabilidad para la escuela inclusiva le demandan.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Benvinguda a la LEC, senyora diputada. Per primera vegada li veiem aquí citar la LEC amb una certa afició i tot, eh? Després ja he vist que era per..., evidentment, no?

Miri, jo, d'aquest article de la LEC, me'n sento coresponsable, perquè va ser un debat molt fort en aquest Parlament, en la comissió: havíem d'optar per fer desaparèixer els centres d'educació especial, com demanaven alguns, o el sistema requeria poder-los mantenir i anar-los canviant el destí i el suport? Perquè les necessitats en educació especial són variables.

Per exemple, quin no ha sigut l'increment de l'autisme en deu anys? –una qüestió molt important. Quin ha estat l'impacte dels trastorns de conducta? Totes les qüestions de salut mental. Les situacions personals evolucionen, i els recursos s'han d'anar adaptant.

I jo veig, senyora diputada, que, bé, molta sensibilitat i jo ho agraeixo, però i com és que no tenen la mateixa amb els centres especials de treball? Com és que no tenen la mateixa sensibilitat per als centres especials de treball? Perquè aquests sí que estan vinculats, tant pel que fa a la creació com pel que fa a l'aportació per al funcionament, al Ministeri de Treball. I sap què han fet, oi? I vostè ve ara aquí a donar-nos lliçons, quan nosaltres hem hagut de compensar amb recursos propis els diners que vostès, per a centres especials de treball, no han aportat, quan a Catalunya la sensibilitat amb educació especial ha estat sempre molt alta, perquè hem sigut capaços de construir un arc que ha anat des de l'estimulació precoç a la llar amb suport o al suport a la llar, passant pel centre ocupacional i el centre de treball. Per tant, precisament perquè hi ha una visió holística del món de la discapacitat li puc dir

això. Perquè un ha de ser conscient que no pot primar una etapa per sobre d'una altra, sinó que hem de repartir els recursos d'una manera ordenada. I vostè ve a donar lliçons de sensibilitat quan en aquest camp –ja no parlo de la dependència, parlo ara dels centres especials de treball– vostè, sincerament, hauria de donar explicacions.

Però fixi's quin problema té vostè. Ve aquí i treu un fet; diu: «A cinquanta-dues famílies se'ls va canviar el suport al seu fill», però no diu que pagaven –no diu que pagaven– i que nosaltres entenem que no havien de pagar amb un servei extern; que aquesta era una fórmula, que vam trobar heretada, que administrativament no tenia cap solidesa, i que teníem personal en el sistema per poder fer aquesta funció, i així ho vam fer. És així, senyora diputada. Des de quan vostè qüestiona que els recursos de la pública vagin a la pública, i no que les famílies hagin de pagar suports a les escoles?

Miri, hi ha molta casuística en aquest món. Jo el que li demano és que dels casos no en faci categoria. Perquè, quan vostè diu aquí, amb aquesta fortalesa, eh?, de veu..., escolti, ve aquí i diu que els concerts s'han renovat, quan acaben el 15. Els d'educació especial, sí, senyora diputada, els d'educació especial acaben el 15, i es renovaran amb l'esquema dels que ara s'han renovat, que tocaven renovar el 14. Un, quan parla dels concerts en general..., cal poder-ho distingir. El que ha canviat és el període; el període ha passat de quatre a sis anys per llei. Vostè hauria de saber-ho, que és del Partit Popular. I quan jo ho vaig explicar ho vaig especificar.

Vostè diu: «tres centres concertats». Escolti, no hi ha tres centres concertats pendants d'aquesta renovació, n'hi ha bastants més, eh?, quaranta-tres com a mínim, que estan previstos i que nosaltres entenem que tenen una funció important. I aquesta funció que vostè, per exemple, descarta totalment pel que fa a la compartida, hi ha moltes famílies que l'han valorat positivament. I, com que no fem mai una oferta imposada, sinó sempre negociada amb les famílies, allà on la compartida li fa un bon servei, vagi a visitar algun alumne amb compartida i veurà si li dona bon resultat. Amb un nen, sí; amb un altre, no. Però és que en l'educació amb necessitats la resposta ha de ser personalitzada.

Per tant, jo no m'atreveixo –veig que vostè sí, és més atrevida, deu tenir més coneixement– a desqualificar *per se* una plaça a l'escola especial, una compartida, i només apostar per l'ordinària. Un 70 per cent el tenim a l'ordinària amb suports, i una part d'aquest 70 per cent fa compartida, és veritat, però és que s'ha trobat la fórmula d'utilitzar la riquesa dels centres d'educació especial i la fortalesa del centre ordinari. I no és el mateix a primària que a secundària.

La vicepresidenta primera

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

Vaig acabant. En definitiva, vostè també ara, com en altres temes hem vist, vol fer política de desgast d'allò

que per al Govern és política de servei precisament a un col·lectiu que ni s'ha d'utilitzar ni s'ha de mal interpretar i, sobretot, s'ha de servir.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i vuit minuts.